

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXVI • Núm. 1.332 • 1,80 €

31 • març • 2005

«L'error deforma l'instrument en què penetra, és a dir, la intel·ligència»
Ximenes Doudan

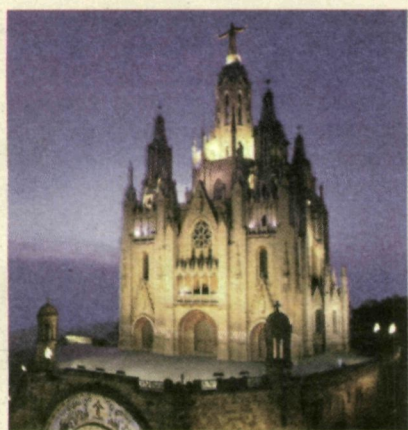
L'arquebisbe encoratja els preveres de Barcelona

El 22 de març passat un total de 255 preveres de la diòcesi van acudir a la catedral per participar com cada any en la Missa Crismal, presidida per l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach. En l'homília, el prelat va reconèixer que actualment vivim moments difícils, caracteritzats per una societat cada cop més secularitzada i per la fatiga interior i física que en molts casos dificulta l'exercici del ministeri presbiteral.

Conscient d'aquestes dificultats, Mons. Lluís Martínez Sistach va voler aprofitar la congregació multitudinària de preveres per donar-los paraules d'alè: «Ni els anys, ni el cansament, ni les decepcions no ens han de desanimar. A l'hora d'anunciar l'Evangeli de Jesús i de promoure el creixement del seu Regne, res ni ningú no ens poden desencisar ni frenar el nostre entusiasme.»

Pàg. 17

Energia solar per al Tibidabo

L'Escola Universitària Salesiana de Sarrià elabora un projecte per il·luminar el temple del Sagrat Cor amb energies alternatives

Pàg. 20 i 21

Any de l'Eucaristia

Una invitació a aprofundir en el tresor més gran de l'Església

Quan l'octubre del 2004 Joan Pau II proclamava l'Any de l'Eucaristia, ho feia mogut per l'afany que els cristians aprofundíssim en aquest misteri i redescobríssim la presència salvadora de Jesús en la comunitat dels seus fidels i l'aliment més preciós que l'Església pot tenir. Per al Papa, l'Eucaristia és un «projecte de vida» on es troba el tresor més gran de l'Església. Per això afirma en la seva encíclica *Ecclesia de Eucharistia* que «tot compromís de santedat, tot acció orientada a realitzar la missió de l'Església, tota posada en pràctica de plans pastorals, ha de treure del Misteri eucarístic la força necessària i s'hi ha d'ordenar com la seva culminació». En aquest any el Pontífex convida a viure l'Eucaristia amb senzillesa, amb humilitat i amb una gran capacitat de sorpresa davant del gran do

del cos i la sang del Senyor, i proposa fixar els ulls en Maria, «dona eucarística».

En aquest número recollim el testimoni de diferents persones que comparteixen el seu amor per l'Eucaristia: laics, sacerdots i religioses ens transmeten la seva profunda experiència eucarística i com aquesta vivència il·lumina el seu camí rere les petjades del Ressuscitat.

En aquest Any de l'Eucaristia, que durarà fins a l'octubre, es proposa a tothom omplir-se d'aquesta presència del Senyor, que surt a la trobada de la humanitat. Com diu Joan Pau II: «Crist camina amb nosaltres com la nostra força i el nostre viàtic i ens converteix en testimonis d'esperança per a tots.»

Pàg. 3, 4 i 5

Sumari

Pàg. 9 X aniversari de l'encíclica «*Evangelium vitae*»

Pàg. 19 La figura de Pere Tarrés és recordada a Urgell

Pàg. 22 Girona: mitjans d'avui per al catequista

Pàg. 24 Lleida: IV aniversari de la beatificació de Francesc Castelló

Pàg. 25 Jornada del Totxo a favor de Mans Unides a Tortosa

«El desafío cristiano», nou llibre de Miró i Ardèvol

Josep Miró i Ardèvol, president d'E-Cristians, va presentar el seu nou llibre: *El desafío cristiano. Propuestas para una acción social cristiana*. Miró i Ardèvol incideix en les qüestions que com a cristià més l'amoïnen i que són conseqüència d'una societat cada cop més laicista: la ruptura del concepte de la família, la crisi política i la manipulació de l'essència de la naturalesa humana. Davant d'aquesta situació, Josep Miró i Ardèvol pensa que cal una resposta cristiana unida i ben articulada que torni a dotar d'ànima la societat actual.

Pàg. 32

Afectivitat i sexualitat des de la fe

Enfront d'una vivència superficial i utilitarista de la sexualitat, més pendent d'omplir la satisfacció personal que de ser donació sincera i gratuïta, la Delegació de Pastoral de Joventut de la província eclesial de Barcelona presenta el curs *Viure l'afectivitat i la sexualitat des de la fe*. «L'afectivitat i la sexualitat formen part de la vida humana», explica Mercè Lajara, membre de la Delegació i una de les professores del curs, «es tracta de veure com podem viure aquesta dimensió humana de manera que ens faci més persones». El curs té quinze hores de durada i s'impartirà els dissabtes (2, 16 i 23 d'abril; 7 i 21 de maig).

Pàg. 18

Trobada de cant gregorià de Catalunya

El 9 d'abril tindrà lloc una Trobada d'entitats de cant gregorià de Catalunya a la parròquia de Sant Pere d'Octavià, monestir de Sant Cugat del Vallès. Hi participaran 135 cantaires pertanyents a deu entitats corals de Catalunya. «Volem ser un punt de trobada per a totes les associacions de cant gregorià i fer que la gent gaudeixi d'allò més en sentir les vespres de la Mare de Déu cantades en gregorià», explica Manuel Cervera, director de la Schola Gregoriana de Vilafranca.

Pàg. 30

Editorial

«El codi Da Vinci», una altra vegada

El polèmic i conegut *best-seller* de Dan Brown, *El codi Da Vinci*, torna a estar d'actualitat. Les declaracions crítiques de representants importants de l'Església catòlica, així com d'altres confessions com ara l'ortodoxa, han posat de moda, una altra vegada, aquest llibre, que ja es va fer famós quan va aparèixer.

Les declaracions que han reobert la polèmica són les del cardenal Tarcisio Bertone, arquebisbe de Gènova, en les quals va encoratjar els catòlics a una posició activa de boicot contra l'obra de Brown. Cal matisar que Mons. Bertone no parlava com a representant del Vaticà ni com a portaveu oficial de l'Església, com han indicat uns quants mitjans de comunicació. Tot i que el prelat de Gènova ocupa el càrrec de secretari en la Congregació per a la Doctrina de la Fe, les seves declaracions són a títol personal, com les que fa poc han expressat l'arquebisbe de Barcelona i altres representants eclesials sobre aquest tema.

No és la primera vegada que en una obra literària, o en una pel·lícula cinematogràfica, es falseja la realitat religiosa, o es tracten els sentiments dels cristians amb poca delicadesa però, precisament per això, perquè no és la primera vegada que això passa, és bo que tinguem en compte un parell de consideracions.

La primera és que l'Església té tot el dret d'expressar la seva opinió sobre qualsevol tema i, concretament, sobre qualsevol llibre que contingui referències a la nostra fe, a la història de l'Església, o a realitats sagrades en les seves pàgines. En una societat on tothom pot expressar lliurement les seves opinions no es pot pretendre que l'Església calli, i encara menys quan es fan referències implícites a temes en què es troba directament relacionada. El famós *Codi Da Vinci* té uns quants errors històrics importants clarament demostrables, i fa afirmacions que són contràries a les conviccions més profundes de la fe cristiana. Com molt bé ha definit Mons. Lluís Martínez Sistach,

el llibre inclou «una pila de mentides», dóna dades «no objectives» i s'hi reflecteix «molta ignorància religiosa». El prelat barceloní també afegeix que *El codi Da Vinci* «desorienta els lectors», perquè «en comptes d'aportar llum, aporta fum».

La segona és que la reacció dels representants de l'Església, davant d'obres com la de Brown, ha de ser molt prudent. Sense que això negui el dret de l'Església d'expressar-se, una reacció dura i contundent contra una obra literària pot provocar una reacció completament contrària de la pretesa. Així, per exemple, una pel·lícula o un llibre on s'ofenen els sentiments cristians, pot passar bastant desapercebut si la crítica eclesial és clara, però discreta. En canvi, una crítica ferotge, amb prohibicions i crides al boicot, pot convertir aquesta obra en número u de vendes. Les empreses de màrqueting ja s'encarregaran prou de posar-hi etiquetes tan atractives com «l'obra que l'Església ha prohibit», «el llibre que ha indignat molt la jerarquia eclesiàstica» o «la pel·lícula que els bisbes han desautoritzat», per garantir-ne un èxit absolut, perquè en el fons hi ha molta gent interessada en tot el que està prohibit i, fins i tot, en el que és morbós.

L'Església no pot eludir la responsabilitat d'orientar els fidels i, per tant, ha de tenir els mitjans adients per fer saber a tots els cristians que *El codi Da Vinci* és una obra plena d'errors, tant doctrinals com històrics. També cal dir que aquesta obra no es pot llegir amb ingenuïtat, i que cal aportar les dades que demostrin que no és fidel a la realitat ni a les creences dels cristians. Amb tota aquesta informació, un creient ben preparat i format pot llegir aquest llibre de Brown, més que com un llibre històric o una novel·la, com un passatemp divertit amb l'objectiu de trobar tots els errors i contradiccions que conté. El problema serà per a tants milers de persones poc formades que, sense cap esperit crític, llegiran aquest llibre com si fos una cosa científica i indiscutible. Res més lluny de la realitat.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Merche Ginés i Marta Rosado, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Conchi García, MADRID; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc i Víctor M. Cardona, TORTOSA.

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Manuel Gutiérrez, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: catcris@ibernet.com

catalunyacristiana@catcrist.com

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Eduard Masllorenç

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

a/e: administracio@catcrist.com

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra,

Gibraltar i Portugal: 94,32 €

Resta d'Europa: 157,24 €

Amèrica i Àfrica: 188,80 €

Àsia i Oceania: 254,32 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«L'error deforma l'instrument en què penetra, és a dir, la intel·ligència»

(Ximenes Doudan. *Literat francès. 1800-1870*)

La saviesa és un do de valor inestimable, tant per a la felicitat personal com per a l'èxit i l'eficàcia en la nostra vida pràctica. Un do que, si el desitgem i el conreem com cal, pot ser patrimoni de qualsevol persona. Per gaudir de saviesa, l'obstacle no és la ignorància, si estem disposats a aprendre i comprendre el que ignorem, amb els mitjans que tenim a l'abast. L'obstacle rau, encara que us sembli estrany, en «una determinada actitud interior» del qui pretén conèixer, saber i encertar-la. Aquesta determinada actitud (i obstacle difícil de moure) consisteix en la tossuderia per una idea o creença, fins a l'extrem de desmarcar-se del «magisteri» necessari i saludable

propri d'aquella idea o creença, i en el rebuig de les experiències, rectificacions, vivències, consells pràctics i perspectives de tots aquells que han passat i passen pel mateix camí i cap a una meta comuna. Aquesta «determinada actitud interior» s'anomena «orgull, entossudiment, prepotència intel·lectual» i, per tant, ceguesa mental i mortal: perquè els errors, com diu Doudan, «deformen l'instrument del qual es valen, la intel·ligència». En canvi, una actitud interior d'humilitat sana i honesta ens condueix a l'autèntica saviesa, aquella de la qual Jesús va dir: «La veritat us farà lliures.»

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

EL DIA DE LA PRIMERA COMUNIÓ, AMB EL VESTIT, ELS GUANTS, ELS ROSARIS I ELS RECORDATORIS, NO SÉ SI EL VAIG DISFRUTAR TANT...

A L'ETAPA DIFÍCIL DE L'ADOLESCÈNCIA, L'EUCARISTIA M'ENCORATJAVA...

SEMPRE ERA AMB MI EN LA COMPLICADA VIDA ADULTA...

ARA ESPERO AMB IL·LUSIÓ LA BELLESA I LA SERENITAT DE LA DARRERA COMUNIÓ, QUAN TOQUI...

en primer pla

L'Eucaristia, font i cimbal de la vida cristiana

■ Un any per descobrir aquest tresor, aquest projecte de vida

L'octubre del 2004 Joan Pau II proclamava l'Any de l'Eucaristia, que durarà fins a l'octubre del 2005, i animava els cristians a considerar l'Eucaristia no només com a celebració sinó com a «projecte de vida». A tra-

vés de l'encíclica *Ecclesia de Eucharistia* el Papa ens convida a redescobrir l'Eucaristia, on «tenim Jesús, tenim el seu sacrifici redemptor, tenim la seva resurrecció, tenim el do de l'Esperit Sant, tenim l'adoració, l'obediència i l'amor

al Pare». En aquest reportatge recollim el testimoni d'algunes persones que han volgut compartir la vivència del que representa per a elles l'Eucaristia i aquest any dedicat especialment a aquest sagrament.

SOR M. CONCEPCIÓN, GERMANETA DELS POBRES

«Estem envoltats de Déu per tot arreu»

Les Germanetes dels Pobres viuen aquest Any de l'Eucaristia amb gran entusiasme. I amb «una consciència més viva de la presència de Jesús en l'Eucaristia», explica sor M. Concepción. Sobretot, «donant les gràcies per aquest do tan valuós de Crist ressuscitat present entre nosaltres fins a la fi del món». A aquesta germaneta dels Pobres li queden curtes les paraules per expressar que «si ho penséssim bé... és Déu que està "tancat" per amor a l'home, en cada sagrari!, es multiplica a cada moment per donar-se a nosaltres! Estem envoltats de Déu per tot arreu, i tot i això, a vegades, quin poc cas que se li fa! No ens hauríem d'acostumar mai a la seva presència, sinó més aviat, acollir-lo cada dia com un do nou i vivificant».

Les Germanetes dels Pobres es dediquen al servei dels ancians i en totes les seves cases procuren, en aquest any eucarístic, aprofundir personalment i comunitàriament en els textos de l'Església sobre l'Eucaristia, a més de compartir amb els residents de les cases trobades de reflexió setmanals. Especialment destaca una jornada mensual d'acció de gràcies pel do de l'Eucaristia. Durant aquesta «jornada, que té com a centre la celebració de la missa, s'intenta afavorir de manera especial l'adoració eucarística i la fraternitat entre tothom».

L'Eucaristia és el motor que anima la vida cristiana i és la font d'on beuen les germanetes per dur a terme la seva missió, comenta sor M. Concepción: «L'Eucaristia dona sentit a la nostra vida perquè és Jesucrist viu, present d'una manera admirable entre nosaltres per sempre.» I afegeix: «En l'Eucaristia, Jesús manifesta "el seu amor fins a l'extrem" i ens demana estimar com Ell ens ha estimat, servir com Ell ens ha servit, amb humilitat. D'aquí emana el compromís de compartir, de solidaritzar-se amb els que el necessiten. I és important fer aquest servei amb la pau i amb l'alegria que ens dona Jesús ressuscitat, al qual hem rebut en l'Eucaristia. La nostra mare fundadora, Joana Juguán, així ho va entendre. Ella reconeixia amb fe la presència de Déu al sagrari, en una mateixa i en els pobres. I no separava mai un dels altres.» Per a les germanetes, el contacte freqüent amb el Senyor és el que els nodreix l'ànima «de la força de Déu per fer l'obra que Ell ens confia».

Segons sor M. Concepción, per ajudar els altres a redescobrir aquest misteri, cal estar-hi immersos, «convençuts del valor d'aquest "tresor" confiat a l'Església». Per això, en parlar dels fruits d'aquest Any de l'Eucaristia es refereix a un pensament de Pau VI, «adoreu, estimeu, gaudiu l'Eucaristia», que ella explica d'aquesta manera: «Incrementar l'adoració eucarística fora de la missa ("adoreu"); "estimeu" aniria vinculat a aquesta consciència viva de la presència de Jesús en el sagrament, que hi és per amor i que espera una correspondència d'amor; "gaudiu" és una invitació a "vibrar" amb la celebració de cada Eucaristia, celebrar-la amb tota la força que n'emana, i, sobretot, el fruit més important és "viure" el que celebrem i adorem, sent coherents en la nostra vida. Si vivim aquest any, i sempre, adorant, estimant, celebrant i fent vida aquest sagrament, amb l'ajut de Déu, aquest Any haurà complert el seu objectiu.» (R.M.J.)

El servei neix de l'alegria que dona Jesús Eucaristia.

PEPITA GARCÍA, MEMBRE DE LA UNIÓ EUCARÍSTICA REPARADORA

«Estar amb el Senyor és una cosa impagable»

Des del 1986 la parròquia de Sant Joan M. Vianney de Barcelona celebra els dijous eucarístics, d'octubre a juny. «Quan ho vaig proposar, el rector no ho veia gaire clar, però hi vaig insistir i vam començar», explica Pepita García. «En acabar la missa de 8.00 s'exposa el Santíssim fins a la missa de 20.00. Es fan torns d'una hora amb unes persones fixes perquè el Santíssim no estigui mai sol.»

La idea va sorgir d'aquesta dona que viu lliurada a la parròquia, al servei de Déu: «Em va semblar molt bo que la gent vingués més a la parròquia, a estar amb el Senyor, que enfortís la seva fe... de vegades ens acomodem i ens conformem d'anar només 45 minuts a missa a la setmana. Arribem tard, marxem abans de la benedicció final... el Senyor es mereix alguna cosa més», indica la Pepita. I des del 1986 ja són dinou els anys de fidelitat ininterrompuda, cosa que omple de satisfacció aquesta feligresa: «És un motiu d'alegria veure que després de tants anys l'adoració continua i que tantes persones vénen a passar una estona amb el Senyor. La gent té set de Déu i el necessita.»

La Pepita està encantada amb aquest Any de l'Eucaristia i assenyalava que «em va semblar fantàstic que el Papa proclamés aquest any. Va tenir aquesta intuïció de convidar-nos a apropar-nos a l'Eucaristia, a redescobrir-la». Però si hi ha alguna cosa que fa patir aquesta adoradora és el poc valor que es dona a la presència real de Jesús en l'Eucaristia: «Jo pateixo molt perquè veig com combrega la gent, amb quina poca fe, amb quin poc respecte, com es distreuen... no es valora que el Senyor estigui amb nosaltres. Fins i tot hi ha gent que ve a l'església i resa als sants, a la Mare de Déu... i això està molt bé, però que no s'apropa al Senyor, i jo penso: "Senyor, que poc que et coneixen!" El Senyor hi és present i no li fan cas.»

Malgrat aquesta constatació, la Pepita reconeix que hi ha persones «que han descobert el Senyor, que no poden passar sense Ell. S'adonen del que s'han perdut fins ara

Jo crec que aquest Any de l'Eucaristia s'ha de notar, que la gent ha de venir a l'església amb més fe, que s'ha de confessar més, que ha de viure l'Eucaristia més intensament. Necessitem el Senyor i Ell està desitjant donar-se'ns».

Per descomptat, aquesta dona és un exemple de com viure aquesta comunió amb Déu, i ella mateixa sap molt bé que no sabria viure d'una altra manera: «Jo visc molt feliç, sóc molt amiga del Senyor i em trobo

La Pepita viu feliç la seva amistat amb el Senyor.

molt a gust amb Ell. Li parlo, el miro... veig Déu present en cada moment de la meua vida i això és una cosa que em fa sentir realment bé. Estar amb el Senyor és impagable i sempre el tens disponible. Si un dia no puc fer pregària o combregar, em falta alguna cosa, estic nerviosa. No sabria viure sense Ell.»

L'església, afirma la Pepita, «és un lloc de pregària, de respecte, és la casa de Déu i ja seria hora que ens ho creguéssim. La fe cal alimentar-la, cuidar-la... el Senyor és el més gran i no el podem oblidar. Es mereix tot el respecte i l'amor. Jo em sento molt estimada pel Senyor». Per a ella és molt important compartir aquesta vivència amb els altres: «Ens uneix el Senyor i això és molt bonic, poder pregar junts davant del Senyor.» Per això, anima a fer aquesta experiència d'estar amb el Senyor, d'obrir-li les portes i de deixar-se estimar per Ell. (R.M.J.)

JUAN A. MOLINA, MISSIONER DEL SAGRAT COR DE JESÚS

«Cal viure l'Eucaristia per descobrir com n'és de fantàstica»

El primer que crida l'atenció de Juan A. Molina és la manera que té de celebrar la missa: des que comença fins que acaba el seu rostre sempre està il·luminat per un somriure. Com ell diu, «a mi no m'agrada dir missa, sinó celebrar l'Eucaristia». Ell viu aquest moment com una veritable festa i li agrada recalcar als fidels, quan acaba la celebració, que «hem rebut Jesús i hem de ser conscients d'aquest compromís, de portar Jesucrist. La veritable Eucaristia, la veritable acció de gràcies, comença en sortir del temple. Anem a l'església a carregar piles per viure al món, no per fugir-ne».

Aquest jove prevere entén que hi hagi persones, especialment les més joves, a les quals els costa participar en l'Eucaristia: «La nostra societat és la de la immediatesa, la de la satisfacció, la de la diversió superficial... i aturar aquest ritme no és senzill i menys encara si trobes una celebració que no és joiosa, ni festiva, sinó distant, seriosa... També caldria plantejar-nos si realment anem a una celebració o a complir.» Així, reflexiona que «els capellans de vegades som una mica "funcionaris" i convertim la missa en una rutina. El que nosaltres vivim és el que transmetem. Si el capellà viu el que celebra, ho contagia».

Un tema que «obsessiona» Juan A. Molina és educar la gent en els símbols i els signes de l'Eucaristia: «En l'Eucaristia ens ensenyen moltes coses: Jesús es dona, es parteix, es reparteix com a aliment; ens reconeixem tots germans en el parenostre; no hi ha diferències socials; aprenem a demanar perdó, reconei-

El P. Molina, un enamorat de l'Eucaristia.

xem que ens equivoquem... Realment la manca de formació d'allò que simbolitzen les coses fa que en deixem de captar moltes.»

A aquest missioner, un any dedicat a l'Eucaristia li sembla poc i es pregunta fins a quin punt té una repercussió real en la vida dels cristians. «L'Eucaristia, cal viure-la per descobrir com n'és, de fantàstica. Enguany és una bona oportunitat per redescobrir-la, reviure-la, celebrar-la... per oblidar-nos de la paraula "compliment: complir i mentir". Amb Déu ni es menteix, ni es fan compliments. Cal redescobrir que sense Eucaristia no hi ha Església. El qui es digui cristià no pot prescindir de l'Eucaristia. És essencial, és el que em dona força, sentit a la meua vida com a cristià. Si un cristià no celebra l'Eucaristia, la seva fe es va assecant a poc a poc i es queda buit. Per a mi, l'Eucaristia ho és tot.» (R.M.J.)

MARTA GARCÍA I ROBERT GIMENO PERTANYEN A SCHOLA CORDIS IESU

«Descobrir Déu al teu costat canvia la teva manera d'actuar»

Per a aquest jove matrimoni, la millor manera de començar el dia és participant en l'Eucaristia, tot i que no sempre els resulta possible assistir a missa entre setmanà a causa de la feina: «Realment notem el dia que podem anar a missa, perquè és un dia realment bo, sobretot si hi podem anar al matí perquè ja comencem el dia amb el Senyor dins nostre.» I és que la Marta i el Robert tenen una profunda vivència de relació amb Jesús Eucaristia: «Mirem de viure aquest moment sent molt conscients de rebre Crist. És un moment molt especial de pregària intensa, d'agraïment, d'agafar forces per a la vida de cada dia.»

Aquesta parella valora l'amistat amb el Senyor i procura alimentar-la «amb el diàleg amb Ell, amb aquesta relació silenciosa. Quan rebem el Senyor és com si fòssim sagraris errants i això s'ha de notar i es tradueix en el teu testimoni. Tu reps el Senyor i ets un canal per donar-lo als altres».

La Marta i el Robert reconeixen que en la seva vida és molt important dedicar estones a Déu, fer un alto en el camí, «trobar-te a soles amb Ell i establir aquesta relació de tu a tu, perquè Déu et parla, però cal escoltar-lo, confiar-hi. Ens agrada anar plegats a missa, resar al Senyor... i en els moments en què cal prendre decisions en família, ho meditem davant del sagrari».

Per a ells, la proximitat de Déu es palpa a cada pas i aprecien moltíssim el fet de tenir aquesta presència en les seves vides: «De vegades no pots aturar-te en una església per fer una visita, però en passar-hi pel davant, saps que el Senyor hi és present. És tan a prop nostre, que de vegades

La Marta i el Robert animen a descobrir el tracte d'amistat amb el Senyor.

oblidem que hi és. Per això és tan important trobar temps per parlar amb el Senyor, per estar amb Ell...»

Aquest matrimoni també participa en l'adoració nocturna del Tibidabo, cosa que defineixen com una experiència molt bonica i que animen a descobrir: «Et trobes amb el Senyor en un moment en què segurament molta gent no li fa cas i tu esdeven una eina per fer present Déu arreu.» El secret rau a fer companyia a Jesús, sense dir gaires paraules: «No és qüestió de dir-li gaires coses, sinó d'obrir-te a Déu, de veure que hi és, perquè descobrir Déu al teu costat canvia la teva manera d'actuar. El teu dia a dia és diferent. Descobreixes un Déu que t'interpel·la, que és a prop teu perquè Ell així ho vol, que vol estar amb nosaltres...»

És per això que consideren que aquest Any de l'Eucaristia els brinda una oportunitat d'or per apropar-se més al misteri d'amor, «per procurar anar més a missa i passar més temps amb el Senyor, per aprofundir en la intimitat amb Ell.» (R.M.J.)

ADORATRIUS PERPÈTUES DEL SANTÍSSIM SAGRAMENT

«Som testimonis que Crist viu»

El número 12 del carrer Salses de Barcelona és com un petit oasi. Allí hi ha el monestir de l'Adoració Perpètua, on cada dia de l'any s'exposa el Santíssim i una petita comunitat de religioses viu l'adoració «com a reparació per al món d'avui, que viu una vida superficial, agitada, on Déu no té lloc», comenten les germanes. I afegeixen: «Suplim les persones que no tenen temps per a Déu. Hi ha molta gent que ofèn Déu i nosaltres volem reparar aquestes ofenses.»

De la manera més senzilla i silenciosa aquesta comunitat de religioses ofereix un testimoni d'amor a l'Eucaristia que les omple completament: «Nosaltres volem cridar l'atenció que Crist viu en l'Eucaristia i que es troba present en tothom. Som testimonis que Crist viu i el que calen són testimonis perquè el món ens demana que li mostrem aquest Crist viu.» El monestir obre les portes per facilitar aquest encontre amb Jesús Eucaristia. Una capella senzilla, acollidora i càlida convida a passar-hi una estona de pregària i d'adoració davant del Santíssim, «que gairebé es pot tocar perquè està molt a prop de la gent», indiquen les religioses. «Moltes persones ens

La comunitat ofereix la possibilitat d'adorar el Santíssim cada dia.

comenten que surten com noves després d'haver fet la visita. D'aquí, n'han sortit moltes vocacions sacerdotals.»

Per a la comunitat, aquest any eucarístic implica un toc d'atenció perquè «no oblidem que en l'Eucaristia tenim la relació íntima amb el Senyor. La vida agitada, el brogit... ens distreuen i el Senyor sempre ens espera. Ell ens diu: "Sóc aquí. Sóc jo"». És per això que

no es cansen d'insistir en la necessitat que el cristià tingui molta cura de «la seva relació amb Déu. Hem de resar al Senyor perquè ens ajudi. Creiem que d'aquest Any de l'Eucaristia en sortiran fruits molt bons».

Una cosa que entristeix aquestes religioses és que «les esglésies estan tancades i la gent no pot fer-hi visites. Moltes persones vénen al nostre monestir i coneixem testimonis molt bonics de persones que han descobert l'Eucaristia i que cerquen moments per trobar-se a soles amb el Senyor». Assenyalen que caldria fer més cas de les recomanacions del Papa per viure més a fons l'Eucaristia i pensen sobretot en les parròquies, en tot el bé que podrien fer: «Ens agradaria que hi hagués més fervor, més entusiasme, més amor, més pràctica a les parròquies, que hi hagués més sensibilitat, que es poguessin fer més visites al Senyor, per a la qual cosa caldria que les esglésies estiguessin obertes més hores...» I també s'adrecen als preveres: «Calen preveres enamorats de l'Eucaristia, que inculquin a la gent aquest amor. Els capellans haurien de tenir molta més cura de la celebració, conèixer-la més a fons i celebrar-la amb més devoció.» (R.M.J.)

L'ENTREVISTA

Mn. Daniel Turmo, consiliari de l'Adoració Nocturna de Lleida

«Hem de retornar a una comprensió més profunda de la Cena del Senyor»

—Era necessari un any dedicat a aquest misteri?

—Sense cap mena de dubte. A l'Església de Déu que peregrina a les nostres terres jo la veig molt semblant a Elies quan fugí de Jezabel vers l'Horeb; el profeta de Déu ha de ser reanimat i envigorit amb l'aliment celestial, per tornar a reprendre amb força la seva missió. La lectura de 1Re 19 és molt suggeridora i il·luminadora. Elies seríem nosaltres, una Església cansada i desencisada, a la qual Déu vol donar un nou alè de vida amb un aliment que baixa del cel.

—Quin és el missatge central del Papa en aquest Any Eucarístic i què és el que vol que l'Església faci davant d'aquesta convocatòria?

—Penso que una cosa tan senzilla, profunda i necessària com prendre consciència del misteri eucarístic en la seva triple vessant de celebració, adoració i existència eucaritzada. M'ha semblat veure un especial èmfasi en l'aspecte d'adoració del Santíssim Sagrament, cosa que trobo encertada en una Església contagiada de l'activisme frenètic del món. També seria molt convenient recuperar i potenciar l'adoració en la mateixa celebració eucarística.

—Els catòlics ja no som tan eucarístics com abans?

—No ho sabria dir. El que sí que crec és que hem de retornar a una comprensió més profunda, acurada i eclesial de la Cena del Senyor; sobretot pouant en les Escriptures i en els Pares apostòlics. Això no és fer arqueologia sinó entendre millor, amb l'ajut de l'Esperit Sant, el que el Senyor va voler que féssim en memòria seva fins que ell torni. Afegiria que d'uns anys ençà em sembla veure un intent, per part d'alguns grups i sectors, de subratllar la dimensió de banquet de l'Eucaristia en detriment de la dimensió sacrificial. L'Eucaristia és memorial de la Passió i mort del Senyor (sacrifici) i de la seva Resurrecció. Fem festa (àgape) perquè el Senyor ha vençut la mort a través de la seva oblatió obedient.

—Què cal fer per retornar el sentit profund d'anar a Missa i santificar el diumenge?

—El primer, crec, celebrar millor l'Eucaristia: sense rutines ni pressés, sense concessions gratuïtes a la galeria, sense *monicionitis*, en actitud fraternal i d'adoració, amb l'exercici dels diversos ministeris, amb respecte a la pluralitat de llengües, etc. També penso que s'ha de donar més importància i dignitat a la proclamació i explicació de la Paraula de Déu. Crec, no obstant això, que d'uns anys ençà s'ha

Mn. Daniel Turmo és el secretari general i canceller del bisbat de Lleida, responsabilitat que comparteix amb la seva activitat eucarística com a consiliari de l'Adoració Nocturna a Lleida.

Un cop al mes, cada primer dissabte, es reuneix, entrada la nit i fins a la matinada, amb els adoradors lleidatans per pregar davant del Santíssim Sagrament que és exposat solemnement en l'església de Sant Llorenç. Adoració, oració, reflexió i trobada amb Crist Eucaristia i amb els germans. Enguany, però, amb una significació molt especial, perquè és l'Any de l'Eucaristia.

Mn. Daniel Turmo.

millorat molt en aquest sentit. A més, hauríem de conrear el nostre sentit de pertinença a una comunitat que es troba en nom del Senyor, que s'estima, que s'ajuda, que

participa dels problemes i preocupacions de l'altre. A 1Co 12 es diu als cristians que «ells formen el Cos de Crist». Pel que fa a la santificació del diumenge, el programa és el que ens diu el Sant Pare a *Dies Domini*, fent del merescut descans un descans amb el Senyor i per al Senyor i els qui ell més estima, com són els malalts, els qui viuen sols, els immigrants, els mal vistos, etc.

—Sacerdoci i Eucaristia, íntimament units, oi?

—Evidentment. El prevere és l'home de l'Eucaristia, aquell que en cada celebració eucarística actua *in persona Christi* per a l'edificació del cos de Crist que és l'Església. Si el sacerdot no és l'home de l'Eucaristia, no entenc què podrà ser. Essent seminarista em va colpir la lectura del *Tractat sobre el sacerdoti*, de sant Joan Crisòstom. Penso que hem de reivindicar la grandesa i la bellesa del ministeri sacerdotal, ministeri pel qual Crist, Gran Sacerdot per sempre, es torna a oferir per mans dels seus sacerdots per a la santifica-

ció del món i la glòria del Pare.

—Les entitats eucarístiques com l'Adoració Nocturna tenen molt a fer i a dir en aquest Any Eucarístic, quina ha de ser la seva actitud i com han de respondre a la crida del Papa?

—Pel poc que conec, crec que alguns grups d'adoració eucarística han d'aprofundir més en les fonts bíbliques, patristiques i magisterials, per depurar alguns pitetismes respectables, però de poca solidesa doctrinal. També lligar més l'adoració amb el compromís i el testimoni quotidià, així com amb la mateixa celebració eucarística. Però això no només ho han de fer aquests grups, sinó tota l'Església. També vull dir que des que sóc consiliari de l'Adoració Nocturna a Lleida rebo, per part dels homes i dones de l'Adoració Nocturna, un gran testimoni d'amor a Crist-Eucaristia.

—I als fidels en general, què els pot suggerir aquest Any Eucarístic?

—Serà sens dubte un temps de gràcia de Déu

a tot el seu Poble. Per tot arreu proliferen enguany iniciatives d'adoració eucarística, xerrades, recessos, etc. Certament l'Església ha recollit amb gran cura, amor i fidelitat la invitació del Romà Pontífex. Personalment desitjaria que l'Eucaristia, com la santedat, figurés més en els plans pastorals, perquè «si el Senyor no construeix la casa, és inútil l'afany dels constructors» (Salm 126).

Jordi Curcó

«Seria molt convenient recuperar i potenciar l'adoració en la mateixa celebració eucarística»

Viure del sacrifici eucarístic

L'Església viu de l'Eucaristia. Aquesta veritat no expressa tan sols una experiència quotidiana de fe, sinó que conté en síntesi el nucli del misteri de l'Església.

Del misteri pasqual neix l'Església. Precisament per això l'Eucaristia, que és el sagrament per excel·lència del misteri pasqual, es troba en el centre de la vida eclesial.

L'esdeveniment pasqual i l'Eucaristia que l'actualitza al llarg dels segles tenen una «capacitat» veritablement enorme, en la qual entra tota la història com a destinatària de la gràcia de la redempció. Aquesta admiració ha d'inundar sempre l'Església, aplegada en la celebració eucarística.

L'Eucaristia és el misteri de fe i, alhora, «misteri de llum». Cada cop que l'Església la celebra, els fidels poden reviuir d'alguna manera l'experiència dels dos deixebles d'Emaús: «Llavors se'ls obriren els ulls i el van reconèixer» (Lc 24,31).

L'Eucaristia, presència salvadora de Jesús en la comunitat dels fidels i el seu aliment espiritual, és una de les coses més precioses que l'Església pot tenir en el seu camí per la història.

Aquí hi ha el tresor de l'Església, el cor del món, el senyal de la finalitat a la qual tot home, encara que sigui inconscientment, aspira. Misteri gran, que certament ens supera i posa a dura prova la capacitat de la nostra ment d'anar més enllà de les aparences. Aquí fallen els nostres sentits, però en tenim prou amb la fe, arrelada en les paraules de Crist i que els Apòstols ens han transmès.

A l'alba d'aquest tercer mil·lenni tots nosaltres, fills de l'Església, som cridats a caminar en la vida cristiana amb un impuls renovat. Com he escrit a la carta apostòlica *Novo millennio ineunte*, no es tracta «d'inventar un programa nou. El programa ja existeix. És el de sempre, recollit per l'Evangelí i la Tradició viva. Se centra, en definitiva, en Crist mateix, a qui cal conèixer, estimar i imitar, per viure en ell la vida trinitària i transformar amb ell la història fins al seu perfeccionament en la Jerusalem celestial». La realització d'aquest programa d'un vigor nou de la vida cristiana passa per l'Eucaristia.

Tot compromís de santedat, tota acció orientada a realitzar la missió de l'Església, tota posada en pràctica de plans pastorals, ha de treure del Misteri eucarístic la força necessària i s'hi ha d'ordenar com a la seva culminació.

El Misteri eucarístic —sacrifici, presència, banquet— no consent reduccions ni instrumentalitzacions; ha de ser viscut en la seva integritat, ja sigui durant la celebració, ja sigui en el col·loqui íntim amb Jesús un cop rebuda la comunió, ja sigui durant l'adoració eucarística fora de la missa.

En el signe humil del pa i del vi, transformats en el seu cos i en la seva sang, Crist camina amb nosaltres com la nostra força i el nostre viàtic i ens converteix en testimonis d'esperança per a tots.

(Extractes de l'encíclica «*Ecclesia de Eucharistia*», de Joan Pau II)

Pelegrinatges a TERRA SANTA

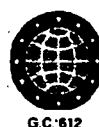
Especials solidaritat amb els nostres germans

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

- Del 13 al 20 de febrer
- Del 2 al 8 de maig
- Del 14 al 21 de novembre
- Del 27 de desembre al 3 de gener del 2006

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

De l'1 al 8 d'agost

**ATENES
i creuer
per les
illes
gregues**

Una incursió al
món clàssic,
bressol del saber
humanístic.

Del 17 al 28 d'agost

**Viatge
al
CANADÀ
(costa oest)**

Vancouver i
les muntanyes
Rocalloses.

Del 9 al 20 d'octubre

**Pels
camins de
la terra
promesa**

Del Nil a les
fonts del Jordà

El Caire / Sinaí
/ Jordània /
Jerusalem.

Del 26 de novembre al 13 de desembre

**ARGENTINA
XILE**

Amb creuer per
l'estret de Magallanes
i travessa pels Andes.

Tot l'encant dels
Andes i el majestuós
Con Sud d'Amèrica.

Amics de Catalunya Cristiana
Per a més informació:
(per telèfon, per correu o bé personalment):

Vaticà

església en el món

Joan Pau II demana als sacerdots que «visquin» l'Eucaristia

■ Els escriu una carta per Dijous Sant i els insta a ser agraïts

CIUTAT DEL VATICÀ.— Joan Pau II va enviar una carta als sacerdots per al Dijous Sant del 2005 en què els convidava a viure l'Eucaristia i a recordar que l'agraïment és l'actitud que es troba a la base del nom Eucaristia, que en grec vol dir «donar gràcies». A més, els feia saber que «no faltaran certament vocacions si s'eleva el to de la nostra vida sacerdotal, si som més sants, més alegres, més apassionats en l'exercici del nostre ministeri».

El Papa, «malalt entre els malalts», com escrivia ell mateix a la carta, convidava els preveres a no caure en formalismes sinó a viure l'Eucaristia: «Les paraules de la institució de l'Eucaristia no han de ser per a nosaltres únicament una fórmula conseqüent, sinó també una "fórmula de vida"».

A cada missa «recordem i revivim el primer sentiment expressat per Jesús en el moment de partir el pa, el de donar gràci-

es», evocava el Pontífex, que feia saber als sacerdots que cal ser agraït: «L'agraïment és l'actitud que està a la base del nom mateix d'Eucaristia.» «En l'Eucaristia Jesús dona gràcies al Pare amb nosaltres i per nosaltres. Aquesta acció de gràcies de Jesús, com no ha de plasmar la vida del sacerdot?», es preguntava el Papa.

Després de constatar que «tenim certament les nostres creus», es meravellava dels «dons rebuts» que «són tan grans,

que no podem deixar de cantar des del més profund del nostre cor el *Magnificat*».

El Papa està convençut que la vida del sacerdot «té sentit si sap fer-se do, posant-se a la disposició de la comunitat i al servei de tots els necessitats». Precisament això és el que Jesús esperava dels seus apòstols, com ho subratlla l'evangelista Joan quan narra l'escena de rentar els peus i «és també el que el Poble de Déu espera del sacerdot», deia el Papa.

«El cos i la sang de Crist s'han lliurat per a la salvació de l'home, de tot l'home i de tots els homes. És una salvació integral i al mateix temps universal, perquè ningú, llevat que ho rebutgi lliurement, està exclòs del poder salvador de la sang de Crist», recordava. «Nosaltres, sacer-

dots, ens convertim en anunciadors privilegiats d'aquest misteri de salvació. Però, com ser-ho eficaçment sense sentir-nos salvats nosaltres mateixos?», es preguntava.

Pel que fa a les paraules «Feu això en memòria meva», Joan Pau II insistia: «No només és un record, sinó que actualitza sacramentalment la mort i resurrecció del Senyor.» «L'Any de l'Eucaristia ens convida a fixar-nos en els sants que amb més vigor han manifestat la devoció a l'Eucaristia. Molts s'han distingit per la perllongada adoració eucarística. Sobretot en el context de la nova evangelització, la gent té dret a dirigir-se als sacerdots amb l'esperança de "veure" en ells Crist», deia com a conclusió el Papa.

Miriam Díez i Bosch

El Papa beneeix els fidels amb un ram d'olivera

CIUTAT DEL VATICÀ.— Palmes i oliveres onejaven a la plaça de Sant Pere el primer Diumenge de Rams sense el Papa. Joan Pau II va seguir en privat, des d'un circuit tancat de televisió, la celebració presidida pel cardenal vicari de Roma Camillo Ruini, i només va aparèixer dos minuts a la finestra amb un ram d'olivera a la mà, que s'endevinava embenada. «La creu ens dona sempre energies noves», va dir el cardenal Ruini.

Cinquanta mil persones, entre elles molts joves espanyols, van concentrar-se a la plaça de Sant Pere. El cardenal Camillo Ruini va presidir la llarga i multitudinària celebració en què es van fer peticions en àrab i en portuguès, i en la qual es va pregar especialment per la salut del Papa. Joan Pau II va sortir un moment molt breu i no va dir res. Va moure un branquilló d'oliva mentre beneïa els fidels que al mateix temps onejaven palmes i palmons. La frustració del Papa era evident, ja que es notava que volia parlar als joves i no podia. La gran concentració de jovent a la plaça no era casual: el Papa els havia convocat expressament; i és que el Diumenge de Rams se celebra arreu del món la Jornada Mundial de la Joventut a nivell diocesà.

El Papa va fer una aparició pública molt breu.

L'homilia va centrar-se en la qüestió del patiment dels innocents: «Si veiem molts sofriments humans, sobretot el sofriment no culpable, ens quedem com perduts i ens veiem obligats a preguntar-nos si veritable-

ment Déu ens estima i té cura de nosaltres, o si no existeix potser una destinació malvada que ni tan sols Déu pot canviar», va comentar el cardenal Ruini, observant que «en la creu de Crist, el rostre de Déu no perd la seva grandesa i el seu misteri i, no obstant això, es fa extraordinàriament proper i amic, perquè és el rostre d'Aquell que, en el propi Fill, comparteix fins al final fins i tot el costat més fosc de la condició humana».

El purpurat italià va convidar els joves a seguir Jesucrist, prendre cadascú la seva creu i negar-se a ells mateixos. «La Creu de Crist ni deprimeix ni afebleix», va dir, sinó que «ens dona energies sempre noves que han fet fecunda la història de l'Església, i que avui veiem amb una claredat especial en el rostre cansat del Sant Pare».

Després de la missa, el Papa havia delegat a l'arquebisbe Leonardo Sandri que llegís la meditació que tenia preparada per a l'Àngelus, en què va dirigir-se especialment als joves sol·licitant-los que fossin «testimonis de la gloriosa Creu de Crist». Amb un cop de mà contra el faristol va manifestar el seu desig d'estar més temps amb els pelegrins, gest que va commoure molts dels presents. (M.D.B.)

La música, un mitjà d'evangelització

CIUTAT DEL VATICÀ.— La música pot apropar a Déu o distreure'n. És una constatació que fa el Papa en una salutació escrita als 3.000 participants de la UNIV, les trobades d'universitaris de tot el món que cada Pasqua des de fa 40 anys es troben a Roma a iniciativa de l'Institut per a la Cooperació Universitària (ICU), de l'Opus Dei. «La música, com tots els llenguatges artístics apropa l'home a Déu», constata el Pontífex, però adverteix que «l'art pot transmetre de vegades una concepció de l'home, de l'amor, de la felicitat que no correspon amb la del disseny de Déu». Carlo De Marchi, secretari general de l'ICU, ha dit que aquesta trobada és important per «compartir els nostres problemes amb els d'altres persones que provenen de realitats diferents». El lema d'enguany ha estat «Projectar la cultura: el llenguatge de la música».

El Papa adverteix que cal «realitzar un sa discerniment. Us repeteixo el que he escrit als joves de tot el món en el missatge per a la pròxima Jornada Mundial de la Joventut: "No creieu en il·lusions fal·lacs i modes efímeres que no poques vegades deixen un buit espiritual tràgic!"» Joan Pau II ha animat els joves a «renovar els llenguatges de l'art i de la cultura» i a «comprometre's per conrear la valentia per no acceptar comportaments i distraccions que estiguin caracteritzats pels excessos i el soroll». (M.D.B.)

La col·lecta de Divendres Sant, per a Terra Santa

CIUTAT DEL VATICÀ.— Els diners que es van recollir el Divendres Sant a les esglésies seran enviats a les comunitats cristianes de Terra Santa. El cardenal Ignace Moussa Daoud, prefecte de la Congregació per a les Esglésies Orientals, ja ho havia demanat en una carta als bisbes de tot el món recordant el drama de la terra on va

néixer i morir Jesucrist: «La col·lecta del Divendres Sant té com a finalitat promoure en els fidels cristians l'amor a la Terra del Senyor; perquè allí l'Església pugui sobreviure i se senti estimada.» El cardenal Daoud sosté que «la pau en el món passa per Jerusalem, "Ciutat de la pau", la "Ciutat Santa", i "Capital del monoteisme"». (M.D.B.)

Vaticà

El testimoni d'Óscar Romero ressona a Roma

■ Es recorda també el català Lluís Espinal, s.j.

ROMA.— L'arquebisbe Óscar Romero, assassinat ara fa 25 anys mentre celebrava l'Eucaristia en un hospital d'El Salvador, té a Roma molts simpatitzants que cada any organitzen en memòria seva una celebració a la basílica dels Sants Apòstols. El patriarca de Jerusalem, Michel Sabbah, va presidir enguany aquesta

missa de commemoració del seu martiri i també d'altres màrtirs de la pau i la justícia a El Salvador. La celebració va tenir un to profètic i de denúncia, com eren les misses que oficiava el mateix Romero en què no escatimava cap retret als poderosos de la terra que oprimien els pobres.

Persones de diferents ordes i congregacions religioses van dir en veu alta el dia de la mort i el nom dels seus màrtirs. Un d'ells va recordar Lluís Espinal, jesuïta nascut a Catalunya però que es va fer bolivià amb els bolivians; on també va morir assassinat.

«Aquesta serà una celebració participativa, i per tant, solemne.» Així es va iniciar a Roma la celebració eucarística en el 25è aniversari de la mort d'Óscar Arnulfo Romero i d'altres màrtirs de la justícia i la pau. «*Vamos todos al banquete, a la mesa de la creación, cada cual con su taburete tiene un puesto y una misión.*» Mentre el cor entonava aquest cant, una processó d'entrada seguia la creu de fusta pintada de colors que va presidir la celebració, juntament amb un enorme quadre de l'arquebisbe assassinat. A la processó d'entrada també es van dur pòsters amb dibuixos de quatre dones màrtirs, entre elles Dorothy Stang, la religiosa de Nostra Senyora de Namur assassinada el 12 de febrer del 2005 al Brasil.

El patriarca de Jerusalem i president de Pax Christi Internacional, Michel Sabbah, va dir a l'homília que «mentre donem gràcies a Déu per tots els qui continuen anunciant la Bona Nova als pobres, demanem-li que mantingui sempre a l'Església i a totes les societats els anunciadors de pau i llibertat per a la humanitat». Sabbah va denunciar que «encara avui, els pobres i els oprimits són molts» i va criticar «els poderosos de la terra que ens deixen perplexos,

proclamant d'una banda la llibertat, la democràcia i la dignitat humana, i permetent-se per un altre costat oprimir altres pobles, recorrent ells mateixos a la guerra, a la violència, a l'ocupació militar i, per tant, a l'opres-

El record de Mons. Romero continua viu 25 anys després de la seva mort.

sió de les persones i dels pobles». A aquestes paraules de l'homília s'hi van afegir les últimes paraules de Mons. Romero, que una religiosa que assistia a missa aquell 24 de març del 1980 va enregistrar. Encara que no se sentien bé, els trets que van posar fi a la vida de Mons. Romero es distingeixen perfectament i van deixar els assistents a l'acte molt impactats.

Els diners recollits durant l'ofertori es dedicaran a la publicació del

Martirologi d'Óscar Romero de les comunitats eclesials de base d'El Salvador. La celebració va tenir lloc el dijous 17 de març organitzada pel Comitè romà Óscar Romero, i es va tancar amb testimonis, entre ells el de les dones del Salvador, a càrrec de Clara García, religiosa dominica.

D'altra banda, el dia 18 de març es va celebrar un petit congrés anomenat Óscar Romero i 40 anys del Concili a Amèrica Llatina durant el qual Demetrio Valentini, bisbe de Jales (Brasil), va dir que «no s'entén la trajectòria personal i l'acció pastoral de Mons. Romero sense el Concili Vaticà II que va donar a Amèrica Llatina un ample procés de renovació eclesial».

Pel que fa a la beatificació d'Óscar Romero, el postulant de la causa, el bisbe Vincenzo Paglia, de la Comunitat de Sant Egidi, ha explicat que la causa s'ha obert i que ja no hi ha impediments per tirar-la endavant. El bisbe es refereix a la necessitat de demostrar que van assassinar Mons. Romero «per la fe i no per motius polítics». «Obviament no es pot dir que les motivacions polítiques eren absents en qui va disparar, però des del punt de vista de Romero queda clar que el seu compromís era exclusivament eclesial», especifica. La causa es troba a Roma des del 1997.

Miriam Díez Bosch

Joan Pau II nomena bisbe auxiliar d'Oviedo Raúl Berzosa

OVIEDO.— Joan Pau II ha nomenat el sacerdot Cecilio Raúl Berzosa Martínez nou bisbe auxiliar d'Oviedo i li ha assignat la seu titular d'Arca-vica. Berzosa, que ha escollit com a lema episcopal la frase de sant Ireneu «La Glòria de Déu és que l'home visqui», rebrà l'ordenació episcopal a la catedral d'Oviedo el 14 de maig. En donar a conèixer la notícia, durant la missa crismal, l'arquebisbe d'Oviedo, Mons. Carlos Osoro, va demanar als fidels d'Astúries que s'aculli aquest nomenament «com una gràcia especial de Déu a la nostra Església diocesana».

Raúl Berzosa.

En un missatge als cristians d'Oviedo, Berzosa afirma que arriba disposat «a aprendre i a servir». Per això demana per a ell i per a tots els ministres i agents de pastoral que «sempre sapiguem llegir els signes dels temps, per anunciar Jesucrist i la seva Bona Nova amb foc nou, amb llenguatges nous i amb expressions noves, sempre en fidelitat a la Tradició viva de l'Església». En relació al fet de compartir la fe, especialment amb els joves i en els àmbits de la nova cultura emergent, escriu: «Que no perdem mai l'horitzó d'una brúixola amb quatre punts cardinals ben marcats: Nord, amor apassionat a Crist; Sud, amor afectiu i efectiu a la seva Església; Est, saber unir una formació permanent amb una espiritualitat sana i actual, i Oest, la presència pública de l'Evangeli per defensar els drets de cada persona, en particular dels més desfavorits, juntament amb un sincer compromís per retornar la dignitat de ser Fills de Déu a qui l'ha perduda o oblidada.»

Raúl Berzosa, amb 47 anys, esdevé el bisbe més jove d'Espanya. Va néixer a Aranda de Duero i va ser ordenat sacerdot el 1982, a València, per Joan Pau II. És prevere de la diòcesi de Burgos, doctor en Teologia Dogmàtica, llicenciat en Dret Canònic i diplomàtic en Ciències de la Informació. Fins ara era professor d'Antropologia Teològica a la Facultat del Nord d'Espanya (seus de Burgos i Vitòria), vicari pastoral de la seva diòcesi, i secretari d'Iglesia en Castilla. Entre les seves publicacions destaquen *La Teología del Sobrenatural en Henri De Lubac, Hacer teología hoy, Evangelizar en una nueva cultura, Nueva cultura y cristianismo. Entre el diálogo y la ruptura, Ángeles y demonios. Sentido de su retorno en nuestros días, ¿Qué es teología? Una aproximación a su identidad y a su método, La relación Iglesia-comunidad política a la luz de «Gaudium et spes», Ser laico en la Iglesia y en el mundo, Para comprender la creación en clave cristiana, Encuentros y miradas para despertar.* (C.C.)

El Papa anima els pares marians a intensificar l'impuls apostòlic

CIUTAT DEL VATICÀ.— El Papa ha escrit un missatge a la congregació dels marians de la Immaculada Concepció i els ha demanat més tremp apostòlic i un gran amor a l'Eucaristia. El text, amb data 10 de març des del Gemelli, recorda els «religiosos exemplars que han sacrificat la vida». La congregació polonesa data del segle XVII i, segons el Papa, el fundador, Estanislau de Jesús i Maria Papczynsk, es va avançar als temps perquè ja el 1637 «va saber defensar i difondre amb valor la veritat de la Immaculada Concepció fins i tot abans que fos definit com a dogma de fe». Joan Pau II encoratja els membres d'aquesta família religiosa a

«seguir fidelment l'exemple del fundador i servent de Déu». «En aquest any dedicat especialment al misteri de l'Eucaristia, feu que aquest sagrament meravellós sigui cada cop més el centre de la vostra existència personal i comunitària, seguint dòcilment l'escola de la Verge Santa, Dona Eucarística.» Segons el Papa, «si el vostre cor crema d'amor per l'Eucaristia i per la Mare de Déu, aconseguireu que els santuaris en què presteu servei siguin, cada cop més, autèntics cenacles de pregària i d'acollida». «*Pro Christo et Ecclesia*», escriu el Papa al final del missatge recollint el programa de vida d'aquesta família religiosa: «Per Crist i per l'Església.» (M.D.B.)

112 pàgs. 9,50 €

Anselm Grün
NUESTRO DIOS CERCANO

Imágenes bíblicas de la Redención

En diàleg amb les diferents escoles de psicologia, l'autor analitza el contingut de la Redempció i uneix la tradició de l'Església amb la mentalitat moderna per descobrir les respostes a les nostres preguntes i oferir camins per viure més bé.

narcea, s.a. de ediciones

Dr. Federico Rubio y Galí, 9 - 28039 Madrid
Tel. 915 546 102 - Fax 915 546 487

narcea@narceaediciones.es www.narceaediciones.es

Espanya

X aniversari de l'«*Evangelium vitae*»

■ Per aquest motiu surt el missatge «La vida humana, do preciós de Déu»

MADRID.— El 25 de març del 1995, fa deu anys, Joan Pau II publicava l'encíclica *Evangelium vitae*. Amb motiu d'aquest aniversari, la Subcomissió Episcopal per a la Família i la Defensa de la Vida ha publicat un missatge titulat *La vida humana, do preciós de Déu*. A més, la Subcomissió convida a celebrar la solemnitat de l'Encarnació (4 d'abril) amb diferents iniciatives «que serveixin perquè l'estima i el respecte de la vida, centre del missatge de l'*Evangelium vitae*, siguin coneguts i anunciats a les nostres Esglésies».

Els bisbes recorden que el precepte de «no mataràs» és un principi fonamental per a «tota cultura sana» i que el dret a la vida i el respecte a la dignitat de la persona són valors que la Declaració Universal dels Drets Humans considera fonamentals per a la convivència. «Aquest reconeixement universal», assenyalen, «troba la seva plena confirmació en la revelació de l'Evangeli de la vida amb el misteri de Crist. La vida humana, do preciós de Déu, és sagrada i inviolable». És per això que qualsevol atemptat contra la vida és «un atemptat contra la raó, contra la justícia i constitueix una greu ofensa a Déu».

El missatge subratlla que el procés embrionari «és un procés continu en el qual ja des del començament ens trobem

davant d'una vida humana». En conseqüència, la persona ha de ser tractada amb respecte des de la seva concepció.

Els prelats recorden que la ciència té el seu fi més alt en el servei a la vida i la dignitat de la persona. «Aquests deu anys des de la publicació de l'encíclica *Evangelium vitae* han estat de grans avenços de la ciència, els quals han obert possibilitats noves i esperançadores de prevenció i de guariment», posen en relleu els bisbes, que defineixen les autèntiques teràpies com les que «guareixen sense danyar ni eliminar la vida de ningú».

La ciència i la tècnica necessiten l'ètica, es llegeix al text, per promoure la dignitat humana. Per això, es demana als investigadors i centres de recerca que inculquin el respecte a la vida humana. «A

tots els exhortem perquè promoguin sempre la vida davant de tantes amenaces per part d'una «cultura de la mort» que es manifesta de moltes maneres.»

La família, santuari de la vida

El missatge dedica un apartat a la família, on s'afirma que «l'amor conjugal entre l'home i la dona, fonament de la família, és l'indret sant on la persona és concebuda dignament. El fill neix de l'amor dels pares i és convidat a participar en la seva comunió d'amor. La família és també el santuari on la vida és acollida amb joia i celebrada en la vida quotidiana, enriquida amb les riques relacions entre els pares, els fills, els avis, etc.». Aquestes famílies són un testimoni del valor de la vida i fan un valuós servei a la societat. És aquest testimoni «la millor escola perquè els infants aprenguin el valor sagrat de la vida i aprenguin a respectar i promoure la vida de tothom, especialment la dels més febles».

Sobre l'educació afectivosexual, els bisbes s'aturen en la família com l'àmbit on els fills aprenen el significat de la sexualitat «al servei de l'amor i de la vida». Així mateix, apunten també el pa-

per de la catequesi, dels col·legis i de la formació integral de persones expertes per fer aquesta tasca.

El text fa una defensa de la cultura de la família i de la vida com a compromís de tothom. Als científics, els bisbes els demanen que «proclamin amb valentia el valor sagrat de la vida humana des del moment de la concepció i que mai no es deixin seduir per possibilitats contràries a l'ètica». Als professionals de la salut els insten a «donar suport sempre a la vida, i a rebutjar i fins i tot a denunciar tota pràctica que atempti contra la integritat o la vida de les persones, singularment la de les més febles com són els embrions, els no-nascuts, els disminuïts, els avis i els malalts terminals».

Els professionals catòlics, especialment els que es dediquen a la informació, s'han de «fer presents en els mitjans perquè hi ressoni també el bonic missatge de l'Evangeli de la vida». El text destaca les associacions familiars que contribueixen a elaborar una política familiar adient i encoratgen les famílies cristianes a implicar-se activament «en aquestes accions que promouen una visió cristiana de la família i de la vida com a do de Déu». (C.C.)

Testimoni

Maria Goretti Rión, consagrada a la Comunitat de les Benaurances

«A la comunitat tenim la vocació de pregar amb i per Israel»

Maria Goretti Rión és consagrada a la Comunitat de les Benaurances des de fa onze anys. Per respondre a la crida de Déu va deixar el seu poble de la Canonja, a la província de Tarragona, per anar a França. Els últims quatre anys els ha passat a Israel, en una casa de la comunitat que s'aixeca sobre les restes arqueològiques d'Emaús. Fa poc va tornar a Espanya per formar part de l'equip de fundació de les Benaurances a la diòcesi de Sagorb-Castelló.

—Què aporta a models tradicionals ser religiosa en una de les noves comunitats nascudes de l'impuls del Concili?

—Jo contestaria el que em va dir un abat cistercenc que va conèixer la nostra comunitat: «Sou com un aire fresc per a l'Església.» No és quelcom radicalment nou, sinó com un nou esperit en la vida comunitària i consagrada. Crec que el geni de la comunitat ha estat la combinació de la pregària amb la missió, viscuts en una mena de vida comunitària basada en la senzillesa de la vida familiar.

—A les Benaurances viuen plegats famílies, consagrats i sacerdots. Com és possible?

—Vaig descobrir la vida comunitària en els grups de pregària de la Renovació Carismàtica. Allà ja hi havia tots els estats de vida, de manera que quan vaig conèixer les Benaurances em va semblar normal. Compartir la vida amb diferents estats de vida és una gran riquesa i, al mateix temps, un desafiament en què l'equilibri entre silenci i vida familiar se cerca en cada casa. Sense una vida de pregària

seria impossible, però units en Crist es converteix en quelcom gairebé natural.

—Ha passat quatre anys a Israel. Com és la vida allí?

—Una mica trista. Impressiona veure la ciutat de Betlem tancada. Molts cristians n'han marxat i s'està convertint en una població musulmana. El futur és incert perquè no hi ha feina i la gent se'n va.

—Què es rep vivint amb el poble jueu?

—En la comunitat hi ha la vocació de pregar amb i per Israel. Va ser una experiència molt bonica descobrir que el poble de la Bíblia continua viu i que continua portant una promesa tot i els seus defectes i errors. Moltes vegades m'ha impressionat trobar jueus no religiosos però que potser per aquesta elecció divina estan marcats per Déu i, sense adonar-se'n, són molt profunds.

Maria Goretti Rión.

—Vostè també pinta icones. Què són aquestes imatges sagrades?

—Una icona és una teologia en imatges. És una Presència.

—Què passa en el cor de l'escriba d'icones quan pinta el rostre de Crist o el de la Mare de Déu?

—Uff! Per a mi, pintar icones és cercar Déu entre el desig i l'impuls. Hi ha la joia de la trobada i una insatisfacció perquè per molt bé que et surti la icona el Senyor és més bell. Però aquesta insatisfacció t'impulsa a continuar buscant. Escriure una icona és pregar i pregar és cercar Déu i la seva llum.

Guillem Farré

Un bisbe català per a Hondures

MADRID.— Joan Pau II ha nomenat bisbe de Trujillo (Hondures) el pare Luis Solé Fa, c.m., rector i vicari episcopal de la Vicaria de la Mosquitia (diòcesi de Trujillo). El P. Luis Solé Fa, membre de la Congregació de la Missió, va néixer a Tarragona el 23 de juliol del 1946. Va ser ordenat prevere el 1973. Entre el 1974 i el 1978 va ser vicari parroquial en dues parròquies de Barcelona; del 1978 al 1980 va ser formador al Centre de Rehabilitació de Menors a Alacant, així com promotor vocacional i consultor provincial de la seva congregació. Va arribar el 1981 a Hondures, on va ser nomenat vicari parroquial de la diòcesi de San Pedro Sula. Entre el 1983 i el 1990 va ser rector a San Pedro Sula. Del 1991 al 1994 va ser director del Centre de Capacitació, de San Pedro Sula, i entre el 1995 i el 1999 va ser superior provincial de la Congregació, així com a vicari per a la pastoral diocesana i rector de San Pedro Sula. L'any 2000 va ser nomenat rector de la diòcesi de Trujillo i el 2002, vicari episcopal de la Vicaria de la Mosquitia. (Zenit)

Espanya

El Desert de les Palmes acull un seminari sobre el silenci

BENICÀSSIM.— El Carmel del Desert de les Palmes va organitzar al febrer un seminari sobre el silenci on va participar l'abat de Montserrat, Josep M. Soler, amb una ponència sobre el silenci monàstic. L'abat va exposar com el silenci és un mitjà per al monjo per «entrar en contacte amb altres realitats, i descobrir-hi el do que cadascú té, la consciència de la presència de Déu, i també el buit i zones fosques. (...) Es tracta de fer silenci per ser capaç d'escoltar». La pràctica del silenci també té una dimensió comunitària que permet el respecte dels altres en la seva interioritat, treball i descans. Altres participants al seminari van destacar aquesta dimensió «solidària» del silenci.

El pensador madrileny José Antonio Marina va tractar la qüestió de les veus silenciades, i va afirmar que en el silenci se sent el crit dels qui no es poden expressar, per després ser-ne portaveu.

El recorregut del seminari va passar per un primer moment en què es va analitzar el concepte de silenci des de la teologia, amb el professor de Salamanca Santiago Guerra, les aportacions del Carmel, amb el professor del Teresianum, a Roma, Jesús Castellanos, i la reflexió de Josep M. Soler. En un segon pas es va contrastar amb qüestions actuals, com la pedagogia del silenci amb el franciscà José Luis Coll, i la dialèctica silenci-paraula amb el carmelita Maximiliano Herráiz. (G.F.)

Creix la devoció a la Divina Misericòrdia

■ El 3 d'abril se celebra aquesta festivitat

BARCELONA.— Han transcorregut força anys des que el 1931 Crist va transmetre un seguit de missatges a través de santa Faustina Kowalska: «Les flames de la misericòrdia m'abrusen. Voldria abocar-les sobre les ànimes humanes», «Que ningú no tingui por d'apropar-se a mi, encara que les seves culpes siguin les més atroces», «Desitjo que el primer diumenge després de Pasqua se celebri la festa de la Misericòrdia». Tot i els obstacles, la devoció i el culte a la Divina Misericòrdia s'han estès arreu del món fructificant meravellosament en les ànimes.

El 5 de maig de l'any 2000 Joan Pau II va instituir oficialment per a l'Església universal la festa de la Divina Misericòrdia i, posteriorment, segons decret del 29 de juny del 2002 la va enriquir concedint indulgència plenària.

Des de fa més de quinze anys, l'Apostolat de la Divina Misericòrdia a Barcelona difon arreu de totes les províncies aquesta devoció, a través de tríptics i de butlletins que s'envien gratuïtament. També promou el culte a l'Eucaristia, formant els anomenats grups d'«Adoradors de la Divina Misericòrdia», que s'han estès arreu del país. Especialment destaquen a Catalunya el grup de Tarragona, que des de fa sis anys s'aplega cada primer divendres de mes a la parròquia de Sant Pere, al barri del Serrallo, per celebrar la festa amb gran solemnitat i afluència de gent. Així mateix, el grup de Lleida, que funciona des de fa deu anys, amb aquest ja serà el tercer que celebra la festa a la catedral, on el bisbe Francesc Xavier Ciuraneta presideix la missa.

El 3 d'abril se celebrarà a totes les esglésies del món aquesta festa, accedint així als desitjos de Jesús. L'Apostolat de la Divina Misericòrdia ho celebrarà, com altres anys, a la parròquia de Sant

Imatge de la Divina Misericòrdia.

Agustí de Barcelona. Els actes comencen a les 14.00, amb exposició del Santíssim fins a les 17.30. La celebració de l'Eucaristia serà a les 18.00 i hi haurà confessions des de les 13.00. També cada dia en aquesta parròquia s'exposa el Santíssim de 16.00 a 19.00 i a les 18.00 es resa a la Divina Misericòrdia. (C.C.)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 188,80 €** ☐
Àsia i Oceania: 254,32 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: **CATALUNYA CRISTIANA**
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Primer Congrés Internacional sobre Diàleg Interreligiós

VALÈNCIA.— Recentment es va celebrar el primer Congrés Internacional sobre diàleg Interreligiós «Navegar entre Cultures». La trobada va estar organitzada per l'Associació Kalos Kai Agathos i va comptar amb el suport de diverses entitats civils i religioses com la Direcció General d'Educació i Cultura de la Comissió Europea, la vicaria d'Evangelització del l'arquebisbat de València, el Secretariat d'Immigració de Caritas diocesana o el Centre Cultural Islàmic de València. L'objectiu del congrés era «crear vies per al reconeixement, la valoració i la convivència de les tres religions monoteistes en la nostra societat europea» per construir un futur comú.

El punt de partida va ser constatar que des de sempre, i d'una manera especial actualment, el moviment d'individus i de pobles crea un univers multicultural. En aquest marc, «el fet religiós, en la seva complexitat, té un tarannà ambivalent, via d'aproximació i de convivència, o factor que genera divisió o rebuig». El

congrés va evolucionar seguint tres eixos: la dona en les religions, la immigració i l'educació. Entre els ponents hi havia Ouassila el Barouini, de la Universitat d'Ahfad de Omdurman, al Sudan; Graciela Ben-Dror, de les universitats de Haifa i de Tel Aviv, o Abdullah Trevathan, de la Universitat de Birmingham i director del col·legi Islàmic de Londres.

Carmen Pellicer, coordinadora de la trobada, va manifestar la seva satisfacció per la resposta d'assistents, que va doblar les previsions de l'organització, en arribar a les 400 persones. Però l'èxit principal va ser, segons Pellicer, l'experiència del diàleg entre «veus molt diferents». Pellicer va declarar que el bon resultat d'aquesta iniciativa encoratja l'entitat a preveure noves trobades del mateix estil. De moment ja es treballa amb els seminaris i en treballs de recerca en el terreny del diàleg interreligiós. Aquesta reflexió la prepara des de fa uns anys la creació de la Càtedra de les Tres Religions a la Universitat de València. (G.F.)

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

Relacions entre la fe i la raó

Aquest mes s'escau el centenari del naixement a Grenoble d'Emmanuel Mounier. Aquest filòsof i humanista cristià, home de pensament i d'acció, posà en relleu el valor de la persona humana i reicalcà la necessitat de la relació entre la fe i la cultura.

«La fe i la raó són com les dues ales amb les quals l'esperit humà s'eleva vers la contemplació de la veritat.» Amb aquestes paraules poètiques Joan Pau II començà la seva encíclica intitolada *La fe i la raó*, signada l'any 1998. És un document que parteix d'un gran interrogant que té l'home i la dona d'avui: quin és el sentit de la vida.

En el cor de cada persona sorgeixen un seguit de preguntes: qui sóc?; d'on vinc i on vaig?; per què existeix el mal?; què hi ha després d'aquesta vida? Aquesta tretzena encíclica de Joan Pau II pren peu d'aquests interrogants fonamentals i els dona una resposta basada en la veritat de la fe en Jesucrist.

El document posa en relleu la grandesa de la raó humana. Aquesta, per la seva naturalesa, tendeix a aconseguir la veritat. Hi ha, tanmateix, moviments filosòfics contemporanis, conseqüència última del pensament modern, que han entrat en crisi i que insisteixen a voler enaltir la debilitat de la raó. Això ha portat a una visió de l'home i del món que ha fomentat l'arbitrarietat i el pragmatisme, tot difonent un escepticisme generalitzat que porta la raó a conformar-se amb veritats parcials i provisionals.

Cal afirmar la grandesa de la raó humana, i la fe cristiana té necessitat d'una raó que es fonamenti en la veritat per justificar la plena llibertat dels seus actes. La fe cristiana no podria confrontar-se amb una raó dèbil. Així mateix, la raó troba el seu ajut i suport en la fe. L'encíclica parla àmpliament de les relacions entre fe i raó, entre teologia i filosofia.

L'home, amb la seva raó, té la possibilitat d'acon-

seguir la veritat que per la seva naturalesa és universal, és a dir, vàlida per a tots i per sempre. L'home certament es pot definir com aquell que cerca la veritat. I com diu Joan Pau II, l'home busca «una veritat ulterior que pugui explicar el sentit de la vida. Per això és una recerca que només pot trobar resposta en l'absolut». L'home es troba en un camí de recerca de la veritat i d'una persona de qui fiar-se. La fe cristiana l'ajuda oferint-li la possibilitat concreta de veure realitzat l'objectiu d'aquesta recerca. En Jesucrist, la fe reconeix la crida última dirigida a la humanitat perquè pugui realitzar el que experimenta com a desig i com a nostàlgia.

Joan Pau II afirma, en aquest document, que «una de les majors amenaces d'aquest final de segle és la temptació de la desesperació. Cal saber passar del fenomen al fonament, i així portar els homes a descobrir la seva capacitat de conèixer la veritat i el seu anhel d'un sentit últim i definitiu de l'existència».

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Prímat

La pau

Assís tot ens crida a la pau. Com sabeu, el papa Joan Pau II va anar-hi amb les persones més importants de totes les religions i allí va demanar la pau. Sant Francesc és un model de pobresa. L'any 1228, dos anys després de la seva mort, es van començar a construir totes aquestes esglésies on és tan venerat i estimat, aquestes basíliques tan boniques que van decorar Giotto i altres artistes.

Sant Francesc ens parla d'unitat evangèlica, de pobresa, i ens parla també d'obrir camins dins de l'Església. Sempre penso que a sant Francesc l'hem d'imitar en això: obrir camins, nous camins a l'Església,

sempre amb aquest esperit evangèlic. I ell va estimar molt l'Església, era un home que no sols va obrir camins, sinó que no va trencar el que hi havia en aquell moment.

Va estimar el Sant Pare, va estimar l'Església, va estimar l'Escriptura dintre l'Església, i això és el que va fer d'ell una persona molt fecunda, i va ser creant nous camins, que van néixer totes les branques franciscanes.

Sant Francesc va ser un home que va estimar molt Crist, l'Església, els seus germans; va estimar molt, també, com sabem, la natura. Sant Francesc és un

model —per dir-ho d'alguna manera— ecologista, i va estimar molt la castedat. També ell va viure aquesta pobresa no solament exterior sinó interior; però va estimar, va ser un home que va saber estimar. Han passat ja molts segles, però sant Francesc serà sempre un model fidel al Crist, a l'Església, i també molt marit.

Sant Francesc estimava molt la Mare de Déu, i a Assís, en les pintures de Giotto, hi ha tantes representacions de la Mare de Déu! Avui he demanat a sant Francesc que ens ajudi a estimar l'Església, a estimar els altres i a poder ser, com ell, senzill i fidel. Que Déu ens beneeixi a tots.

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Montse de Paz
Fundació ARSIS

Feminisme autèntic

La discussió entre els rols de la dona i de l'home, a la nostra societat i a l'Església, és un tema que està a l'ordre del dia. Esdeveniments recents, publicacions de documents, lleis i la realitat quotidiana ens fan reflexionar sobre el tema del feminisme i del paper de la dona al món. «Mentre hi hagi ministeris, instituts o departaments governamentals dedicats a la dona, això és senyal que la situació de la dona al món no ha arribat al seu equilibri», diu una amiga meua.

La dona no necessita buscar el seu lloc al món, ja el té! I és un lloc insubstituïble, valuós i necessari. Home i dona són diferents, físicament i psíquicament. La cultura és important, però hi ha una part innata de cada gènere que sobrepassa les convencions socials i que ens diferencia. La igualtat davant la llei i la igualtat de drets i d'oportunitats no s'ha de confondre amb la identitat o la uniformitat. Som diferents, i aquesta diferència, com les diferències culturals que tan sovint reconeixem, és positiva i enriquidora.

Un feminisme conciliador promou la cooperació i l'amistat entre l'home i la dona com a motor d'una societat més igualitària. La psicologia i l'antropologia actual reconeixen unes diferències intrínseques entre home i dona i una complementarietat necessària i positiva.

Una branca del feminisme actual també advoca per una feminització del món i de la cultura, i per una incorporació dels valors femenins —més humanitzadors— en l'àmbit de la política, de l'economia i de l'empresa.

Les dones, al món occidental, gaudim de llibertat i dels mateixos drets —almenys en teoria— que l'home. Podem estudiar, viatjar, treballar, dedicar-nos a les arts, arribar a càrrecs polítics i empresarials, però, aquest gran alliberament té el seu preu. Qui no ha sentit parlar de les «superdones», que són mares, esposes, mestresses de casa, treballadores, executives... tot alhora? Qui no parla de les hores extra, les jornades dobles, la sobrecàrrega de feina i l'estrès de la dona treballa-

dora actual que ha de compaginar la vida laboral amb la vida familiar i estar a punt i a totes en cada cosa? La dona actual viu esclava de les múltiples opcions perquè vol abastar-ho tot i pateix sota el pes de tantes obligacions.

Crec que el problema rau en el fet que les feines «típicament femenines», com ser mare o mestressa de casa, no estan tan valorades ni tenen tant prestigi com altres feines «típicament masculines», com treballar a fora de casa o dirigir una empresa.

Les dones necessitem realitzar-nos i exercir una funció social i econòmica important i creativa fora de la llar, cadascuna segons les nostres capacitats i iniciativa. És més, la societat no es pot permetre renunciar al valor immens del treball i de

la creativitat femenina, però tampoc no pot privar les dones de gaudir del goig de la seva maternitat. Es tracta de defensar poder compaginar tots dos àmbits, el familiar i el laboral, perquè la nostra vida sigui gratificant i no haguem de carregar amb un excés de pes i de feina que ens acaba esgotant.

Si les funcions intrínseques de la dona fossin reconegudes amb el prestigi i la importància que mereixen, ben segur que moltes dones es repensarien les dobles jornades i una vida estressant que, al capdavant, no compensa prou tot

el seu esforç i treball.

Aquest és l'autèntic feminisme que cal impulsar. No ens hem de limitar a facilitar que la dona ocupi llocs que fins ara eren propis de l'home. Hem de lluitar per rescatar la dignitat del lloc que la dona, des de sempre, ha ocupat en la humanitat. I som les dones les primeres que hem de recuperar la dignitat del nostre ser dona i de les nostres funcions socials intrínsecament femenines. Les dones som mestres d'humanisme. Si podem exercir la nostra feminitat en tots els àmbits, el món hi guanyarà molt.

Dam

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

El «cor» de la fe

L'apòstol, inspirat per l'Esperit, escriu als cristians de la ciutat de Corint: «Si el Crist no hagués ressuscitat, seria sense objecte la nostra predicació, ho seria també la vostra fe.» La resurrecció del Senyor és el «cor» de la fe cristiana. De manera que fonamenta l'edifici del cristianisme. L'esdeveniment pasqual, la mort i la resurrecció del Crist, és a la base de la fe. Aquest és el punt nuclear, el «cor» de la fe. De manera que nosaltres creiem en el Crist vivent, en el Ressuscitat que és actual i que ens situa de tal manera que la nostra esperança està per damunt de les coses terrenals. La nostra vida, il·luminada pel Crist gloriós de la Pasqua té una direcció vertical, és una vida per a Déu, una vida sòlida i joiosa, que es lliura servicialment als germans.

Jesús realment morí. I realment ressuscità. En efecte, el sepulcre on havia estat dipositat el cadàver del Senyor era buit. I les aparicions del Crist ressuscitat als deixebles atorguen la certesa de la resurrecció. Aparicions amables i realistes. Que certifiquen la veritat fonamental de la fe. «No

és aquí, dirà l'àngel, ha ressuscitat.» Els seguidors del Crist veuen les nafres de la crucifixió, senten un goig indescriptible en les aparicions i refan la seva vida en el qui porta la pau. Els deixebles donaran la cara per testimoniar que el Crist és viu. La major part lliuraran martirialment la vida per la causa del Vivent de Pasqua. Adquiriran certesa i dinamisme espiritual. I predicaran que la nostra vida en el Crist serà eterna. També nosaltres ressuscitem.

Escriu un comentador del Catecisme de l'Església catòlica: «El Crist va ressuscitar realment! Aquesta certesa de la fe és el fonament de la nostra esperança. Confirma que Jesús és realment el Fill de Déu, que les seves paraules són dignes i vertaderes, que té el poder de perdonar els pecats i que morí per nosaltres, encara més, per mi. Perquè el Crist ressuscità, s'segueix present en la seva paraula, en la comunitat de l'Església, en els pobres i els necessitats, en els seus sagraments, en el sacerdot i sobretot en les espècies eucarístiques. «És el Crist en vosaltres, l'esperança de la glòria.»»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellán del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

La de Magdala. Un personatge rellevant, secundari

Ningú com tu no va saber estimar el Mestre, el teu mestre, Rabuni, com sempre l'anomenaves.

El vas trobar, en guardes el record, fix i clar, aquell dia, després d'una trobada com tantes altres, desafortunada. Estaves frustrada. Li vas perfumar els peus i se't va trencar l'alabastre on guardaves l'essència. Li vas besar els peus suaument, dolçament, sense gairebé ni tocar-los, amb els teus llavis impurs i sensuals, desitjats per molts altres; per a tu eren l'esperança que un dia amb ells podries arribar a estimar i amb ells aconseguir buidar el teu volcà interior d'amor ferotge, apassionadament tendre, entregat.

Els teus cabells van eixugar els seus peus i vas ser humil amb un home, tu, la dona altiva, dona sensual, cos cobejat insatisfet. Ell es va fixar en tu, el teu gest el va commoure, alguna cosa es va esquinçar dins teu, una cosa horrible es va escapar de tu amb un dolor dolç. Vas desitjar ser seva, d'una manera diferent de la que, fins aleshores, havies estat de molts homes. Vas pensar en aquell dia que et vas deixar prémer, tocar, per primera vegada, sense voler-ho, delerosa que s'obris un camí per a tu. Totes les trobades furtives, curtes o llargues, totes les mans que et van tocar van acabar amb por, decepció, pensant que no podries estimar mai ni ser estimada. (Alguna cosa de tu, que no era teva, que vivia en tu, dins teu, que et posseïa, el dimoni, els dimonis, s'ha esvaït.)

La teva vida va canviar, ho vas saber quan vas sentir el primer raig de sol, quan et vas despertar, quan vas veure la casa on et vas atrevir a ungir-lo i besar-lo i assecar-li, castament, els peus.

No el vas voler deixar sol a la creu. No vas voler abandonar la seva mare en aquell tràngol misteriós, dolorós, incomprensible, del suplici. Es moria i tu ploraves per Ell. Va arribar el moment i vas acceptar, sense entendre-ho, que havia de reposar al sepulcre nou, perfumat.

Com tu, d'una altra manera, jo el vaig estimar. Com tu, d'una altra manera, vaig ser alliberat del pecat. Com tu, d'una altra manera, el vaig seguir. Com tu, d'una altra manera, el vaig perdre. Com tu, d'una altra manera, el continuo buscant. Com tu, d'una altra manera, em fa llàstima el seu dolor. Com tu, d'una altra manera, penso que tot no està perdut. Com tu, d'una altra manera, encara plorant, no perdó l'esperança.

Tu vas ser la primera, tu que l'estimaves com ningú, tu que el buscaves mort a l'hort, mentre els altres dormien derrotats. El vas trobar, et va trobar i et va enviar a anunciar als seus germans que vivia. Vas descansar i meditar nous projectes al costat del llac. Fes-me un lloc al teu costat, Maria, la de Magdala, la que vas estimar tant, a qui tant va estimar Rabuni, el teu mestre, que també vull que sigui sempre el meu mestre.

Notes insignificants

Germà Adrià

Altres valors

Senyor Jesús, no t'enfadis pel meu escrit. Ens continues presentant el teu Evangeli, que si ja en el teu temps va ser un escàndol perquè anava contra corrent, avui dia és escandalós, contrasentit, sense sentit, irrealitat, desafiament al seny modern.

Mira, cada vegada que llegeixo les Benaurances, m'omple d'una mica de ràbia. No, Senyor, estàs equivocacat. Avui la humanitat té uns altres valors (els mateixos però més exagerats) que fa dos mil anys.

Et diré les Benaurances tal com les veu molta gent, i jo també, en moments de seny modern.

Te'n dic unes quantes, pren-ne nota i pensa-te-les. Potser, et sumes a la postmodernitat.

Benaurances els rics. I més benaurats, com més rics millor, perquè ells poden comprar-ho tot, fins i tot la «fidelitat» dels seus socis.

Benaurances els que tenen molts comptes corrents, i tots ben carregats, perquè tindran forma d'evadir uns quants milions, i guanyar-se molts amics: amics dels moderns, que saben trair quan s'ofereix una situació més bona.

Benaurances els poderosos. Aquests que poden arrasar els seus contrincants i guanyar-se fins i tot partidaris entre la gent honrada.

Benaurances els que disposen d'un exèrcit nombrós i ben armat, i tenen espies refinats que sabran trair-los si algú els paga més bé.

Benaurances els que exerceixen la justícia a gust dels que paguen bé, perquè poden ser injustos sense que ningú no els ho retregui.

Benaurances, sobretot, si s'obliden que un dia ells també han de ser jutjats.

Benaurances els campions que poden pujar a tots els podis i rebre petons de noies boniques i rebre copes i medalles. Benaurances si poden oblidar-se que molt aviat uns altres els prendran el podi.

Benaurances els que tenen en propietat moltes terres, perquè sempre trobaran qui les conreï per quatre rals. I sempre podran convidar a caçar els que odien el poder o podran organitzar bacanals en algunes de les seves finques. Només caldria recordar-los que les finques i els camps no se'ls podran endur a l'eternitat, que és el que dura.

Benaurances els savis si saben prescindir de les estretors d'alguna fe. Arribaran algun dia a inventar la seva immortalitat en algun laboratori? Què hi farien, tota l'eternitat?

Benaurances els que tenen càrrecs i «càrregues» importants, tant, que en algunes ocasions es veuen obligats a vestir pomposament vestuaris de fa mil anys.

M'agradaria advertir-los que aquests vestuaris potser els destorbaran quan hagin de volar cap al Cel.

Benaurances...

No, Senyor Jesús, els pobres no són benaurats. En tot cas són fracassats o oblidats o separats o vigilats.

No són ells els principals pobladors de les nostres presons?

No són ells els que es queden tancats més temps?

No són els que fins i tot en dies d'hivern han de dormir al carrer?

Senyor Jesús, t'has adonat que les nostres benaurances són d'un altre Evangeli?

Zoom

Eduard Brufau

Aquest 2005 se celebren 100 anys del naixement del gran filòleg català Joan Coromines (1905-1997). Gran investigador tant de la llengua castellana com sobretot de la catalana, Coromines és l'autor d'obres tan imprescindibles i monumentals com ara l'«Onomasticon Cataloniae». Arran de la seva valuosa tasca lingüística va rebre nombrosos guardons, i enguany se celebraran diversos actes per retre-li homenatge.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

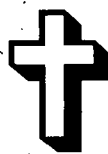
«El codi Da Vinci»

Suggerir que no es llegeixi ni es compri el llibre *El codi Da Vinci* podria ser un consell assenyat de l'OCU (Organització de Consumidors i Usuaris). Per censura? No, en absolut. Llavors, per què? Me'l van deixar l'estiu passat i el vaig llegir amb interès, cada vegada més minvant. El ritme del thriller, no pas la seva qualitat literària, el fa atractiu, enganxa. Quan vaig passar la darrera pàgina, em vaig sentir defraudat i estafat. Tant de misteri, tant de codi, tant de secret... per a no-res, per a una invenció ridícula sense cap ni peus. Cap rigor de fons, tot i que amb molta precisió de forma. Em va fer pensar en el final de la pel·lícula *A la recerca de l'arca perduda*. Un cop s'ha conquerit l'arca, després d'haver mort moltes persones en l'intent, resta tancada en una caixa, perduda entre moltes altres, dins d'un magatzem immens. Una banalitat més. Umberto Eco titlla de «representació grotesca» el llibre de Dan Brown i afirma: «El pèndol denuncia tot un univers ocult que Dan Brown ha saquejat a mans plenes i ha mirat de donar-li seriositat. No crec que s'ho prengui seriosament, però ha estat força brillant en fer que els seus lectors s'ho hagin pres seriosament.» En la primera edició italiana, seguint l'original anglès, Brown afirma a la pàgina 9: «Totes les descripcions (...) de documents i rituals secrets continguts en aquesta novel·la respecten la realitat.» En posteriors reimpressions italianes, la pàgina 9 apareix en blanc. Mantenir sempre un engany no és possible.

Llegeixo els titulars d'un diari barceloní: «Ofensiva vaticana contra *El codi Da Vinci*» i «El Vaticà demana que no es compri ni es llegeixi *El codi Da Vinci*» (16 de març). Tots sabem les reaccions presumibles: «Ja tenim el Vaticà un altre cop prohibint», «Com si no fóssim majors d'edat»... Miro d'informar-me dels fets que han provocat aquests titulars, davant del que imagino que es tracta d'una deformació informativa, com així resulta. L'agència Zenit informa: «No hi ha una croada del Vaticà contra *El codi Da Vinci*.» I afegeix: «La Santa Seu no ha donat cap indicació ni ha pres cap iniciativa excepcional. Es tracta dels ressons d'un debat, titulat «El Codi Da Vinci... històries sense història» i organitzat a l'arxidiòcesi de Gènova, pel seu arquebisbe Tarsicio Bertone.» La publicitat a favor del llibre fa servir eslògans com aquest: «No ets cristià adult si no llegeixes aquest llibre» o «No es pot ser un jove modern sense haver llegit *El codi Da Vinci*». Una web, dedicada al llibre, introdueix en un món de jocs virtuals. Excel·lent màrqueting. Després vindrà una pel·lícula.

Tres anotacions. Primera: ens trobem en una cultura de la sospita. Som autèntics paranoics. Desconfiem dels arguments seriosos i ens creiem ingènuament les insinuacions. Amb aquest caldo de cultiu, no és estrany que les mentides s'escampin per tot arreu. I les acusacions... Perquè a més tenen immunitat. Com uns adolescents que el dijous gras passat llençaven ous a uns autobusos de línia per celebrar la festa. Vidres tacats i passatgers esquitxats. Dóna menys feina llençar un ou que netejar-se'n les taques... Però és més divertit! Segona: la necessitat d'una bona formació. En un món globalitzat, mantenir la identitat exigeix una formació contínua i actualitzada. No s'ha de tenir por d'afrontar qualsevol argument, inclòs *El codi Da Vinci*. Els cristians no podem aïllar-nos en una bombolla. Tercera: hi ha un malestar creixent davant de l'ús poc respectuós dels símbols cristians. Resulta impensable que passés el mateix si es tractés de Buda o Mahoma. La manca de respecte no és signe de bona salut social. Un cristià relativitza fets com aquest i sap que les benaurances són la seva clau d'explicació.

Esqueles a
Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

CARTES DEL LECTOR

□ Anunciació de Maria: nou mesos fins a Nadal

Amb el sentit pedagògic que mostra l'Església quan organitza la litúrgia i el ritme de les festes, la celebració de l'Encarnació del Senyor —lligada a la coneguda escena de l'Anunciació de l'àngel a Maria, i tan evocada per grans pintors— es col·loca el 25 de març, és a dir, nou mesos justos abans de Nadal, el 25 de desembre.

És el moment en què s'esdevé el que assevera Joan l'evangelista: «I el Verb es féu carn i habità entre nosaltres» (Jn 1,14), després que Maria fa seva la voluntat de Déu: «Que es faci en mi segons la teva paraula» (Lc 1,38).

I a continuació, el mateix Lluc diu que «en aquells dies, Maria se'n anà de pressa a la muntanya» —una decisió immediata que devia començar a executar a les poques hores, i que la devia dur a recórrer en tres dies els 120 quilòmetres que hi havia fins al terme del seu viatge de Natzaret a les muntanyes de Judà (Lc 1,39).

I també ens assenyala el cronista que a casa de Zacaries i Elisabet —els pares de Joan Baptista— fa present el fruit del seu ventre (cf 1,42), i és saludada per la seva parenta com la Mare del seu Senyor que la ve a visitar (cf. id. 43).

Tot això és un indicatiu del fet que, durant dos mil·lennis s'ha pensat que, ja des del primer instant de la concepció —el de l'inici biològic del nou ésser— hi ha una vida humana. Si no fos així, no tindria tant de sentit que es remarqui amb aquesta precisió en el calendari el fet que ha passat el temps que ordinàriament la naturalesa vol entre aquell inici i el naixement.

FERRAN BLASI BIRBE
Barcelona

□ Una santa llavor

La vida té un naixement, una llavor que creix i es multiplica. Deixa arrels, unes més profundes que altres. Les

arrels dels nostres avantpassats són trossos que no agraïrem mai prou. Però sí que hem de donar gràcies extremes al Déu Pare en il·luminar el temps present.

Els Misteris de la Llum, que completen el Sant Rosari, escalfen, vivifiquen i santifiquen. El Sant Pare Joan Pau II ha estat l'afortunat de deixar-nos aquesta llavor santa, plena de tendresa com a misteri d'esperit, de veritat i de realitat.

• Al Jordà, la paraula del Pare Etern: «Aquest és el meu fill molt estimat en qui m'he complagut.»

• Paraules de mestra de la Mare de Déu en les bodes de Canà.

• Anunci del Regne de Déu.

• Al Tabor: «Aquest és el meu fill, el meu estimat, escolteu-lo.» Pot haver revelació més gran!

• Coronació amb l'Eucaristia, d'entrega total. Perduri per sempre per submergir-nos en l'Amor.

GASPAR SALA
Sant Andreu de Llavaneres

□ Tan poc val la vida humana?

En tots els mitjans de comunicació es parla i s'escriu cada dia sobre temes violents: guerres, morts, eutanàsia, tortures, avortaments, violència de gènere... Es parla molt de drets humans i vivim en una època en què molts d'aquests drets estan molt trepitjats, poc valorats; a uns quants els fan nosa els drets dels altres.

Ens encaminem cap a la «lleï del més fort» i sense gaires contemplacions. Es parla tothora de pau i cada vegada hi ha més conflictes bèl·lics a tots els nivells. El lema d'enguany en la Jornada Mundial de la Pau és: «L'educació per la pau, una qüestió permanent.»

Hem d'aprendre a comprendre, a no crear conflictes, a respectar la llibertat

dels altres, a ajudar qui ho necessita a prop nostre; no ens podem desentendre de la resta.

Hauríem de reflexionar i veure què podem fer cadascú de nosaltres. Potser serà molt poc, però ja serà una mica; si només ens lamentem, llavors sí que no serà res. Fent-ho així, no solucionarem grans conflictes internacionals, però sí petits o grans conflictes laborals o domèstics.

M. DOLORS PUIG
Barcelona

□ Pensaments de bon matí

- No és just dir que Déu ho perdona tot, sense haver-li demanat perdó.
- Cada dia que passa estic més content de ser cristià; no em trec del cap que qui em jutjarà és el meu amic.
- Si pensar en Jesucrist i Maria tot el dia és ser fanàtic, curt és el dia.
- Quan manca la fe, no tens ni esma per demanar.
- Parlar de Déu a una persona que presumeix d'agnòstic és com voler vendre carn a un naturista vegetarià.
- És l'hora dels laics; la història ho demana. A l'Església li és urgent.
- La humilitat ha d'estar present en tots els actes de la vida.
- Jesucrist no és un conjunt de costums. És el camí que condueix a la vida.
- Sovint diem que tot ha canviat; és cert, però Crist és el mateix.

PIUS PUJOL
Centelles

Catalunya Cristiana agraïeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. Catalunya Cristiana es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Consells a un jove

—Tinc 27 anys i sóc catòlic, encara que, la veritat, poc practicant. Estimo Déu Pare, Jesucrist i la Mare de Déu; tot i que sóc un gran pecador, no m'agrada ofendre'ls. Fa poc vaig sentir a dir que Déu no necessita res de nosaltres (en el tema dels manaments) i que els manaments servien perquè no ens corrompéssim nosaltres mateixos, perquè la vida ens vagi més bé i no caiguem al pou dels pecats... M'agradaria millorar la meua vida cristiana, però no sé com fer-ho i em desanimo... Voldria que em donés una pauta pràctica per seguir-la.

—Benvolgut amic: vas pel bon camí. Reconeixes que ets pecador i que vols estimar més Déu i convertir-te. Això és un bon inici. T'asseguro que això no és gaire freqüent, perquè acostumo a trobar molts cristians tan tebis com autocomplaents. Només el fet de reconèixer que les coses no van bé, que la nostra resposta a Déu és mesquina, que som pecadors, és un fet d'una importància extraordinària. És una gràcia de Déu que acullis en la senzillesa del teu cor. Potser una de les causes de la teua situació és la manca de pràctica: si no preguntes, si no et confesses ni combregues sovint, si no medites i no et nodreixes de la Paraula de Déu, com et pot sorprendre la teua feblesa espiritual? El que seria sorprenent seria el contrari! Ajuda't i Déu t'ajudarà, apropa't-hi i el sentiràs, planta cara al maligne i retrocedirà. No podem viure sempre dels rèdits espirituals de les èpoques dels primers amors i entusiasmes. El foc, si no s'alimenta, minva i es pot arribar a extingir. Efectivament, els manaments són un do de Déu, senyals en el camí per poder ser feliços en aquest món i arribar a la vida eterna. Per què ens costa tant de complir-los? Portem la ferida del pecat original, la nostra naturalesa és fràgil, el dimoni ens tempta continuament i el món ens incita a apartar-nos de Déu. Però Déu no ens abandona i amb la seva gràcia en tenim prou. Cal que siguem humils i que preguem continuament amb el cor, amb gran confiança. Tot i els nostres pecats, hem de confiar en la Divina Misericòrdia.

Em demanes uns quants consells pràctics. Aquí els tens. Cada dia: al matí, prega i ofereix el dia al Senyor. Parenostre i avemaria amb molta fe. Demana l'ajuda del teu àngel. A la nit: agenolla't i dona gràcies a Déu. Demana-li perdó. Confia-li el teu descans a través de Maria. Cada setmana: santa missa del diumenge i comunió si estàs en gràcia. Si has pecat, fes una confessió prèvia. Busca un sacerdot que et guii i obre-li el teu cor. Atreveix-te a fer uns exercicis espirituals. Procura trobar un grup de cristians que es reunixin per formar-se i madurar en la fe i uneix-t'hi. M'atreveixo a predir-te una gran transformació si segueixes aquests consells. Tingues confiança i endavant.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com -
catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org -
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

LES MEVES EXPERIÈNCIES A L'ÍNDIA

4

Cada Pasqua evoquem l'apòstol que va confessar Jesús Ressuscitat com a «Senyor i Déu meu». Hi ha una evidència històrica i una tradició molt viva que diu que Tomàs va desembarcar a la costa anomenada malabar del sud-oest de l'Índia l'any 52, en concret a la població de Kodungallur, de l'actual estat de Kerala. Allà hi havia una població jueva que comerciava tant amb blat i vi de procedència romana, com amb seda i espècies orientals. La tradició concreta en set esglésies antigues de la zona la presència de les set primeres comunitats cristianes fundades per l'apòstol. Les pedres d'aquests edificis venerables que veiem avui van ser posades pels portuguesos fa uns 1.500 anys, però reunir «esglésies vives» va ser obra de Vasco da Gama, sant Francesc Xavier i molts altres cristians quan hi van arribar.

Tomàs va travessar el sud indostànic, i va passar del mar d'Àràbia al de Bengala, i a Mylapore, capital del país Tàmil, va ser martiritzat el 3 de juliol de l'any 72. Com que la seva influència convertia molts nadius a la fe cristiana, un fanàtic recelós li va clavar una llança dins de la cova on

es recollia. Avui hi ha una capella sobre l'anomenada muntanya de Sant Tomàs, mentre les seves restes es veneren a la recent restaurada catedral de Chennai-Madràs. Tot i que l'apòstol va ser nomenat «apòstol de l'Índia» el 1972, encara hi ha cristians que pateixen persecució pel fet de ser-ho, per part d'uns quants nadius fanàtics que acusen l'Església de proselitisme. Això fa que les estadístiques avui siguin ben poc fiables a l'hora de concretar quanta població és cristiana. Perquè molts indis, quan es bategen, no canvien de nom com es feia abans, i així no corren el perill de perdre drets en un context en què, pel fet que són minoria, moltes vegades són menyspreats.

Col·laboreu amb les víctimes del tsunami del Sud de l'Índia i aporteu el vostre donatiu al compte de «la Caixa» número 2100-0854-12-0102433359.

Mn. Ignasi Marqués
Director de Pastoral Gitana de l'arxidiòcesi de Barcelona

«Les coses d'abans han passat» (Ap 21,4)

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

La gran novetat

A les darreres pàgines de l'Apocalipsi hi ha el gran missatge de la novetat cristiana: «Vaig sentir cap a l'indret del tron una veu forta que cridava:... No existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni penes. Les coses d'abans han passat. El qui seia al tron afirmà: Jo faré que tot sigui nou!» (21,3-4). Això succeirà a la ciutat santa que baixa del cel, la nova Jerusalem, on no hi haurà altre temple més que l'Anyell dret, encara que com degollat...

El llenguatge de l'Apocalipsi és d'una riquesa extraordinària: enllaça les realitats de l'Antic Testament amb les del nou, Israel amb l'Església de tots els pobles, la litúrgia cristiana amb les realitats celestials. Així hem d'interpretar el text citat. Isaïes havia anunciat ja el propòsit de Déu de fer una cosa nova, un cel nou i una terra nova, deixant enrere tot allò que era d'abans. Però la novetat ha vingut amb Jesucrist Ressuscitat. El seu sepulcre buit és el testimoni que aquesta novetat ha començat.

En aquests dies de Pasqua, l'Església paladeja cada any aquesta novetat en la qual està radicalment situada. Així pre-

ga: «Oh Déu, sempre misericordiós, que, amb el retorn anual de la festa de Pasqua, reanimeu la fe del vostre poble, augmenteu els dons de la vostra gràcia, a fi que tots compreguem millor quin baptisme ens ha purificat, quin Esperit ens ha regenerat i quina sang ens ha redimit» (col·lecta del diumenge II de Pasqua).

La vida il·luminada per la novetat cristiana

En la nostra vida quotidiana cal viure l'esforç de la fe per penetrar en el sentit d'aquesta novetat. Per això és lògic que ho demanem, com hem vist en la col·lecta citada. Les «novetats» que tantes vegades constitueixen la fascinació de la nostra existència no arriben a la novetat cristiana autèntica. Molt sovint, les novetats són més una moda que una veritable novetat, o bé una manera de fer que retorna després d'un temps d'estar oblidada. Si busquéssim una comparació evangèlica, trobaríem que ens assembla més a Llätzer cridat del sepulcre que no pas a Jesús que deixa el sepulcre buit. Llätzer, en efecte, fou cridat a la vida, però no pas a la vida dels ressuscitats; continuà essent un home mortal.

Quelcom d'això podria passar cada any amb la nostra Quaresma. Un temps penitencial de preparació a la Pasqua, una colla de pràctiques renovadores, però que en arribar la Pasqua s'interrompen, com si s'hagués tractat d'un parèntesi. De fet, en època medieval calgué lluitar durant anys contra el costum —la corruptela— introduïda en les esglésies de fer riure els fidels amb acudits durant el sermó de Pasqua per oblidar la penitència quaresmal. I val a dir que els acudits no eren pas sempre d'una gran finor.

També és cert que, enfront d'aquest afany de «novetats» efímeres, o de modes, hi ha l'altra actitud: la conservació pura i dura d'allò que «és de sempre», o «d'allò que abans es feia». Si es tractés de qüestions que afecten «la fe donada als sants una vegada per sempre» (Judes, 3), res millor que aquestà fidelitat, però fàcilment es tracta de coses que no arriben a aquesta categoria, i sovint són força efímeres.

El discerniment de la novetat cristiana ens ve del misteri pasqual de Crist. Per «fer noves totes les coses», Crist ha mort a causa dels nostres pecats, i ha purificat amb la seva sang la seva Esglé-

sia. D'aquesta manera, per la mort de Crist, «les coses d'abans han passat». L'entrada d'una persona a la dignitat de cristià es fa per la inserció en la mort i en la sepultura de Crist, en el Baptisme, des d'on comença una nova vida segellada pel Do de l'Esperit en la Confirmació, i alimentada per l'Eucaristia. Igualment en l'acció pastoral per exemple, la tasca d'introduir en el món la novetat evangèlica només pot tenir el seu efecte quan es promou la mort a una vida lliurada a les seduccions del mal —els pecats capitals— i s'educa per viure segons l'Esperit de Jesucrist. El mateix val per als evangelitzadors: només treballarem amb eficàcia perquè «tot sigui nou» quan siguem conscients que «les coses d'abans han passat».

L'Esperit del Senyor tot ho renova. La lectura del llibre dels Fets dels Apòstols, que fem cada dia durant la Cinquantena, ens ensenya cada any quin és el camí. L'Esperit impulsa la predicació apostòlica, consola l'Església en la persecució, i concedeix de viure en pau, però també impedeix iniciatives que semblen justes, prohibeix anar on l'apòstol pensava... Però és l'Esperit el qui sap allò que «és nou».

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Contemporània de Jesús
- ☐ Una de les santes dones seguidores de Crist
- ☐ Possiblement, mare de sant Jaume, bisbe de Jerusalem
- ☐ Una de les descobridores del sepulcre buit de Jesús

Es tracta d'una de les tres maries, una de les santes dones que seguien Jesús en la seva predicació. Els evangelis ens parlen d'aquesta santa Maria com la dona de Cleofàs i també com la mare dels anomenats «germans» de Jesús, que hem d'entendre més aviat com a cosins, un dels quals seria sant Jaume el Menor, apòstol i primer bisbe de Jerusalem. Segons això, doncs, Maria de Cleofàs seria parenta força propera de la Mare de Déu.

La nostra santa d'avui apareix poc als evangelis, però quan ho fa és en moments decisius. En l'evangeli de sant Joan, per exemple, se'ns presenta santa Maria de Cleofàs, que juntament amb Maria Magdalena, fa costat a la Mare de Déu, que contempla adolorida Jesús crucificat i mort. També hi és en

Santa Maria de Cleofàs

el davallament i l'enterrament de Crist, com sovint ens l'ha representat l'art. Però això no és tot; més tard, l'evangeli de sant Marc ens explica que Maria de Cleofàs era una de les santes dones que van anar al sepulcre de Jesús amb ungüents per tenir cura del cos. Ella, doncs, va ser una de les primeres testimonis a veure la tomba buida i a sentir l'àngel que anunciava la Resurrecció de Jesucrist. I va ser, és clar, una de les encarregades d'escampar la notícia als deixebles.

Santa Maria de Cleofàs, doncs, és una seguidora silenciosa però fidel del Senyor, a vegades fins i tot més que els mateixos deixebles. Aquesta fidelitat la du sobretot a estar present en els moments més difícils i en els més transcendents de Jesús.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial 1)

Temps de Pasqua
(Salteri: setmana 2)

ABRIL

3. Diumenge

II de Pasqua o de la Divina Misericòrdia, Blanc. Lectures: Fets 2,42-47 / Salm 117 / 1 Pere 1,3-9 / Joan 20,19-31

ALTRES CELEBRACIONS: Santa Maria al peu de la Creu. Sants, Nicetes, ab.; Santes, beata Guimar.

Festa Major: a les Oluges.

4. Dilluns

L'Anunciació del Senyor (S), Blanc. Lectures: Isaïes 7,10-14;8,10 / Salm 39 / Hebreus 10,4-10 / Lluç 1,26-38

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Plató, ab.; Benet de Palerm, rel.

5. Dimarts

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 4,32-37 / Salm 92 / Joan 3,7b-15. Si es vol: Sant Vicent Ferrer (MLI), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Emília, vg. i mr.; beata Maria-Crescència Höss, rel.

6. Dimecres

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 5,17-26 / Salm 33 / Joan 3,16-21

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marcel·lí, mr.; Sixt I, p. i mr.; Guillem, ab.

7. Dijous

Sant Joan Baptista de la Salle (MO), Blanc. Lectures: Fets 5,27-33 / Salm 33 / Joan 3,31-36

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Epifani, b.; Germà, monjo.

8. Divendres

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 5,34-42 / Salm 26 / Joan 6,1-15

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan d'Organyà, monjo; Santes, Macària, vg.

9. Dissabte

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 6,1-7 / Salm 32 / Joan 6,16-21

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marcel, b.; Santes, Maria de Cleofàs.

Lectures bíbliques

II Diumenge de Pasqua

Primera lectura

Ft 2,42-47

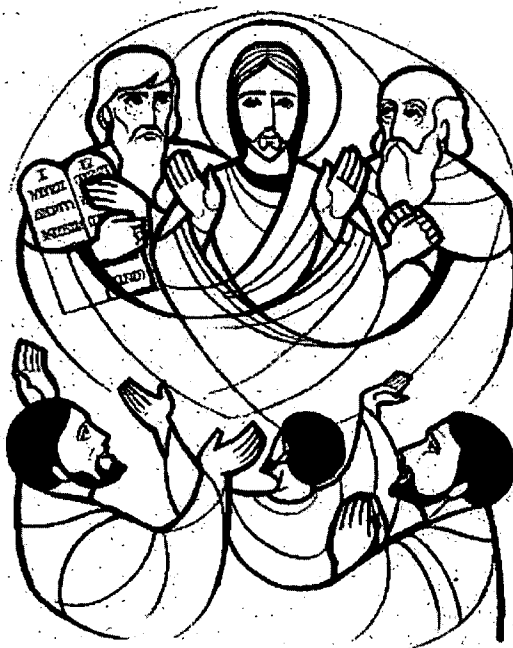
Tots els creients vivien units i tenien en comú tots els béns

Lectura dels Fets del Apòstols:

Els germans eren constants a assistir a l'ensenyament dels apòstols, a posar en comú els seus béns i a reunir-se per partir el pa i per a la pregària. Tothom sentia un gran respecte, i els apòstols feien molts prodigis i miracles.

Tots els creients vivien units i tenien en comú tots els seus béns; venien les seves propietats i les altres coses que posseïen, per distribuir entre tots el diner, segons les necessitats de cadascú.

Cada dia assistien unànimement al culte del temple. Després a casa, partien el pa i prenien junts el seu aliment amb senzillesa i alegria, cantant les lloances de Déu. Tot el poble els apreciava. Cada dia el Senyor afegia nova gent a la comunitat perquè fossin salvats.

Salm responsorial

117

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor. Que respongui la casa d'Israel: perdura eternament el seu amor.

R. Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor.

Que respongui la casa d'Aaron: perdura eternament el seu amor. Que responguin els qui veneren el Senyor: perdura eternament el seu amor. **R.**

M'empenyien tan fort que anava a caure, però el Senyor m'ha sostingut. Del Senyor em ve la força i el triomf, és ell qui m'ha salvat. Escolteu, crits de festa i de victòria al campament dels justos. **R.**

La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici. És el Senyor qui ho ha fet, i els nostres ulls se'n meravellen. alegrem-nos i celebrem-lo. **R.**

Segona lectura

1Pe 1,3-9

Ens ha fet néixer de nou i ens ha donat una esperança viva, gràcies a la resurrecció de Jesucrist d'entre els morts

Lectura de la primera carta de sant Pere:

Beneït sigui Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist. Pel gran amor que ens té, ens fa néixer de nou i ens ha donat una esperança viva, gràcies a la resurrecció de Jesucrist d'entre els morts. L'esperança que us dona és una heretat que res no pot destruir ni deteriorar ni marcir, reservada dalt al cel per a vosaltres; creients com sou, el poder de Déu us guarda fins que obtingueu la salvació que ell té preparada perquè es reveli a la fi dels temps. Això us ha de donar una gran alegria, ni que ara, si convingués, us haguessin d'entristir per poc temps diverses proves. Si l'or, que al capdavant perdrà tot valor, ara és provat al foc, la vostra fe, més preciosa que l'or, també ha de ser provada perquè resulti mereixedora d'elogi, d'honor i de glòria el dia que Jesucrist es revelarà. Vosaltres, sense haver-lo vist, l'estimeu, i des d'ara, perquè heu cregut en ell, sense haver-lo vist, esteu plens d'una alegria tan gran i gloriosa que no hi ha paraules per a expressar-la, ja que teniu segura, com a fruit de la vostra fe, la salvació de les vostres ànimes.

Al-leluia

Jn 20,29

Diu el Senyor: Tomàs, perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist

Evangelí

Jn 20,19-31

Vuit dies més tard, Jesús entrà

Lectura de l'evangelí segons sant Joan:

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.»

Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor.» Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.»

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig, i els digué: «Pau a vosaltres.» Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient.» Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.»

Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

Barcelona

diòcesis

La Missa Crismal aplega 255 preveres

■ L'arquebisbe Lluís Martínez Sistach va instar a «irradiar la joia pasqual del nostre ministeri»

BARCELONA.— Presidida per Mons. Lluís Martínez Sistach, la Missa Crismal va aplegar 255 preveres de tota l'arxidiòcesi a la catedral de Barcelona el 22 de març passat. L'arquebisbe va encoratjar els preveres a exercir el seu ministeri des de la joia, la fortalesa i l'esperança.

«La nostra celebració d'avui expressa admirablement el misteri, la comunió i la força salvadora de l'Església i, també, la fraternitat sacramental entre el bisbe i els preveres al servei de tot el poble de Déu. Enguany el nostre presbiteri diocesà té una més gran consciència eclesial i missionera, puix ha lliurat amb generositat i sacrifici molts dels seus membres a les dues noves Esglésies diocesanes germanes.»

Amb aquestes paraules va començar l'arquebisbe de Barcelona la seva

homilia en una missa tan especial com la crismal, durant la qual es va procedir a la benedicció dels olis dels malalts i dels catecúmens. També es va consagrar el crisma, un dels tres olis sants. Pel fet de significar la plena difusió de la gràcia, la seva unció és fonamental en el Baptisme, la Confirmació, la consagració d'esglésies, bisbes i capellans.

da amb saludables períodes de recés espiritual i de descans just.» L'arquebisbe també va parlar de decepcions, en constatar amb freqüència que «el vent de la secularització torna erm el terreny en què s'havia sembrat amb tants esforços.»

Davant d'aquestes dificultats, Mons. Lluís Martínez Sistach va aprofitar la congregació multitudinària de preveres per donar-los paraules d'ale: «Ni els anys, ni el cansament, ni les decepcions no ens han de desanimar. A l'hora d'anunciar l'Evangeli de Jesús i de promoure el creixement del seu Regne, res ni ningú no ens poden desencisar ni frenar el nostre entusiasme.»

L'arquebisbe de Barcelona va afirmar que el Senyor i l'Església necessiten preveres identificats amb la paraula de Jesús, amarats i enardits pel seu mateix Esperit. I va continuar: «L'Església pasqual volguda per Crist ha de ser una Església amarada de joia robusta, profunda i encomanadissa. En aquesta Església, els sacerdots hem d'irradiar la joia pasqual del nostre ministeri.» L'arquebisbe va fer esment de la freqüent manca de somriure: «El món no espera pas de nosaltres gestos espectaculars ni paraules eloqüents, sinó més aviat serenor i joia, que manifesta la nostra convicció que Déu ens estima i ha vingut a salvar-nos.»

Així mateix, durant la missa va tenir lloc la renovació de les promeses presbiterals tal com en el seu dia es va fer davant del bisbe i del poble cristià. De fet, 17 preveres commemoraven les nocces d'or de la seva ordenació presbiteral i quatre, les nocces de plata.

Consuelo Chaves Mejuto

Fotos: Consuelo Chaves Mejuto

Mons. Martínez Sistach va presidir la Missa del Crisma.

Durant la celebració es va beneir l'oli dels malalts, dels catecúmens i es va consagrar el sant Crisma.

«El món no espera pas de nosaltres gestos espectaculars ni paraules eloqüents, sinó més aviat serenor i joia»

homilia en una missa tan especial com la crismal, durant la qual es va procedir a la benedicció dels olis dels malalts i dels catecúmens. També es va consagrar el crisma, un dels tres olis sants. Pel fet de significar la plena difusió de la gràcia, la seva unció és fonamental en el Baptisme, la Confirmació, la consagració d'esglésies, bisbes i capellans.

Fatiga interior i física

«Sofrim el pes de moments difícils», va reconèixer Mons. Martínez Sistach en la seva homilia. «Els rectors i altres sacerdots no esteu exempts, certament, de dificultats pastorals, de fatiga interior i física per la sobrecàrrega de treball, no sempre compensa-

Trobada pasqual de l'arxiprestat de Gràcia

BARCELONA.— Com ja va sent tradicional, l'arxiprestat de Gràcia de la diòcesi de Barcelona s'aplegarà el 7 d'abril, a partir de les 21 h, per celebrar la Pasqua. Donada la vinculació del nou beat Pere Tarrés a la vila de Gràcia, la celebració d'enguany girarà entorn d'aquesta figura i serà a l'oratori de Sant Felip Neri de Gràcia,

c/ del Sol, 8, telèfon 932 182 483.

La trobada començarà amb una pregària homenatge al beat Pere Tarrés, on destaquen la intervenció dels Gegants de Gràcia, els Castellers de la Vila de Gràcia i l'Esbart dansaire del Centre Moral de Gràcia. Una xocolatada al claustre de l'oratori posarà el punt final a l'acte. (Gmà. Víctor Mariné, c.o.)

ANNA M. OLIVERAS I SAURINA

Superiora general de les Germanes Hospitalàries de la Santa Creu de Barcelona

Protagonistes del Concili Provincial Tarraconense

—Per què va ser important la celebració del Concili Provincial Tarraconense?

—Es feia totalment necessari reprendre i presentar seriosament la doctrina encara prou viva, i tal volta poc reflexionada i exposada, del Concili Vaticà II. Calia revifar «la presència cristiana de la nostra terra» amb el buf i la força de l'Esperit. Sens dubte, que a tots els qui prenguérem part més activa en aquest esdeveniment tan corprenedor ens calà fons el ressò continuat de la pregunta: «Esperit, què dius a les Esglésies de la Tarraconense?» El nostre poble —amb els bisbes representants de les diòcesis catalanes que anaven al davant— desitjava i esperava una nova empena per reviuire la seva fe i refer els valors que eren, malauradament, massa soterrats. Els temes principals proposats com a estudi d'aquest període conciliar van ser presos molt seriosament, amb no menys convicció i ensems il·lusió. L'alè

de l'Esperit es deixà sentir en moltes sessions del recinte conciliar.

—Passats deu anys, s'han assolit els objectius marcats?

—La doctrina dels quatre temes estudiats i compendiats pels membres conciliaris resulta a tot punt rica i inabastable perquè, ara, als deu anys de la seva posada en marxa, puguem dir que ha estat ja una realitat. Els objectius eren clars però la força i l'empenta amb què s'hauria hagut de treballar i pregar crec que no ha estat del tot positiva. Els inicis, ja per al seu reconeixement i aprovació, sabem que no van ser gaire fàcils. Realment s'ha fet el gran intent de treballar-ho en l'àmbit de diferents bisbats i institucions. És ja arribat el moment, potser ara de més serenor, d'enfilars de nou la tasca i de pregar insistentment a l'Esperit que continuï alenant sobre la nostra Església catalana. Necessitem recobrar els autèntics valors del poble cristià.

Barcelona

Viure l'afectivitat i la sexualitat des de la fe

■ La Delegació de Joventut organitza un curs per potenciar una actitud reflexiva, crítica i conseqüent dels joves davant de la vida

BARCELONA.— Les referències al sexe són omnipresents en la vida dels joves d'avui, especialment a través del cinema, de la televisió i dels videojocs. Són referències, però, que conviden més a les relacions esporàdiques que a la donació sincera, a la recerca de satisfaccions immediates més que no pas a la gratuïtat, l'honradesa, la responsabilitat. Davant d'aquesta allau de missatges que conviden a practicar un sexe fàcil i sense restriccions, la Delegació de Joventut de la província eclesiàstica de Barcelona, responen a la demanda de molts joves, presenta el curs de formació *Viure l'afectivitat i la sexualitat des de la fe*.

«L'afectivitat i la sexualitat formen part de la vida humana, no podem separar el que és la persona d'aquesta dimensió tan important. Es tracta de veure com podem viure aquesta dimensió humana de manera que ens faci més persones i que ens ajudi a créixer com a tals.» En aquest sentit, Mercè Lajara, membre de l'equip de la Delegació de Joventut de la província eclesiàstica de Barcelona i una de les professores del curs, vol deixar clar que l'objectiu és potenciar una actitud reflexiva, crítica i conseqüent dels joves davant de la vida. «És cert que volem donar respostes als dubtes que els joves plantegen», continua, «però no de manera superficial, sinó de forma integrada en la seva vida».

El curs *Viure l'afectivitat i la sexualitat des de la fe* té quinze hores de durada (dissabtes 2, 16 i 23 d'abril; 7 i 21 de maig. De 10 a 13 h) i s'impartirà a la Casa de l'Església, c/ Rivadeneyra, 6, 3a planta. A banda de Mercè Lajara, les altres professores són Montse Vila, psicòloga i membre de la Delegació de Pastoral Familiar del bisbat de Vic, i Eva Marbà, infermera i membre del Moviment Cristià de Joves.

El curs abordarà aspectes com la per-

sona, l'amor i el coneixement d'un mateix; la comunicació i el diàleg; la sexualitat en la parella; la prevenció de malalties de transmissió sexual; la paternitat i la maternitat responsables, i l'ensenyament de l'Església sobre l'afectivitat i la sexualitat. Les sessions es plantegen de forma pràctica i activa, en el sentit que seran xerrades-col·loqui il·lustrades amb transparències, debats, anàlisis en dinàmiques de grup i testimonis.

Relacions superficials i irreflexives

A l'hora de parlar de la vivència de la sexualitat que tenen molts joves d'avui dia, Mercè Lajara afirma que la maduració en l'amor i en el tracte amb l'altre sexe segueix unes etapes que cada cop s'escurcen més, i donen lloc a relacions superficials i irreflexives amb conseqüències importants. «L'ambient de discoteca —tot i que no és l'únic— afavoreix aquest tipus de relacions que tendeixen a buscar sensacions fortes en un context on s'afebleix la capacitat de raonament i, per tant, l'actuació responsable.» Així mateix, entre els adolescents es genera una mentali-

Les relacions s'han de basar en el respecte i la donació.

tat que porta a pensar que la «normalitat» es troba a tenir relacions sexuals complexes en edats juvenils.

Viure l'afectivitat i la sexualitat des de la fe, que de fet és la invitació que fa la Delegació de Joventut amb aquest curs, comporta viure la relació amb les persones amb sentit de respecte, de donació, amb dignitat. «La fe ha d'il·luminar tots els aspectes de la nostra vida, també, lògicament, aquest», afirma Mercè Lajara. Per tant, continua, «la motivació d'un cristià no pot ser la comoditat o el que «tinc ganes de fer». La nostra actuació ha d'estar

emmarcada en els mateixos sentiments de Jesucrist: «Sentiments de compassió entranyable, de bondat, d'humilitat, de dolcesa, de paciència; suporteu-vos els uns als altres, i si algú tingues res contra un altre, perdoneu-vos-ho» (Col 3,12-13)».

Tot i que Mercè Lajara reconeix que la visió del sexe que s'ha donat en altres temps pot ser un condicionament per escoltar el que diu l'Església actualment en aquesta matèria, «val a dir que l'Església

sempre ha defensat la unitat de la persona en cos i ànima davant certs corrents espiritualistes que demonitzaven el cos». «També és cert», afegeix, «que els mateixos cristians desconexem el que diu l'Església sobre certs temes i basem la nostra opinió en els titulars dels diaris. Cal llegir a fons els documents doctrinals sobre aquests temes per veure que estan basats en una seriosa antropologia cristiana, en el sentit que cerquen què és l'home i allò que el dignifica com a persona».

El valor de la fidelitat

«Com a cristians tenim la certesa que la fidelitat és el gran valor que necessita avui el nostre temps», afirma Mercè Lajara en referència a la prevenció de les malalties de transmissió sexual, de la sida especialment. Per a ella, és evident que «l'estimació vertadera que es manté fidel malgrat les dificultats i que es dedica a fer créixer l'amor en la parella és el millor camí, no només per prevenir les malalties de transmissió sexual, sinó per construir famílies fermes que creen un ambient on els fills poden créixer harmònicament i amb estimació».

Per a més informació sobre el curs *Viure l'afectivitat i la sexualitat des de la fe*, podeu posar-vos en contacte amb la Delegació de Pastoral de Joventut de la província eclesiàstica de Barcelona: c/ Rivadeneyra, 6, 9a planta - 08002 Barcelona. Tel. 934 121 551 i 933 011 277.

Carme Munté

Mons. Vives parla de les relacions Església-Estat al Cercle d'Economia

BARCELONA.— No és gaire habitual veure un bisbe adreçar-se als membres del Cercle d'Economia, encara que es tracti del mateix copríncep d'Andorra, Mons. Joan Enric Vives, i encara que hagi estat convidat per parlar de *Relacions Església i societat democràtica*. Però si la seva sola presència ja resultava «excepcional», encara ho era més sentir com proclamava l'opció preferencial pels pobres i la urgència de la solidaritat davant dels qui mouen els fils dels diners a casa nostra. El vespre del 17 de març, Mons. Joan Enric Vives va acudir al Cercle d'Economia per parlar també de la necessitat de tornar a evangelitzar, del paper de l'Església en un estat democràtic de dret i de l'Església com a col·laboradora lleial d'aquest estat.

El bisbe d'Urgell va dir que la manera de viure del nostre país s'allunya de la fe cristiana mentre camina cap a un humanisme sense obertura a la transcendència. «Però la nostra cultura és cristiana», va afegir tot seguit, i fins i tot «la legítima secularització de la cultura moderna no s'entén sense la fe cristiana». Tot i que va reconèixer que en altres èpoques l'Església havia caigut en la temptació

Mons. Vives va participar en el cicle «Religió i Societat», organitzat pel Cercle d'Economia.

de voler imposar la salvació amb mètodes de força, Mons. Vives també va recordar que el papa Joan-Pau II va demanar perdó per les culpes del passat en l'any del Jubileu. «Dir la veritat en la dolçor de la caritat; aquest és el camí de l'evangelització», va voler deixar clar el bisbe Joan Enric.

En el moment de parlar de l'Església com a col·laboradora lleial de l'Estat, el bisbe d'Urgell va lamentar que «avui sembla que tothom pugui educar menys

l'Església», alhora que va defensar que l'Església pot emetre un judici moral si així ho exigeixen els drets fonamentals de la persona i la salvació de les ànimes. «El dia que l'Església no sigui profètica, ja no serà de Jesucrist», va afegir.

Al final de la conferència, es va obrir un col·loqui en què el bisbe Joan Enric va abordar alguns temes d'actualitat. Així, va lamentar que la cloenda del Congrés de l'Escola Cristiana de Catalunya no hagués comptat amb la presència de Pasqual Maragall, president de la Generalitat de Catalunya, o de la consellera d'Ensenyament, i va recordar que les unions entre homosexuals, tot i que respectables, no són matrimonis, i que l'adopció no s'hi adequa. «No es tracta de negar els drets legítims de ningú», va dir el bisbe d'Urgell, «però cal defensar els drets de la família en un assumpte de gran importància».

Sobre les relacions entre l'Església i l'Estat, Mons. Joan Enric Vives va dir que cal reduir la pressió. «Estem obligats a entendre'ns perquè ens uneix l'anhel de servir els ciutadans», va afegir. En referència als mitjans de comunicació, el prelat va recordar que és sabut per tots que als bisbes catalans i bascos no els agrada la Cope i, en aquest sentit, va destacar que Ràdio Estel/Ràdio Principat s'adiu més amb un tarannà de ràdio amable i de missatge cristià. (C.M.)

Urgell

Mons. Carrera va parlar de Pere Tarrés als preveres d'Urgell.

La catedral va acollir la missa crismal.

La figura de Pere Tarrés és recordada a Urgell

■ La celebració del Dilluns Sant va aplegar gairebé tots els sacerdots de la diòcesi

LA SEU D'URGELL.— La figura de Pere Tarrés, beatificat a Loreto el setembre passat, va ser recordada i glossada en la diada de Dilluns Sant a la Seu d'Urgell, on es va celebrar la jornada sacerdotal.

La jornada va tenir el seu punt àlgid en la renovació de vots dels preveres, que es va fer a la catedral de Santa Maria d'Urgell, en la missa crismal presidida pel bisbe d'Urgell, Joan Enric Vives, i concelebrada pel bisbe Joan Carrera i una nodrida representació dels sacerdots de la diòcesi, incloent-hi el vicari general i el vicari per a Afers Econòmics. L'orgue va sonar amb les seves majestàtiques notes al llarg de tota la cerimònia, de la mà del mestre Mn. Antoni Cagigós.

Durant la celebració eucarística també es va fer la consagració del Sant Crisma i la benedicció dels olis per ungir els malalts. Hi van ser presents els seminaristes de la diòcesi, que van participar en l'ofrena.

La diada va iniciar-se al matí, amb l'arribada dels capellans a la Casa del Bisbat, on es va fer la conferència sobre el Dr. Tarrés. Mons. Carrera va glossar, de manera molt amena i enriquidora, la personalitat del metge barceloní, que va estar

Aquesta tradició va portar a la sala d'actes de la Casa del Bisbat el bisbe auxiliar de Barcelona, Joan Carrera, que va acostar el perfil humà d'aquest metge insigne i sacrificat a les desenes de sacerdots congregats.

l·ligat amb la diòcesi d'Urgell al llarg de la guerra, l'any 1938, quan va ser destinat al front del Pirineu com a metge de l'exèrcit republicà. Va ser a les terres del Pallars Sobirà i de l'Alt Urgell, i més tard va estar molt vinculat emocionalment amb el santuari de Núria, on va exercir els darrers estius abans de la seva mort, a finals dels anys quaranta.

L'exposició de Mons. Carrera va estar precedida per la intervenció del bisbe Joan Enric Vives, que va fer un balanç de la

seva activitat en els darrers mesos als sacerdots presents. Va destacar la beatificació dels set preveres morts durant la guerra civil a causa de la seva fe, que es farà el proper 15 de maig a Roma, i va demanar als presents que es convertissin en missatgers d'aquesta notícia arreu de la diòcesi, malgrat el poc temps de què es disposa per preparar la celebració. També va parlar de la visita *ad limina* a Roma el darrer mes juntament amb la resta de bisbes catalans, de la seva elecció com a president de la comissió de Seminari i Universitats de la Conferència Episcopal Espanyola i de la renovació generacional que s'ha viscut en aquest organisme eclesial, amb les eleccions viscudes fa unes setmanes.

La diada també va tenir una part lúdica i de companyonia. Per a molts dels reunits a la Jornada, era un dia molt especial: el moment de celebrar al costat dels companys els seus 50 anys de sacerdot, després que el bisbe Iglesias els va ordenar a l'església de Seminari, dedicada a la Immaculada Concepció.

M. C. Orduña

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Resultat de les eleccions al Consell Presbiteral

SANT FELIU DE LLOBREGAT.— Un dels passos necessaris i preceptius en l'inici de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat és la constitució del Consell Presbiteral, amb una funció principalment d'assessorar el bisbe en el govern de la diòcesi i en aquelles qüestions que fan referència a la missió pastoral de l'Església.

El matí de l'11 de març passat, exhaurit el termini establert i rebuts els vots emesos per correu, es va procedir a l'escrutini dels membres elegits: Mn. Joan Puig i Mas (arxiprestat del Prat de Llobregat), Mn. Joan Peñafiel i Maireles (arxiprestat de Sant Boi de Llobregat), Mn. Xavier Armengol i Siscars (arxiprestat de Sant Feliu de Llobregat), Mn. Jordi Clot i Puig, *s.d.b.* (arxiprestat de Sant Vicenç dels Horts), Mn. Joan-Ramon Bullit i Guasch (arxiprestat de Montserrat), Mn. Agustí Panyella i Baró (arxiprestat de Garraf), Mn. Ferran Bueno i Ferrer (arxiprestat de Vilafranca del Penedès), Mn. Josep Ramon Ruiz i Ramon (arxiprestat d'Anoia) i Mn. Ramon Bosch i Vendrell (arxiprestat de Piera-Capellades).

A més, van resultar elegits pels àmbits funcionals: Mn. Pere Luna i Torres (Pastoral de la Salut); Mn. Jaume Grané i Calvó i Mn. Josep Vicenç Moragues i Pastor (consiliaris de moviments d'adults i joves), i Mn. Jaume Codinachs i Fabré, *o.f.m.*, i Mn. José Roca Mas, *s.f.* (instituts de vida religiosa i societats de vida apostòlica).

Aquests preveres, afegits als qui formen part del consell com a membres nats (vicari general, vicaris episcopals i secretari general) i als que el bisbe diocesà vulgui designar, constituïran el primer Consell Presbiteral de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat presidit pel bisbe Agustí Cortès. (C.C.)

Jornada dels moviments de pobles i comarques

SANT SADURNÍ D'ANOIA.—

Recentment va tenir lloc a Sant Sadurní d'Anoia la jornada de consiliaris dels dos moviments d'acció catòlica especialitzada de pobles i comarques a Catalunya: el Moviment de Cristians de Pobles i Comarques (adults) i el Moviment de Joves Cristians de Comarques-JARC (Joves). Hi van participar una vintena de consiliaris, la majoria preveres, però també algun laic i laica, provinents dels bisbats de Sant Feliu, de Terrassa, de Tarragona i de Lleida. La reflexió va anar a càrrec de Mn. Joaquim Brustenga, que va presentar el tema *Què significa avui la presència pública de la fe per als moviments d'Acció Catòlica?* La ponència, presentada en forma de revisió de vida, va donar lloc a interessants intervencions i diàleg.

D'altra banda, l'endemà va tenir lloc, també a Sant Sadurní d'Anoia, la trobada dels laics que participen en els grups del Moviment de Cristians de Pobles i Comarques, dels arxiprestats de Vilafranca, Anoia, Garraf i Piera-Capellades. Van ser una seixantena de militants que van compartir les seves reflexions

Una vintena de consiliaris van respondre a la convocatòria.

Els laics van reflexionar sobre com ser portadors d'esperança.

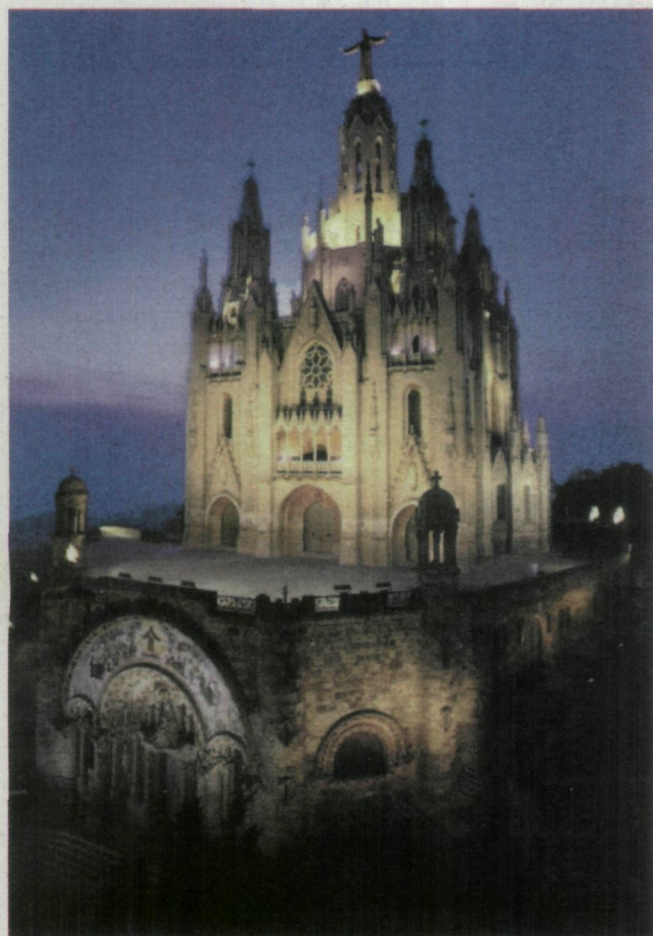
sobre el tema de la campanya d'enguany: *Portadors d'esperança al nostre món*. Va ser una trobada preparatòria de la jornada nacional del moviment, que tenia lloc el 13 de març a Manresa. (C.C.)

L'Escola Universitària Salesiana de Sarrià elaborarà un projecte per il·luminar el temple del Sagrat Cor amb energies alternatives

Energia solar per al Tibidabo

La Comissió d'Amics del Sagrat Cor del Tibidabo no es conforma a il·luminar el temple tantes hores com pugui durant les nits d'aquest Any de l'Eucaristia. La seva nova aventura consisteix en el fet que aquesta il·luminació nocturna vagi més enllà i pugui arribar a convertir-se en un dels estendards de la basílica. El seu nou repte és instal·lar al Tibidabo

un nou sistema d'energia alternativa que permeti estalviar-ne i alhora respecti el medi ambient. L'11 de març passat van firmar un conveni de col·laboració amb l'Escola Universitària Salesiana de Sarrià (EUSS) amb l'objectiu d'elaborar un projecte que tingui en compte aquestes noves aspiracions.

De nit, la il·luminació del santuari convida a la transcendència.

La devoció al Sagrat Cor s'estén des del cim del Tibidabo.

La il·luminació nocturna del Tibidabo, inaugurada l'any 1961 pel mateix Joan XXIII a través d'un senyal de ràdio, s'ha convertit amb el pas dels anys en un signe fascinant de la presència de Déu. En l'interior del temple resplendeix de manera permanent el Santíssim Sagrament. És Déu mateix ocult sota la forma del pa. Sens dubte, el tresor més preuat del Tibidabo.

Seguint l'impuls de l'Any de l'Eucaristia, la Comissió d'Amics del Sagrat Cor ha emprès diverses iniciatives per destacar la importància d'aquest lloc emblemàtic i convidar a l'adoració que s'hi porta a terme dia i nit. Una d'elles, la més significativa, ha estat la campanya per fomentar la il·luminació nocturna del temple. L'objectiu és aconseguir que durant tot aquest any, gràcies a les aportacions econòmiques personals, el Tibidabo estigui il·luminat a la nit el màxim d'hores possibles. No contents amb això, els Amics del Tibidabo s'han proposat un nou repte: il·luminar el temple amb energia alternativa. Per aconseguir-ho acaben de firmar un conveni amb la jove Escola Universitària Salesiana de Sarrià, en què aquesta es compromet a elaborar en el termini de quatre mesos un projecte tècnic i estètic que combini l'estalvi energètic que suposa l'ús d'energies alternatives amb el respecte pel medi ambient.

P. ORIOL OLIVERES, RECTOR DE LA BASÍLICA DEL SAGRAT COR I PRESIDENT DE LA COMISSIÓ D'AMICS DEL TIBIDABO

«La llum nocturna del temple anuncia que el Senyor sempre està exposat»

—Com valora el conveni firmat amb l'EUSS?

—El considero molt positiu. No només pel que pot significar per al temple i per a la devoció del Sagrat Cor, sinó també perquè el nostre desig és ajustar la il·luminació del Tibidabo a la normativa vigent. Volem trobar el punt d'equilibri entre el respecte al medi ambient i l'impuls de la significació eucarística del temple, i creiem que aquest estudi ens hi pot ajudar.

—Deixarà de ser aviat un somni la possibilitat de veure sempre il·luminat a la nit el Tibidabo?

—Tant de bo. Hi estem molt esperançats. Aquest projecte no és definitiu, sinó que només és el primer pas, però per algun lloc es comença. Per la resposta que estem rebent, no tan sols de Barcelona, sinó també de fora, es pot entreveure que aquest somni podria fer-se realitat aviat. Són molts els qui desitgen que aquest signe exterior de la presència eucarística sigui ben visible i es converteixi per a Barcelona en un referent ineludible.

—Està satisfet per la implicació dels laics en un projecte com aquest?

—Molt. Ells són els protagonistes principals d'aquesta iniciativa. Jo només els dono suport i estic al seu costat. Ells són els que es mouen, els que parlen amb els mitjans, els que capten donacions... Ho viuen molt, s'hi deixen la pell. I realment hi

estan molt il·lusionats. Ells són un bon exemple que l'Església del segle XXI demana cada cop més els laics. Són el futur de l'Església.

—Per què creu que és important la il·luminació de la basílica?

—En un ambient actual de laïcisme, la possibilitat que Barcelona tingui un lloc de signe i presència de Déu és molt important. El Tibidabo és únic, privilegiat. Creients i no creients queden fascinats per la il·luminació nocturna. Realment interpel·la i no deixa indiferent gairebé ningú. Per als que som creients, el Tibidabo il·luminat és com una llàntia que anuncia que el Senyor està exposat sempre i que al temple hi ha adoradors que resen per ells i també per la ciutat i el món.

—Com creu que pot afavorir aquesta iniciativa en la vida espiritual dels barcelonins?

—No em creurà, però des que ha començat aquesta campanya, la presència de persones que pugen al Tibidabo per resar ha augmentat, sobretot joves. Des de fa uns quants mesos, un grup de 20 a 30 joves puja cada divendres a la nit de manera espontània per passar una estona d'adoració. Això és insòlit i realment esperançador. També ha crescut la presència de religiosos i religioses, i de sacerdots. Tant de bo aquesta dinàmica continuï i el Tibidabo es converteixi en el centre eucarístic de referència de Catalunya!

Compromís ecològic

L'EUSS, de creació recent, ha acollit el projecte amb entusiasme. Els joves professors tenen ganes de testimoniar la seva professionalitat i res millor que a través d'un projecte d'aquesta envergadura. No es tracta només d'una qüestió tècnica, sinó també d'espiritualitat i compromís social, cosa que dins l'Escola Salesiana també es mira d'integrar en l'àmbit educatiu. «El nostre ideari cristià ens convida al compromís amb la societat i amb la construcció d'un món més just, i el Tibidabo, en això, també hi té molt a dir», afirmava Carles Rubio, director del centre, en la presentació del projecte. Amb la firma d'aquest conveni, la universitat es compromet a realitzar un estudi rigorós en què es pretén millorar la despesa energètica per a la il·luminació del Tibidabo, utilitzant totes aquelles energies alternatives i renovables, i especialment la solar, que destaca per la seva netedat i respecte per l'entorn.

Entre els objectius del projecte firmat l'11 de març passat, al qual van assistir

tant els membres de la Comissió d'Amics del Tibidabo com els professors implicats en el projecte, s'inclou també una millora en la il·luminació del temple i un ajust medioambiental pel que fa a la normativa vigent. D'acord amb aquest conveni, els professors i alumnes de l'EUSS tenen previst abordar un estudi detallat en cinc fases: validació de la instal·lació elèctrica actual; actuacions de modificació per adequar la instal·lació exterior a la normativa vigent; estudi per a l'aprofitament de les energies fotovoltaïques per augmentar el rendiment energètic; estudi de la implantació d'un protector de raigs, i estudi de la il·luminació del santuari.

A partir d'aquest estudi, la Comissió d'Amics del Tibidabo, en col·laboració amb la mateixa EUSS, té previst convocar un concurs interuniversitari d'àmbit esta-

«El somni és il·luminar el Tibidabo perquè continuï sent un referent espiritual i alhora ecològic»

tal, dirigit sobretot a estudiants de les escoles d'Arquitectura i Enginyeries, en què es premiarà el projecte que s'ajusti més bé a les característiques i al pressupost de l'estudi que ja s'està elaborant.

Il·luminació del Sagrat Cor

Des de l'Escola Universitària Salesiana la il·lusió pel projecte és tan gran que, després de finalitzar aquest primer estudi, ja es plantegen la possibilitat d'abordar-

ne un altre en què el repte sigui «il·luminar amb més precisió i excel·lència l'estàtua del Sagrat Cor». «És evident que caldria un sistema molt complex, probablement de fibra òptica, però representa per a nosaltres un repte tecnològic important que no tindriem inconvenient d'afrontar», assegurava entusiasmat un dels professors implicats en l'estudi. Els membres de la Comissió d'Amics del Tibidabo ja li han pres la paraula.

Aquest últim repte, però, encara haurà d'esperar una mica. La prioritat ara com ara és dissenyar un primer estudi sobre les possibilitats i pressupostos que suposaria instal·lar un sistema d'energia solar al Tibidabo. El somni és il·luminar el Tibidabo perquè continuï sent un referent espiritual i alhora ecològic.

Samuel Gutiérrez

L'11 de març passat va tenir lloc la presentació i firma del conveni entre la Comissió d'Amics del Tibidabo i l'EUSS.

¿L'heu vist mai amb els braços plegats?

Feu com Ell, no us plegueu de braços i ajudeu-nos a il·luminar el Temple !!!

Només 12€/h

Il·luminació del Temple del Tibidabo des de tot el món. Només cal trucar al 93 417 56 86 i pagar 12€ l'hora. Els diners es destinaran a la il·luminació nocturna del Temple del Tibidabo. Només cal trucar al 93 417 56 86 i pagar 12€ l'hora. Els diners es destinaran a la il·luminació nocturna del Temple del Tibidabo.

Tibidabo

Anunci que impulsa a col·laborar en la il·luminació nocturna del santuari.

CÓL·LABORA EN LA IL·LUMINACIÓ NOCTURNA DEL TEMPLE

Per col·laborar econòmicament en la il·luminació nocturna del temple del Tibidabo només cal trucar al 934 175 686 i indicar el temps que es desitgi il·luminar. El cost d'una hora és de 12 euros i el pagament es pot fer efectiu mitjançant un taló o una transferència bancària al compte 0075-0002-210604733495 del Banco Popular.

CONCURS

TEMA:

«La vida i l'obra del Dr. Pere Tarrés»

BASES

■ PRÈVIA:

El concurs està obert a qualsevol expressió artística.

■ NORMES DE PRESENTACIÓ D'OBRES

Específiques per a cada tipus d'obra. Cal presentar l'obra indicant-ne el títol i/o lema i una plica tancada on hi consti el títol i/o lema de l'obra, el nom i el cognom de l'autor, l'adreça i el telèfon. Al sobre hi figurarà el títol i/o lema de l'obra. Consulteu l'organització:

Departament d'Activitats i Congressos del COMB

Passeig Bonanova, 47 - 08017 Barcelona. Tel. 935 678 860 - Fax: 935 678 861.

■ CONVOCATÒRIA

Poden participar-hi tots els interessats a presentar treballs sobre el doctor Pere Tarrés.

■ TERMINI DE PRESENTACIÓ D'OBRES

Totes les obres s'han de presentar abans del 10 de setembre del 2005.

■ LLIURAMENT D'OBRES

Col·legi Oficial de Metges de Barcelona. Departament d'Activitats i Congressos.

Pg. Bonanova, 47 - 08017 Barcelona. Tel. 935 678 860.

■ RESPONSABILITATS

L'organització vetllarà per la bona conservació dels originals, però no es fa responsable de pèrdues i desperfectes

■ PREMIS

S'adjudicarà un Tritó de Plata a l'obra guanyadora, sigui quina sigui la disciplina artística.

El premi que s'atorga, Tritó de Plata, és obra d'Eusebi Arnau —escultor— i Lluís Masriera —joier—, grans artistes representatius del modernisme català.

■ EXPOSICIÓ

Durant la segona quinzena d'octubre, les obres rebudes s'exposaran a l'espai d'exposicions del Col·legi de Metges de Barcelona. Si per raons d'espai no s'hi

poguessin exposar totes, el Jurat en farà la selecció adient.

Els treballs de narrativa breu i poesia es recolliran en un dossier que estarà a disposició dels qui el vulguin llegir.

■ JURAT

Estarà format per experts de reconegut prestigi en el món de l'art i per representants de l'Any Pere Tarrés.

■ ACTE DE PROCLAMACIÓ I LLIURAMENT DEL PREMI

Tindrà lloc el proper dia 25 d'octubre del 2005 a la Sala d'Actes del Col·legi de Metges de Barcelona a les 20 h. L'obra premiada quedarà en poder del Col·legi Oficial de Metges de Barcelona i podrà ser reproduïda als mitjans que es consideri oportú.

■ LLISTA DE PARTICIPANTS

En cas que vulgueu constar a la llista de participants que es publicarà en els diferents canals de comunicació del Col·legi Oficial de Metges de Barcelona, heu de fer constar al sobre de la plica: «Vull que consti el meu nom en la relació de participants.»

■ ACCEPTACIÓ

La participació al concurs assumeix l'acceptació íntegra d'aquestes bases i del veredict del Jurat corresponent.

El Col·legi Oficial de Metges de Barcelona es reserva el dret de publicar les obres que consideri adients.

■ RETORN DE LES OBRES

Les obres seran retornades a partir del 15 de novembre.

Qualsevol cas no previst en aquestes bases serà resolt per l'organització.

Barcelona, febrer del 2005

Web: www.comb.es

Dr. Josep Maria Simón i Castellví

Comissionat del Col·legi Oficial de Metges de Barcelona

per l'Any Tarrés 2005

Girona

Mitjans d'avui per al catequista

■ Victòria Mir va donar a conèixer jocs i contes perquè els infants aprenguin tot jugant

GIRONA.— El 12 de març, Victòria Mir, membre de la Delegació d'Ensenyament de Girona, va donar una conferència titulada *Mitjans d'avui per al catequista* en el marc de l'escola de catequistes de l'arxiprestat de Girona-Salt. L'acte es va fer al Seminari diocesà a les deu del matí.

«La catequesi no és una escola. La millor manera que la mainada aprengui és a través dels jocs i dels contes. A més, els nens arriben cansats de l'escola i amb la catequesi tenen l'oportunitat de jugar mentre aprenen.» Amb aquestes paraules Victòria Mir va iniciar la conferència *Mitjans d'avui per al catequista*, una conferència important per a aquells catequistes que volien conèixer nous jocs i contes per a les seves classes, així com claus i tècniques per enriquir l'aprenentatge dels estudiants.

Victòria Mir va destacar la importància d'ensenyar als nens i a les nenes no només explicacions de mites, sinó també les accions, les vivències i el compromís que contenen: «Cal que els nens i les nenes no només coneguin l'explicació d'un mite, sinó també la importància de la vivència, o sigui, allò que després ha fet aquest mite. Per tant, la narració, la contemplació, l'acció i el compromís resulten claus per al bon aprenentatge. Ajuden els nens a reflexionar, a pensar, a escollir valors, a jutjar-los, a dialogar, a tenir actituds positives davant de les situacions... En definitiva, ensenyen als nens els valors de la vida.»

Victòria Mir, en la introducció, també

va voler ser crítica amb la societat actual i va parlar de com els nens es queden atrapats i immersos en les noves tecnologies, les TIC (Tecnologies de la Informació i de la Comunicació), i com des de la catequesi s'intenta pal·liar aquest fet actual: «Tenim

un repte a les catequesis actuals: mirar en cada interior i buscar l'esperit crític de cada nen. Els nens, actualment, perden la seva capacitat crítica jugant amb els videojocs, enviant milers de missatges de mòbil... Les TIC destrueixen les barreres entre realitat i ficció i fan confondre més l'infant. A més, l'aïllen, el subjecten i l'impulsen a una pressa constant per obtenir resultats ràpids. Acaben per no valorar els valors importants de la vida i si

els que són superficials.»

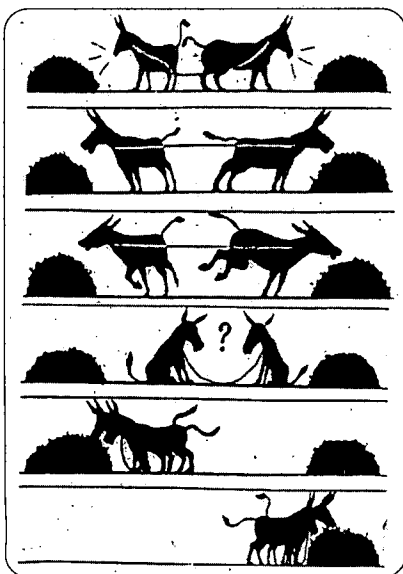
Per tal que el nen conegui els valors i també es conegui a ell mateix, Victòria Mir va presentar, d'una banda, alguns contes i, de l'altra, algunes dinàmiques de joc; mecanismes que poden facilitar les classes de catequesi. Són contes que, per exemple, ajuden a l'autoestima del nen, a autovalorar-se i també a conèixer les seves mancances. Com el conte tradicional indi de la galleda mig esquerdada i la galleda sencera, on es veu clar que la galleda esquerdada, tot i estar-ho,

presenta també qualitats positives: gràcies a l'aigua que li cau pel camí les plantes creixen. Els contes, va dir Mir, també serveixen per autoformar els propis drets, per no deixar-se manipular i ajudar a l'empatia.

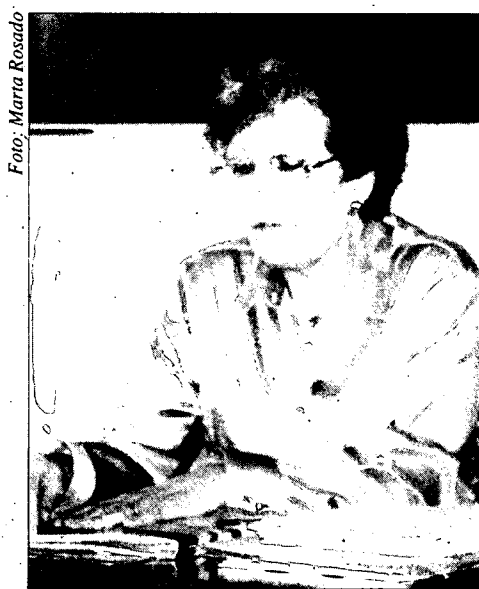
A més dels contes, Victòria Mir va presentar unes dinàmiques (jocs on l'infant manifesta diferents valors: autoestima, empatia...) per posar-les a la pràctica en les classes de catequesi. Algunes d'aquestes dinàmiques que es van explicar van ser: el dilema, mitjançant el qual es presenten diverses solucions i cal escollir-ne una; el joc *roll play*, que consisteix a escenificar un fet, una situació, com ara el comportament dels pares a casa, o el mètode del cas, consistent a jutjar i a solucionar un cas. Una altra dinàmica que va explicar va ser el debat, tècnica per contrastar opinions. Sobre aquesta dinàmica, Mir va afegir: «Per al debat calen raons i bons arguments. L'infant aprèn a respectar el torn de paraula, a escoltar i a reflexionar.»

Victòria Mir també va comentar la dinàmica de la taula rodona, recurs que s'utilitza perquè el nen descobreixi que hi ha opinions coincidents i complementàries, però que també n'hi ha de divergents i de contradictòries. És una manera, va dir Mir, «de compartir coneixements, opinions i vivències». Victòria Mir va comentar algunes dinàmiques menors, com ara la «cadira sincera», joc que consisteix a col·locar el nen a la cadira sincera i fer-li deu preguntes que les ha de contestar amb sinceritat. També va parlar de la «cadira acol·lidora»: «El joc de la cadira acol·lidora consisteix a col·locar una rotllana de cadires i es va traient cada vegada una cadira de la rotllana. A la persona que es queda sense cadira no se l'aïlla, com es feia al joc antic, sinó que ha de seure a la falda del company que triï.»

Va dir que «convé preguntar als infants com s'han sentit en participar en un joc. Per exemple, en la dinàmica de la cadira acolli-

Un dels materials presentats.

Victòria Mir, durant la conferència.

dora molts nens experimenten un rebuig per part de companys que no volen que se'ls asseguin al damunt i és important per al nen dir com s'ha sentit en aquell moment: rebutjat, trist...».

Marta Rosado

PER A MÉS INFORMACIÓ US PODEU ADREÇAR A LES SEGÜENTS PÀGINES WEB:

www.iespana.es/mscperu (recursos per al catequista)

www.educadormarista.com (des de materials per al catequista fins a dibuixos, textos i contes, així com jocs de presentació, de coneixement, d'afirmació, de comunicació, etc.)

www.buenasnuevas.com/html/cat/cat.html (diferents tècniques catequètiques, jocs i contes amb guies de reflexió)

Vivències de Prosac en l'àmbit sanitari

GIRONA.— El 12 de febrer, membres de Prosac (Professionals Sanitaris Cristians) van organitzar una matinal de convivència i de reflexió amb el tema *La importància que tenen en l'atenció als malalts els altres professionals no considerats sanitaris*.

L'objectiu de Prosac és la missió evangelitzadora: d'una banda, la dels mateixos professionals i, de l'altra, envers els qui pateixen la malaltia i les persones del seu entorn. En la taula rodona del dissabte van demostrar que són professionals que s'esforcen per donar un servei honrat i competent, compromès amb els malalts més pobres i necessitats, i per col·laborar en la humanització del món sanitari. La taula rodona la van representar Josep Benítez, del servei de manteniment; Puri Catena, del servei de neteja; Oriol Duch, del servei d'atenció a l'usuari, i Sandra Vivet, intèrpret. La moderadora va ser Isabel Ramió, membre de Prosac.

Els quatre membres de Prosac van parlar sobre les vivències en l'àmbit sanitari i en l'atenció als malalts. Sandra Vivet, com a intèrpret, va destacar que «els intèrprets notem una certa tranquil·litat quan als pacients els expliquem en paraules entenedores el que el metge els ha dit. El pacient es queda més calmat perquè entén la malaltia que pateix o les circumstàncies que l'han portat

Un moment de la taula rodona.

a trobar-se en un hospital».

Puri Catena, d'altra banda, va parlar de la bona atenció que haurien de rebre els malalts també per part del personal de neteja: «Convé que els pacients notin una amabilitat i un afecte especial per part de tot el personal de neteja. És important que a més de fer bé la feina dediquem un moment als avis. Molts d'aquests em dema-

nen ajuda i jo em sento molt bé de poder-los ajudar. Els familiars també se senten bé. És important fer la vida agradable als altres i sobretot a les persones que estan malaltes.»

Josep Benítez, com a membre del servei de manteniment, va afegir que «resulta difícil mantenir les distàncies emocionals en l'àmbit sanitari. De totes maneres sempre que puc utilitzo l'humor, que per a mi és el mecanisme que em va millor per alliberar tensions i portar bé la situació». Oriol Duch, del servei d'atenció a l'usuari, va explicar que en la seva professió cal mantenir la calma, ja que s'ha convertit actualment en un «solucionador de problemes». Duch també va dir que «molts familiars de pacients et vénen i et parlen dels drets, però pocs dels deures. Ells també haurien d'exercir les seves obligacions com, per exemple, el respecte d'algunes normes del servei sanitari, de les persones, normes del que diu el metge».

El dimarts 19 d'abril s'espera una altra conferència de Prosac, conjuntament amb l'Institut Superior de Ciències Religioses de Girona. El tema a tractar serà *L'espiritualitat apostòlica del beat Pere Tarrés*, a càrrec de Mn. Pere Montagut i Piquet, professor de l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona i autor del llibre *El secret de Mn. Pere Tarrés; la caritat pastoral*. La conferència tindrà lloc a l'Institut Superior de Ciències Religioses de Girona (c/ Pujada de Sant Martí, 12. Girona). L'horari de l'acte serà de les 20 fins a les 21 h. (M.R.)

Tarragona

Relacions entre el Govern i l'Església

■ Montserrat Coll i Mn. Miquel Barbarà van participar en un cicle de conferències celebrat a Valls

VALLS.— Una taula rodona, sota el títol de *Relació entre l'Administració pública i l'Església. Dues aportacions sobre el tema, en diàleg*, va ser protagonitzada el 10 de març per Montserrat Coll, directora general d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya, i Mn. Miquel Barbarà, vicari general de l'arquebisbat de Tarragona.

Amb aquest debat va concloure el cicle de *Conferències familiars. Qüestions d'avui*, que es va celebrar a la sala d'actes de la Residència Santa Teresa de Valls, organitzat per les tres parròquies de la capital de l'Alt Camp i que va ser seguit per una nombrosa concurrència de públic.

Montserrat Coll va desenvolupar el concepte de laïcitat, assenyalant que des de l'Estat espanyol es privilegia la religió catòlica, mentre que «des de la laïcitat catalana es promou el respecte i la pluralitat». En un altre moment, la directora general d'Afers Religiosos va assegurar que la relació del Govern de la Generalitat és cordial «amb l'Església catòlica i amb les altres religions» i va insistir que «una

relació de col·laboració només és possible des de la no-intromissió mútua». Montserrat Coll també va parlar de la substitució de la classe confessional per una assignatura de cultura religiosa, tot afirmant que «el principal inconvenient rau en els acords vigents entre l'Estat i el Vaticà».

En la seva intervenció, Mn. Barbarà es va manifestar divergent amb uns quants dels plantejaments de Montserrat Coll, i va subratllar que «la dignitat de la persona humana és personal i intransferible i els governs han de reconèixer els drets de la persona». També va explicitar el gran risc que, segons el seu criteri, corren els partits polítics: «Aprofitar-se d'administrar el bé comú en benefici propi o del partit», per afegir que «sovint des de la democràcia hi

Foto: Marc Lladó Cuadrat

La Residència Santa Teresa va acollir el debat.

ha un totalitarisme encobert». Més endavant, el vicari general es va referir en clau de reflexió al fet que «si l'Administració pública es fa càrrec de la salut física i psíquica de les persones, no li ha d'interessar també la salut espiritual?». A l'hora d'abordar la pluralitat de religions, Mn. Barbarà va exposar que «en el fons en totes

elles hi ha les mateixes preguntes, però el que les diferencia són les respostes». En el tram final de la seva exposició, el sacerdot va incidir en la necessitat de sospesar els considerats serveis públics i privats pel servei que fan a la societat.

Joan Boronat

MALLORCA

Mons. Murgui, nomenat membre de la Comissió Episcopal de Litúrgia

PALMA.— El bisbe de Mallorca, Mons. Jesús Murgui, ha estat designat membre de la Comissió Episcopal de Litúrgia. El nomenament es va realitzar en la LXXXIV Assemblea Plenària que els bisbes espanyols van celebrar del 7 a l'11 de març. La cita va venir marcada per la renovació de tots els càrrecs de la CEE per al trienni 2005-2008. Mons. Murgui, que durant el trienni anterior va desenvolupar la seva tasca a la Comissió del Clergat, s'integra d'aquesta manera a la Comissió de Litúrgia, presidida per Mons. Julián López Martín, bisbe de León. Mons. López ja pertanyia a la Comissió de Litúrgia el trienni passat.

Juntament amb Jesús Murgui, formaran part d'aquesta Comissió l'arquebisbe de Valladolid, Braulio Rodríguez, el bisbe emèrit d'Almeria, Rosendo Álvarez, l'auxiliar emèrit de Barcelona, Pere Tena, i el bisbe Auxiliar de Toledo, Carmelo Borobia.

La Comissió Episcopal de Litúrgia s'encarrega de promoure i de coordinar la Pastoral Litúrgica en tot el territori nacional i dedica una atenció especial a la competència pròpia de cada bisbe a la seva diòcesi. Es tracta d'un òrgan assessor en matèria litúrgica que prepara els estudis necessaris d'acord amb les decisions de l'assemblea plenària dels bisbes. També orienta els treballs de traducció, de revisió i d'adaptació dels llibres litúrgics. (C.S.)

El catecumenat d'adults, una experiència consolidada

PALMA.— El catecumenat d'adults es perfila ja com la resposta a una nova situació eclesial. El 2002 la diòcesi de Mallorca va posar en marxa el Servei Diocesà del Catecumenat Baptismal. De llavors ençà, són molts els adults que han descobert una autèntica iniciació cristiana a través de l'acompanyament de preveres i laics.

El perfil és el de joves-adults entre 25 i 35 anys i destaquen les noves vocacions cristianes sorgides del món de la immigració. De fet, segons Mn. Lluc Riera, coordinador del Servei Catecumenal, hi ha tres col·lectius presents en el context d'un possible baptisme: una baixa proporció de mallorquins, immigrants venguts sobretot d'Amèrica Llatina i d'Àfrica i estrangers residents a Mallorca. «És una representació no tan numèrica com qualitativa, que ens demostra que qualsevol edat és bona per iniciar-se en la fe.»

Aquesta resposta a noves inquietuds cristianes neix a Europa com un veritable «signe del temps» que s'estructura en quatre fases: la iniciativa de Déu, que és acompanyada per l'home, la mediació de l'Església i la presència de la comunitat, un itinerari litúrgic, catequètic i espiritual i la celebració dels sagraments d'iniciació cristiana.

D'aquesta manera, l'acompanyament i formació del catecumen es fa des de la parròquia d'origen, a partir de la qual, en col·laboració amb el Servei Diocesà, s'engega un grup catecumenal format per un acompanyant i el mateix rector de la comunitat. La formació s'orienta d'una ma-

Noves vocacions cristianes sorgides de la immigració.

nera eminentment pràctica, de manera que el catecumen descobreixi què vol dir ser cristià a la pràctica. En aquest sentit, Mn. Lluc Riera afirma que «el Baptisme no és un formalisme; per això la formació doctrinal va acompanyada d'un aprofundiment en les relacions amb la comunitat i la identitat com a cristià». El procés és com-

pletament lliure, i és el catecumen qui decideix aturar o allargar el seu camí.

Una figura cabdal en el procés catecumenal és l'acompanyant. Des del Servei Diocesà s'aconsella que l'acompanyant sigui un laic, «perquè no preparam doctors, sinó cristians de base». Es tracta de laics compromesos i que celebren la seva fe en una parròquia. Pel que fa a la comunitat, la preparació d'un catecumen esdevé un autèntic estímul i mobilització de les parròquies. Mn. Riera assegura que «no hi ha res que faci créixer tant en la fe com acompanyar un altre germà en el seu camí».

Paral·lelament, tres parròquies ja han començat a oferir un acompanyament personalitzat a aquells adults que volen rebre el sagrament de la Confirmació o de l'Eucaristia. Així, un total de 10 persones han optat per seguir un itinerari «d'autèntica reinserció en la vida cristiana». (C.S.)

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Lleida

IV aniversari de la beatificació de Francesc Castelló

■ L'Hospitalitat de Lourdes va celebrar la seva trobada mensual

LLEIDA.— L'església de Sant Pere de Lleida va acollir l'11 de març passat la commemoració del IV aniversari de la beatificació de Francesc Castelló. Els actes van estar organitzats per la Comissió Pro Canonització del Beat, amb la participació de l'Hospitalitat de Lourdes, que va celebrar alhora la seva trobada mensual.

A les set de la tarda, davant del Santíssim Sagrament exposat en la custòdia, va tenir lloc el rès del sant Rosari, dirigit pels membres de l'Hospitalitat. Després es va iniciar una solemne Eucaristia presidida pel P. Ramon Domènech, vicari provincial dels franciscans de Catalunya, i concelebrada per Mn. Joan Mora, rector de la parròquia; per Mn. Josep Martí; per Mn. Gerard Soler, vicepostulador de la causa, i pel consiliari de l'Hospitalitat de Lourdes, Mn. Ramon Galceran. Va actuar com a diaca Mn. Martí Sandiumengé, president de l'Hospitalitat de Lourdes i membre de la Comissió del Beat. Nombrosos fidels van participar en la celebració, entre els quals hi havia Maria Castelló, una de les dues germanes del beat, resident a Saragossa, acompanyada per altres familiars vinguts expressament des de la capital aragonesa.

«El beat Francesc era molt conscient del que feia»

El P. Ramon Domènech, en l'homilia, va manifestar la seva admiració pel testimoni veritablement cristià del beat Francesc, al qual va definir com un jove que va ser fidel a la gràcia: «Francesc era un xicot que creia en Déu amb totes les seves conseqüències, fidel a la seva volun-

tat fins a l'extrem de donar la vida en testimoni de fe i de proclamar "Sí, sóc cristià", i aquesta resposta no la dona qualsevol», va dir el celebrant per afegir: «El beat Francesc era molt conscient del que feia.»

En el moment de les ofrenes, abans del pa i del vi per al sacrifici, es van presentar a l'altar dos ciris, un de blanc, símbol de la puresa, i un de vermell, simbolitzant el martiri, així com una branca de llorer, per simbolitzar la pau i la victòria del bé sobre el mal. Molt emocionant va ser el moment en què una neboda del beat va ofrenar les tres cartes originals de Francesc Castelló, escrites moments abans del seu martiri i que han estat apropiadament emmarcades per a la seva definitiva conservació i contemplació.

Record per les víctimes de l'11-M

Durant la celebració es va tenir present el primer aniversari de l'atemptat de Madrid. Es va pregar pels morts, perquè Déu els tingui en la seva glòria, i pels ferits

L'església de Sant Pere, que va ser parròquia del beat Francesc, va acollir la celebració.

i familiars, perquè puguin eixugar el seu dolor i continuar el camí de la vida amb esperança. «Francesc Castelló va ser un home de pau que va saber estimar i perdonar», es va dir. El P. Domènech, abans de la benedicció, va resar l'oració per la pau de sant Francesc d'Assís.

Finalitzada la celebració i mentre els fidels veneraven la relíquia del beat tot cantant els goigs, molts d'ells van pujar a visitar l'exposició permanent per veure les tres noves vitrines que hi han estat incorporades amb motiu d'aquest aniversari.

Edició d'un nou butlletí

Amb l'avinentsa d'aquest quart aniversari de la beatificació de Francesc Castelló, la comissió ha editat el seu butlletí corresponent al núm. 7, amb tot un seguit de notícies relacionades amb el beat i el seu procés de canonització. Dues de les pàgines fan memòria dels actes celebrats el 28 de setembre passat, amb motiu de la seva festa litúrgica, o l'homenatge públic que va fer Jordi Pujol de la figura del beat Francesc en el discurs que va pronunciar com a mantenidor del Certamen Marià, o bé la modificació del carrer Castelló Aleu de Lleida, que passarà a dir-se carrer del Beat Francesc Castelló, tal com li pertoca.

Aquest número fa especial menció als lligams del beat Francesc amb els pobles de Darmós i de la Serra d'Almos, a la Ribera d'Ebre, explicats per Enriqueta Cedó.

El butlletí es distribueix gratuïtament. Tothom que estigui interessat a rebre aquesta publicació al seu domicili particular, pot posar-se en contacte amb la comissió, al telèfon del bisbat de Lleida 973 268 628, o per correu a l'adreça: Carrer del Bisbe, 1 - 25002 de Lleida.

S'hi exposen: peces de roba del beat, com un abric, una jaqueta amb armilla, el vestidet de quan fou confirmat, la bata de laboratori com a estudiant de l'Institut Químic de Sarrià i principalment l'uniforme de soldat de la república que vestia quan va ser detingut, l'agost del 1936.

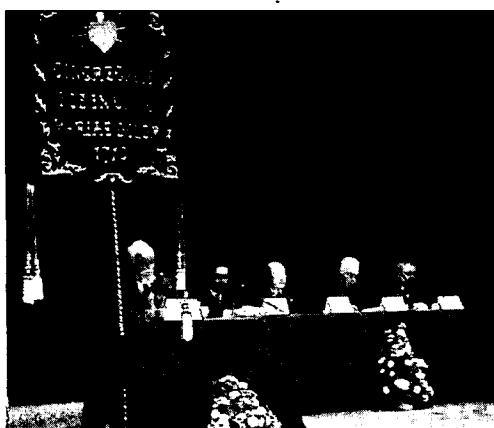
Recòrds entranyables del beat que han estat cedits per Teresina i Maria Castelló i que són veritables relíquies del seu germà, beatificat ara fa quatre anys a Roma pel papa Joan Pau II.

Jordi Curcó

El bisbe Ciuraneta presideix el Pregó de Setmana Santa

LLEIDA.— El bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, acompanyat pel prior i secretari de la Congregació dels Dolors, va presidir el diumenge 13 de març el VIII Pregó de la Setmana Santa, organitzat conjuntament per la Congregació dels Dolors i per la Confraria de la Pietat del barri de Jaume I. L'acte va tenir lloc a la que havia estat església de l'antic convent de Santa Teresa de les religioses Carmelites Descalces.

Davant d'un nombrós públic que omplia de gom a gom el recinte, avui reconvertit en sala municipal, i davant dels representants de totes les confraries i germandats que conformen la Setmana Santa de Lleida, l'escriptor i poeta lleidatà Joan Bellmunt va dedicar el seu pregó a fer memòria de les tradicions més populars i arrelades a Lleida i comarques a l'entorn de la celebració dels dies sants: els monuments del Dijous Sant, amb els populars majos, les processons de Passió i del Sant Enterrament, com les dels Dolors i de la Sang a Lleida, o les de Juneda, les Borges Blanques, Alpicat etc.; Via Crucis com el

Joan Bellmunt, durant la seva intervenció.

colpidor de Vilaller a Riupedrós o el de Barruera, a la Vall de Boí, la Processó de l'Encontre de la Granadella, el diumenge de Pasqua, o la més primerenca de totes elles, la processó dels Dolors de Bellpuig, en el Divendres de Dolors. L'escriptor va enaltir la tradició a l'entorn de la commemoració de la Passió, mort i Resurrecció de Crist, com a expressió de la fe del poble creient.

La Moixiganga va emocionar el públic.

El bisbe de la diòcesi, en les seves paraules pronunciades per cloure l'acte, es va referir a la Setmana Santa com un temps especialment sagrat: «Dies en què sembla que l'amor de Déu ens és més pròxim. Perquè el missatge més clar d'aquests dies sants és l'anunci de l'amor infinit de Déu, del qual tenim tanta necessitat. Cal reconèixer aquest amor i correspondre-hi.»

Mons. Ciuraneta va dir que la Setmana Santa era temps de descans per a alguns, però va desitjar que per als cristians no fos una setmana buida, sinó plena d'amor a Déu i al pròxim: «Pasqua ens recorda que en Crist, centre i fi de tota història humana, trobem la llum i la salvació», va dir el prelat.

L'acte va acabar amb la representació de la Moixiganga de Lleida, antiga dansa commemorativa de

la Passió, mort i Resurrecció de Crist, a càrrec de l'Esbart Dansaire del Sícors Club. La Moixiganga, que feia vuit anys que no es ballava a Lleida, va impressionar de nou a tothom per la seva plasticitat i dignitat.

Finalitzada la Moixiganga, Mons. Ciuraneta va enaltir-la i la va qualificar d'emocionant homenatge al Senyor, a la seva Passió, mort i Resurrecció. (J.C.)

Tortosa

Jornada del Totxo a favor de Mans Unides

■ El poble de Campredó en ple va voler recollir diners per als més necessitats

CAMPREDÓ.— En diverses parròquies de la diòcesi de Tortosa i amb diferents estils s'organitza la Jornada del Totxo, a favor de Mans Unides. El diumenge 6 de març va ser la parròquia de Sant

Joan Baptista de Campredó la que també va organitzar tota una sèrie d'activitats a favor dels projectes que enguany ha presentat per a la seva campanya Mans Unides de la diòcesi tortosina.

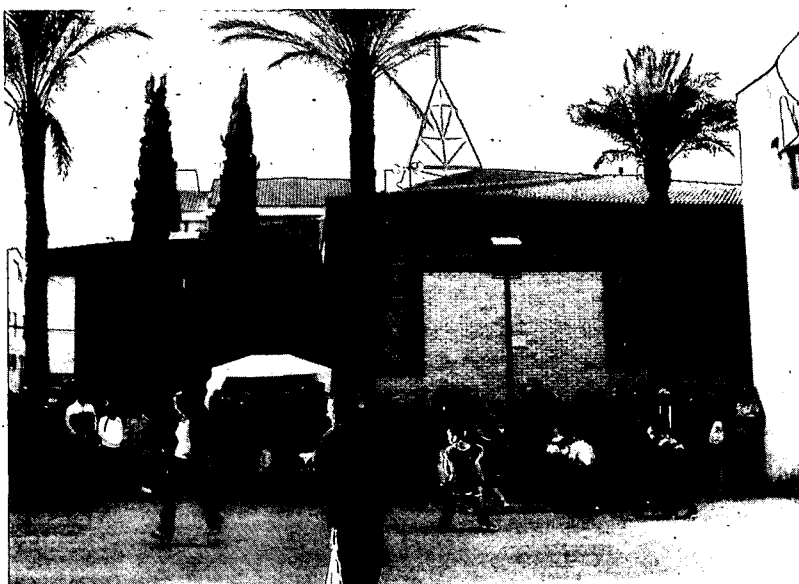
La preparació ja venia d'abans. Les monitores preparaven jocs, dinàmiques i entreteniments que ajudessin a comprendre la diferent realitat de nord-sud del nostre món als nens i nenes del poble. Les senyores de la parròquia organitzaven els cócs, les manualitats i altres coses per vendre i rifar. Els nois i noies de Confirmació i de Postconfirmació es preparaven fent manualitats i distribuint-se les diferents feines que hi hauria la tarda de la jornada.

Els nens i nenes de l'escola del poble van preparar danses per a entreteniment de pares, avis i oncles. Els directius del futbol Campredó van preparar un campionat de futbol 3 per poder gaudir tots d'una bona festa. El carnisser del poble, el panader, etc. van fer possible una baldanada popular per al berenar. I cal sumar a tot això la gran quantitat de veïns que van oferir coses per vendre i que van acudir a comprar.

Encara que el temps havia estat dolent els dies anteriors, la tarda del 6 de març es va mantenir en bon estat. Així que ja al matí es van plantar els cartells, es muntaren les marquesines per a les diferents botiguetes i amb uns 200 totxos es va escriure «Fam no».

Abans de les tres de la tarda ja hi havia voluntaris preparant-ho tot a la plaça i, a dos quarts de quatre, un cotxe amb altaveus va fer una volta pel poble recordant a tots els campredonencs la jornada que es duia a terme a la plaça de l'Església. Val a dir que durant tota la setmana havia estat anunciada per la megafonia del poble, per la ràdio de la parròquia i els pares de l'escola i els de les diferents catequesis havien rebut una carta del mossèn que explicava la jornada i animava a participar-hi.

Al voltant de les quatre van començar

Els infants van ser grans protagonistes de la jornada.

les activitats. Les primeres van ser les dones que tenien una paradeta i que van haver de buscar-se més taules per sostenir el gran nombre de cócs que es van fer. Unes joves de la parròquia es van encarregar dels nens i nenes de 2 a 5 anys. Amb ells van jugar, van fer un gran cartell a favor de la solidaritat i contra la fam, els van pintar les cares... Unes mares van preparar una gimcana per als de precomunió, comunió i postcomunió: van correr, saltar, esforçar-se per tal de veure com li costa a un nen del Tercer Món aconseguir un got d'aigua. Veure els nens correr, saltar, jugar i gaudir va ser el goig de tot el poble que hi va acudir gairebé en ple!

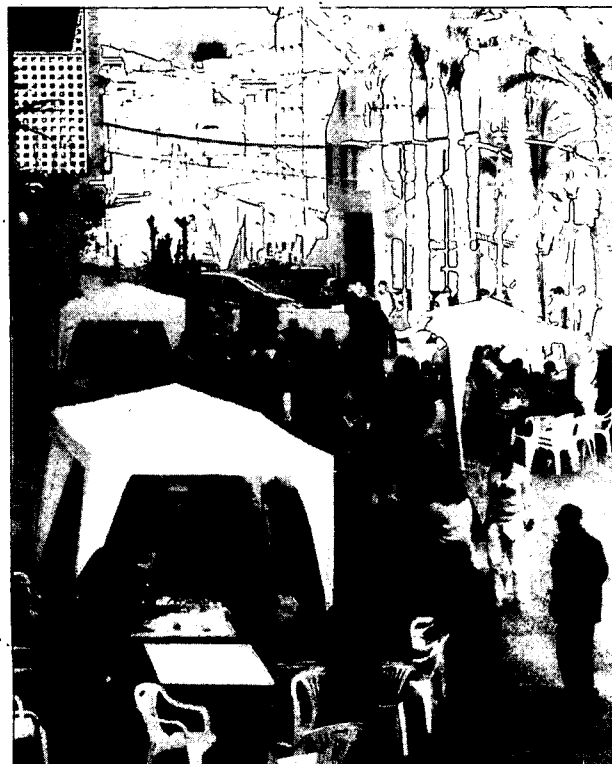
Unes noies de Postconfirmació venien samarretes de Mans Unides, amb cadascuna de les quals donaven un ciri que es col·locava sobre els totxos amb què s'havia fet el lema «Fam no», per tal que en fer-

se de nit s'il·luminés. Malauradament, el vent va fer impossible mantenir un ciri encès més de cinc segons! Allí també es van vendre més de seixanta plantes que d'un viver van regalar per a la jornada.

Els nois de Confirmació van ser els encarregats de la paradeta de manualitats que amb molta traça havien confeccionat senyores de la parròquia: capsetes per a tovallons, capsetes per a mocadors de papers, cistelletes per a caramels, creus per al clauer, pinyes de tovallons de paper, etc. que van ser l'admiració de tots.

Les noies de Confirmació estaven en una altra paradeta fent polseres i altres ornaments que van ser la delícia de tothom! Abans d'acabar-los ja estaven comprats!

A dos quarts de sis va començar el campionat de futbol 3 a la plaça petita. Més tard, va tenir lloc una exhibició d'ha-

El poble es va omplir de paradetes solidàries.

bilitat de monopati a càrrec d'un grup de joves de la parròquia. Els grallers del poble van fer una cercavila i després van oferir un petit concert davant d'un públic content i animat.

A les set ja van tenir lloc els parlaments finals. Una rapsoda del poble va fer una preciosa poesia en record de la jornada i un representant de la Delegació de Mans Unides va agrair l'esforç. El darrer de parlar va ser el mossèn, que va reconèixer, admirat, la capacitat de solidaritat, de lliurament, d'organització i de generositat dels campredonencs. Realment va ser una moguda general a favor dels necessitats. La generositat d'aquella tarda va apropar-se als 1.300 euros, que juntament amb la col·lecta de la parròquia es convertiran en 1.500, quantitat que serà lliurada a Mans Unides.

Víctor-Manuel Cardona

LLEIDA

Mn. Ramon Prat és reelegit director de l'Irel

LLEIDA.— Fa unes setmanes, Mn. Ramon Prat, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya, va ser reelegit pel bisbe de Lleida com a director de l'Irel i l'Institut Superior de Ciències Religioses. També és consiliari de la Delegació de Pastoral Universitària, de la qual és delegada Teresa Peralta.

El Dr. Ramon Prat també ha estat nomenat pel bisbe de Lleida com a membre del Consell Assessor del projecte *Arrels cristianes*, col·laborant en l'obra, important i ambiciosa, que vol donar a conèixer les fites històriques més distintives de les arrels cristianes de Lleida, per tal de restituir el perfil més fidedigne del passat, enriquir la comprensió del present i projectar amb més equanimitat el nostre futur.

El Consell Assessor d'aquesta obra està format per prestigiosos historiadors, complementats per la persona de Mn. Ramon Prat i Pons, teòleg i coneixedor tant del present com del passat recent de la diòcesi de Lleida. (C.C.)

La Setmana de la Família convida a acollir «Crist, com un més a casa!»

LLEIDA.— Del 9 al 16 d'abril té lloc a Lleida la Setmana de la Família, amb el lema «Crist, com un més a casa!». La programació ofereix activitats lúdiques, activitats de formació cultural o espiritual (xerrades, fòrums, cinema, teatre...) i activitats litúrgiques... que han preparat aquelles entitats de la diòcesi que han pogut encaixar-ne alguna en el calendari d'aquests dies. La crida va estar feta, fonamentalment, a les parròquies o arxiprestats, als col·legis confessionals i als centres d'esplai (tot i que no s'impedia que es poguessin organitzar des d'un altre àmbit), i coordinada per la Delegació diocesana de la Família.

Les activitats estan obertes a tothom, especialment a les persones de cada àmbit per a les quals han estat pensades. Hi ha dues activitats generals per a tota la diòcesi i que són la trobada de famílies (10 d'abril) i l'Eucaristia de les famílies (16 d'abril). Així mateix, des de la Delegació diocesana de la Família conviden els agents de pastoral de la família (monitors, acompanyants, consiliaris, mossens...) a assistir a la trobada d'agents de pastoral de la família, que tindrà lloc el dissabte 9 d'abril.

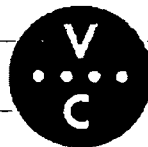
Per a més informació: Delegació diocesana de la Família de Lleida, jsalina2@pie.xtec.es i tel. 973 267 000. (C.C.)

Bon dia!

Compren materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truqueu a en Raimon o en Pau al
972 645 262

Vida Creixent

El consiliari diu...

Pasqua, el pas de Déu

La Pasqua és el pas de mort a vida, vivificada per l'Esperit de Déu.

La Pasqua és una nova creació. Amb Crist la vida comença de nou. Crist és el model de l'home nou.

La Pasqua és un nou alliberament. És el pas de l'esclavitud a la llibertat. La veritat ens fa lliures, trenca i crema els nostres lligams.

La Pasqua és una efusió de santedat. Des d'ara s'imposa el perdó, la justícia i l'amor.

La Pasqua ens marca l'eternitat. Crist ens va guanyar la vida i va vèncer la mort. El cristià viu per sempre.

Hem d'experimentar la Pasqua. Sabrem que hem ressuscitat si notem els signes de la seva presència i ens sentim renovats i ressuscitats.

Podríem escriure uns quants signes pasquals:

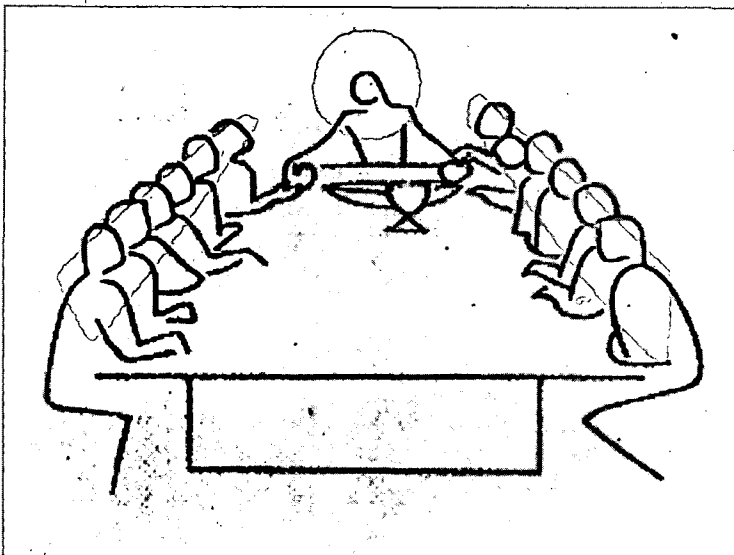
- **L'alegria.** No hi ha lloc per a la tristesa. Crist està en nosaltres i tenim l'Esperit amb el seu fruit que és el goig. Ningú no ens el pot prendre.

Els homes que celebrem la Pasqua hem de ser testimonis d'alegria pacífica i compassiva. S'apropa a

qui sofreix i sempre porta esperança.

- **La fortalesa.** Jesús sempre ens diu: «No tingueu por», i ens porta la valentia a tots nosaltres. També ens diu Crist: «Jo estic amb tu.» Si Crist està amb nosaltres no podem tenir por.

- **L'amor.** L'amor és el que venç la mort. Estimar vol

dir perdó, gràcia, comunió, lliurament. Vol dir convivència, amiat, viure pels altres. L'amor és vida nova, llibertat vertadera i santedat autèntica. Vivint estimant, viurem la Pasqua en plenitud.

Els homes i les dones no es limiten a viure la Pasqua i a celebrar-la. S'esforcen a portar-la als altres. Tots els cristians hem d'estendre la vida nova de Jesucrist i sembrar la resurrecció al món. En una paraula, volem portar gràcia on hi ha pecat. Salut, on hi ha malaltia. Alegria, on hi ha tristesa. Reconciliació, on hi ha trencament. Esperança, on hi ha desànim.

Sembrar la resurrecció és evangelitzar els pobres, integrar els que estan a part, aixecar els que estan per terra.

Cal escampar llavors de vida, com poden ser l'amiat, el perdó, la solidaritat, el servei, la comunicació de béns, qualsevol gest d'estimació i viure en comunió.

Jaume Serrano i Vidal

Consiliari diocesà de Barcelona i interdiocesà de Catalunya, Andorra i Balears

VIC

El fet polític

Instats per les circumstàncies polítiques i socials que hem viscut i vivim, relacionades amb el referèndum per aprovar la Constitució dels Estats de la Unió Europea i el debat parlamentari que va tenir lloc al Congrés dels Diputats de l'Estat espanyol, amb motiu de la presentació a consulta de l'anomenat «Pla Ibarretxe», com a membres d'un moviment cristià cal que fem sentir la nostra veu i diguem: «No visquem aïllats, tancats en nosaltres mateixos, reunim-nos per cercar junts allò que ens interessa a tots.»

El CEC diu: «El deure dels ciutadans és treballar amb els poders civils en l'edificació de la societat, amb esperit de veritat, de justícia, de solidaritat i de llibertat.» I el Catecisme per a adults dels bisbes de França, punts 570 i 573, diu, referent al concepte de «patriotisme i civisme» que s'amaga en el fet polític: «De la mateixa manera que l'home rep la vida i l'educació de la família, es beneficia de l'herència de la seva pàtria socialment, econòmicament, políticament i culturalment. D'aquí neix l'obligació «d'honorar», a la seva manera, el seu país i de complir les seves obligacions, tot donant prova de «patriotisme o sentit cívic»; però serà molt important saber discernir que les nostres obligacions envers les autoritats no s'han de dirigir a l'organització de partits polítics, ja siguin catòlics o no, sinó a omplir «l'absència o el silenci de Déu» que es respira en la societat d'avui, amb el nostre testimoni de membres d'un moviment cristià fonamentat en l'amiat, l'apostolat i l'espiritualitat. El servei del bé comú, en àmbits diversos, és una forma particularment important de la justícia i la caritat. La força i la grandesa dels sistemes democràtics d'avui dia provenen justament d'aquest ampli lloc social cedit als ciutadans i de la responsabilitat de tots. Pare i Pàtria són vocables d'una mateixa arrel.»

Ens sembla oportú exposar en aquesta manifestació, si més no, la nostra orientació de vida espiritual pel que fa als punts indicats, seguint els postulats del moviment cristià que representem, a través del diàleg obert i constructiu orientat a descobrir els nous espais culturals de la societat i de l'Església, com a permanent procés personal de maduració de la fe, amb el guiatge de l'Esperit Sant. El record de Jesús fet Esperit, tot amor, tot claror i tot vida engrescadora i alegre, és presència viva de l'omnipotència de Déu, que, per la fe, empeny al compromís en el projecte d'una nova Església del tercer mil·lenni, basada en la justícia, la fraternitat i l'amor.

Entrats en temps de Quaresma, els grups de Vida Creixent del Bages, ens vam tornar a reunir a la Santa Cova per viure una jornada completa d'aprofundiment en la fe i reforçar el camí de conversió a l'entorn de la Pasqua; i aquest any, per pregar especialment per la salut espiritual del Sant Pare de l'Església.

Josep Lobaco

MENORCA

Les persones majors, transmissores de la fe

Vida Creixent va celebrar el 2 de febrer la festa dels sants patrons, Simeó i Anna, dues persones venerables, experimentades en l'amor a Déu. Elles van saber reconèixer en aquell infant, nascut a Betlem de Judà, el Salvador. I no únicament reconèixer-lo, sinó també proclamar-lo a les nacions. I és que les persones majors, frustrades per tantes promeses que no esdevenen realitat, estan més obertes a Aquell que les pot i vol salvar. Cal passar per aquesta experiència frustrant per poder abandonar-nos confiadament a les mans de qui no ens fallarà.

Aquesta festa i aquests personatges ens fan reflexionar en la missió de les persones majors, transmissores de valors humans i cristians, i també en la necessitat, per part de l'Església, de potenciar l'evangelització d'aquest col·lectiu nombros. El Sant Pare, des de la seva llarga experiència de vida i de Pastor, ho ha posat en relleu diverses ocasions.

La jerarquia eclesial, davant de l'erosió dels costums i la poca pràctica religiosa, es preocupa, gairebé en exclusiva, per la recuperació de la religiositat dels joves. Ens sembla que aquest neguit és sà, però no hauria d'abandonar l'evangelització dels ancians, perquè ells, decebuts de tantes coses, estan més oberts, més receptius, a Aquell que els obre a l'Esperança. I diem evangelitzar i no sacramentalitzar, perquè l'evangelització ha de ser prèvia als sagra-

ments. L'evangelització motiva a descobrir Déu i a proclamar-ne el Regne. La sacramentalització ens fa forts en la fe.

Un cop ens toquem amb Crist i ens n'enamorem, serà impossible no cantar les seves lloances i escampar la Bona Nova de la Salvació. Al nostre món falten persones decidides, testimonis autèntics del Ressuscitat. Qui millor que els ancians per realitzar aquesta missió? Ells, decebuts de tot, cerquen amb delit la post que els salvi del naufragi. Com diu Pere: «Només vós teniu paraules de vida eterna.»

Els ancians evangelitzats, tocats per la Gràcia, transmetran la fe. Els sobra temps, els sobra experiència, seny i un saber fer envejable. Qui, sinó ells, estan provats per la vida? Qui, sinó ells, estan de tornada de moltes coses que no els han omplert? Qui, sinó ells, tenen més capacitat de transmissió? Saben que no poden posar la seva esperança en ningú més que en Ell. La vida els ha despullat de tot. Només Déu els pot omplir. I aquesta experiència, aquesta nuesa, els aboca confiadament als braços de qui no els fallarà mai. «En Déu poso la meua esperança i confio en sa Paraula.» I en el darrer tram de la vida podran cantar com el vell Simeó: «Ara, Senyor, deixa que el vostre servent se'n vagi en pau.»

Tino Pons

Nomenament

Mn. Miquel Bada ha estat confirmat per l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, com a viceconsiliari de Vida Creixent. El felicitem de cor i ens felicitem amb joia perquè continuï la seva tasca amb la profunditat i amor amb què ho fa sempre.

Agenda

ABRIL

Dijous 7: reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra, 6, 3a. Aula 1. Tema VIII - Honorar Déu en la festa.

Dijous 14: reunió d'animadors (castellà). A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra, 6, 3a. Aula 6. Tema VIII - Honorar a Dios en la fiesta.

Associació de la Presentació: prop de 60 anys d'obra social

■ Des dels anys de la postguerra fins a l'actualitat, les antigues alumnes de les Dominiques de la Presentació continuen en la seva tasca d'ajuda al pròxim

Hi ha ben poques entitats dedicades a l'obra social que puguin presumir de tanta longevitat com l'Associació de la Presentació. Van començar l'obra social el 1947 un grup de noies que van tenir en tot moment l'acompanyament i el suport de la congregació del que

va ser el seu col·legi: les Dominiques de la Presentació de Barcelona. Durant mig segle van centrar els esforços a millorar les condicions de vida d'algunes de les famílies més humils del barri barceloní de la Verneda. Actualment són gairebé 300 col·laboradores.

Moltes coses han canviat des que unes noies que amb prou feines tenien 14 anys dedicaven el cap de setmana a portar aliments a les famílies pobres del que eren els suburbis de Barcelona. Eren temps de postguerra i la fam i l'escassetat eren generalitzades. Tothom passava mancances, però les famílies arribades d'arreu de l'Estat espanyol, i destinades a uns pavellons construïts precàriament a la Verneda, es trobaven en les pitjors condicions. Montse Guitart va ser una de les primeres, i ara una de les més veteranes, a voler ajudar aquestes famílies: «Els americans ens donaven llet en pols i formatge i nosaltres els ho repartíem els dissabtes i els diumenges, perquè entre setmana havíem d'anar a classe. La llet l'havíem de dissoldre en aigua perquè, si no, no en bevien.» Ella era una de les padrines d'un dels blocs. Les antigues alumnes de les Dominiques de la Presentació que col·laboraven en l'obra social van decidir distribuir-se els blocs d'habitatges a atendre. Cadascuna d'elles s'encarregava d'un. Montse Guitart tenia el 18. En total eren ateses setmanalment unes 36 famílies.

Una mica després, a començament dels anys cinquanta, es va construir l'Escola de la Dona. El local, que va ser enderrocat fa escassament cinc anys, es va destinar a donar classes de costura i de confecció a les dones d'aquestes famílies pobres un cop la setmana. «Sobretot volíem que poguessin arreglar la roba que obteníem en donació», explica Montse Casas, una altra de les col·laboradores amb l'associació. Posteriorment també es va crear un menjador per alimentar els infants, que era portat, així com la resta de l'obra social, per una germana dominica procedent de França i que es deia sor Maria Dolors de la Croix.

Tot i que l'escola ja no complia en els darrers anys la funció de taller de confecció, les dones hi continuaven anant per parlar, escoltar una conferència, etc. Quan va ser enderrocada, la parròquia actual va cedir un local per a les que volguessin continuar amb la cita del dimarts. Per la

manes Filipenses als Hostalets de Balenyà.

Ahora que les voluntàries satisfien tant com podien les necessitats materials d'aquestes famílies, també van voler atendre'n les necessitats espirituals i alimentar-ne la fe. Celebraven l'Eucaristia amb ells dos cops l'any, entre d'altres accions.

Sortida en grup per visitar les Bodegues Torres. La Sra. Torres va ser fins a la seva mort la presidenta de l'Associació.

seva part, les vuit antigues alumnes que continuen al capdavant de l'associació tampoc no es perden aquesta cita del dimarts amb l'esperit de servei que les caracteritza. Encara és avui el dia en què si alguna d'aquestes dones de la Verneda, avui ja grans, es posa malalta, té al costat del seu llit de l'hospital una antiga alumna de les Dominiques de la Presentació. I és que com confessa Montse Guitart, «les estimem com si fossin de la família».

Una altra de les activitats que organitzen i que avui té la seva continuació en les Colònies dels Avis, eren les excursions. Van començar portant la gent de la Verneda a visitar Montserrat o Manresa, i més endavant van arribar a poder visitar Roma o Viena. Donada l'edat avançada de les beneficiàries, les excursions han derivat en una estada de colònies durant la primera quinzena d'agost en una finca de les Ger-

avui les famílies del barri de la Verneda han pogut accedir a un pis nou; l'estat del benestar ha comportat la seguretat social; els fills d'aquelles mares que patien per alimentar-los tenen casa pròpia i gaudeixen d'un millor nivell de vida, en general. Així que ara és l'afecte i l'estimació, més que la necessitat, els que vinculen les membres de l'Associació de la Presentació i les famílies.

La necessitat d'ajuda no desapareix, només es transforma

Moltes coses han canviat, però les necessitats no desapareixen, només es transformen. Avui no són les dones de la Verneda, però sí, per exemple, antigues alumnes del col·legi de les Dominiques de la Presentació. A Barcelona hi ha persones que malviuen en un gran pis en les millors

zones de la capital de Catalunya i que no en tenen prou per pagar la llum que consumeixen. És gent de passat benestant, sobretot vídues, que en no haver cotitzat mai ara no poden arribar a final de mes amb l'ajuda de l'Estat. I tal com comenten Montse Guitart i Montse Casas, «és molt difícil conèixer la situació per la qual passen perquè se n'avergonyeixen i no t'ho diuen mai». De tota manera, en el moment en què arriba a orelles de l'associació la precarietat en què viu una d'aquestes persones, miren de fer-los arribar l'ajuda amb què compten.

Aquesta és una de les accions que fan avui dia. De la mateixa manera, continuen subvencionant les colònies de les dones de la Verneda, entre d'altres coses. Per això miren de recaptar fons a través de diverses activitats: es fa un *rastrillo* durant el mes d'octubre amb objectes aportats i venuts entre les antigues alumnes; al desembre s'organitza un rober i s'hi exposen i venen peces confeccionades per sòcies. Segons reconeix Montse Guitart, «ens calen mans voluntàries per a la confecció, ara hi ha ben poques senyores que vulguin fer feines de costura»; i per al maig hi ha prevista una xocolatada. Aquesta darrera sol ser la trobada

més multitudinària de l'Associació. «Hi acudeixen unes cent persones», assegura Montse Casas.

Les membres de l'associació continuen avui molt unides a la congregació de les Dominiques de la Presentació. A les seves instal·lacions s'apleguen cada dilluns. Aprofiten els recursos de què disposen per continuar ajudant qui ho necessita: «L'obra social no s'atura mai.»

Consuelo Chaves Mejuto

ASSOCIACIÓ DE LA PRESENTACIÓ
C/ROSSELLÓ, 240
08008. BARCELONA
TEL. 932 156 566

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org
XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i compartit

Treball en xarxa, punt de trobada

Gran porta d'entrada als àmbits associatius

Informació, coneixements, reflexió...

Persones i entitats

Per a més informació

0126 atenció ciutadana

www.voluntariat.org

Novetats a les botigues d'Intermón Oxfam

A les botigues de comerç just d'Intermón Oxfam ja es pot trobar una àmplia gamma d'articles per a totes les edats: barrets «panamà» elaborats amb palla toquilla, samarretes de dissenys nous i divertits, bosses de jonc i fusta, boles antiestrès de jute, cobrellits de cotó de diferents colors i estampats, etc. A la secció d'alimentació es poden adquirir, a més dels productes habituals, blat de moro torrat al forn de Sud-àfrica, espècies africanes, boles de cafè amb xocolata biològic i cors de margalló.

En el mes de març Intermón Oxfam ha obert a Jerez la seva botiga de comerç just número 35. Actualment Intermón Oxfam té botigues de comerç just a: la Corunya, Alacant, Barcelona (3), Badalona, Bilbao, Burgos, Cadis, Còrdova, Getafe, Girona, Granada, Guadalajara, Huelva, Lleó, Lleida, Madrid (3), Màlaga, Múrcia, Palma de Mallorca, Pamplona, Sabadell, Salamanca, Sevilla, Tarragona, Terrassa, Toledo, València, Valladolid, Vilanova i la Geltrú i Saragossa. Més informació a: www.intermonoxfam.org/tienda/ (C.C.)

Venda de quadres organitzada per la Fundació Via-Guasp

BARCELONA.— El 19 d'abril vinent, a les 18.00, la Fundació Via-Guasp organitza a la galeria d'art Antoni Riera (c/Provença, 215 - Barcelona) una exposició-venda d'obres d'art, cedides per pintors de prestigi (Antoni Tàpies, Montserrat Gudiol, Josep Baques, Andreu Martró...), per tal de recaptar fons per millorar la qualitat de vida d'un dels col·lectius més desvalguts de la societat: les persones amb malaltia mental i sense recursos. Totes les obres es venen a preus inferiors al seu valor real per estimular-ne la venda i que siguin més accessibles a tothom.

La Fundació Via-Guasp —abans coneguda com a Associació AREP— treballa en la creació de recursos destinats a millorar la qualitat de vida del malalt mental i, més recentment, en la tutela de persones amb malaltia mental que no tenen familiars que puguin o vulguin fer-se'n càrrec i sempre que hi hagi una disposició judicial que ho determini. Més informació: Fundació Via-Guasp, passeig Maragall, 124 - 08027 Barcelona, tel. 933 521 339 i fax: 933 521 368. (C.C.)

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, ascensor, sala d'estar, seguiment mèdic i sanitari, animació, caliu humà. Estades temporals i indefinides. Pocs places. Campoamor, 56 - Barcelona.

Tel. 934 274 453

La veu del metge

La relació metge-pacient (34)

El pacient (?) violent

A Occident, l'assistència mèdica col·lectiva ha estat, en els seus orígens, vinculada als hospitals de caritat dels ordes religiosos i, més tard, als hospitals militars per a ferits de guerra. En un context així, la figura del malalt s'ha configurat com un rol pacient, que repl'atenció que li prescriuen i amb una actitud de col·laboració passiva. La figura del metge es va anar configurant com un rol paternalista, indiscutible i de conversa escassa.

Ha estat recentment quan algunes d'aquestes estructures «medievals» han estat millorades, i han sorgit canvis profunds en la relació metge-pacient. Aquests canvis, inicialment mínims, són ja clarament perceptibles. L'autonomia del pacient es fa real, amb el suport dels metges, la millor formació dels ciutadans i el context normatiu. Els pacients, des de fa relativament poc temps, estan informats de tot, signen documents de consentiment per als tractaments i les exploracions de cert risc i disposen d'eines per reclamar, tant per les formes com pels mitjans o els resultats.

Fins no fa gaires anys un «pacient violent» corresponia a un símptoma més d'un pacient psiquiàtric, un malalt amb molt dolor o un intoxicat per alcohol. En els darrers anys està sorgint una nova situació, amb un augment progressiu als països desenvolupats. Ciutadans (o els seus acompanyants) sense malalties greus, a les consultes o als serveis d'urgència, es tornen violents —físicament o amb el llenguatge— de forma inesperada i canalitzen la seva agressivitat de la situació contra el metge o el sanitari que els atén. No són persones amb antecedents psiquiàtrics, ni es troben sota l'efecte de l'alcohol, ni tenen

Sorpren que algunes persones ataquin justament els qui els poden guarir.

dolors insuportables.

El que fa anys semblaven situacions aïllades, avui ja és una situació greu que afecta de la mateixa manera els serveis sanitaris de tots els països desenvolupats. Aquesta tendència violenta no és exclusiva del món sanitari. Els mestres i professors pateixen el mateix fenomen. Les agressions dels alumnes contra els professors apareixen a la premsa habitualment i de forma cada cop més progressiva.

Les organitzacions mèdiques ja han detectat el fenomen. S'han fet les primeres estadístiques i s'han identificat les formes d'agressió, les situacions de més risc i les pautes preventives per minimitzar-ne els danys. Vist així, sembla una mena d'epidèmia.

Potser només es tracta d'un llarg vaivé pendular fruit de la història. Sorpren que hi hagi persones que ataquin els qui

TIPUS

- Agressions verbals (insults, llenguatge grogler o crits): 44%.
- Agressions físiques (intimidació, amenaces amb un objecte contundent o punxant, empentes o cops): 28%.
- Psicològic (amenaces): 26%.
- Danys en el mobiliari: 1%.
- Assetjament sexual: 1%.

RESPONSABLES

- Pacients/usuarios: 48,5%.
- Familiars i acompanyants: 30%.
- Malalts psiquiàtrics: 11%.
- Toxicòmans: 10,5%.

LLOC

- Serveis d'urgències: 45%.
- Centres d'Atenció Primària: 28,6 %.
- Sales d'hospitalització: 13,7%.
- Consultes privades: 3,2%.
- Serveis d'urgències domiciliàries (061): 1,8%.
- Consultes externes dels hospitals, residències, laboratoris, centres de revisions i altres: 7,7%.

FREQÜÈNCIA HORÀRIA

- Torns similars de matí, de tarda i de nit

Font: «Informe sobre la violència al lloc de feina. L'experiència dels metges de Barcelona», del Col·legi Oficial de Metges de Barcelona (febrer del 2004).

les poden guarir o educar. Cal que l'inconscient col·lectiu s'adoni que l'educació i la salut per a tothom —disponible encara en pocs països del món i que ha costat tants segles d'aconseguir— necessita que els professionals que les fan reals dia a dia puguin treballar amb més tranquil·litat i que no hagin de comprovar que el qui els agrideix és justament un pacient o un alumne al qual han de guarir o educar.

Ferran L. Tognetta
(22324fta@comb.es)

Coses de la vida

Pare i mare

Hola, amics! Recordant dates, me n'ha vingut a la memòria una de molt especial: l'1 d'abril, Dilluns de Pasqua, de fa ja uns setanta-cinc anys, en què van contraure matrimoni els meus progenitors. Érem una família feliç. Des d'aquí vull posar l'accent en la figura del pare i de la mare, ara que sembla que alguns estiguin obstinats a deteriorar-la. Els meus pares vetllaven per la seva família i procuraven l'educació i el sosteniment dels seus fills, no escatimaven hores per tal d'afavorir-nos en tot allò que els fos possible. La mare era una dona abnegada que vigilava l'aliment adient, tant material com espiritual, que donava als seus fills. Juntament amb el marit, ens educava amb actitud religiosa i moral mirant sempre pel nostre futur.

La figura del pare i de la mare són fonamentals. Són els veritables pilars de la institució familiar. En tenim un exemple molt significatiu en Jesús, que va voler tenir un Pare i una Mare en la seva vinguda al món perquè l'acotessin i donar-nos així un bon model a seguir.

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

Trobada de formació humana i religiosa

SABADELL.— L'Agrupació d'Educadors Cristians organitza el 31 de març, a les 20.00, la trobada número XLVII de formació humana i religiosa, a l'Acadèmia Catòlica (Sant Joan, 20 - Sabadell). Armand Puig, capellà i teòleg, parlarà sobre *Jesús. Un perfil biogràfic*. Més informació: tel. 666 097 039 (Josep). (C.C.)

cultura

Fosa de campanes per a Montserrat i Vilanova del Camí

■ Va tenir lloc a les foneries Bachert, que sempre estan presidides per un crucifix

KARLSRUHE.— Un divendres de febrer passat, en una tarda freda però plena d'encant, a la ciutat alemanya de Karlsruhe, i concretament a les instal·lacions de les foneries Bachert, els forns bramaven mentre els piròmetres estaven atents per arribar al grau òptim. Quan va arribar al seu punt culminant, el brogit dels cremadors va parar i enmig d'un silenci expectant es va iniciar la presentació de l'acte i la pregària introductòria en alemany i en català.

Els destinataris d'aquell bronze eren el monestir de Montserrat, la parròquia de Sant Hilari de Vilanova del Camí i les poblacions alemanyes de Lübeck, Ilmensee i Herlefeld. La fosa sempre té lloc la tarda de divendres, hora en què va morir Jesucrist.

La foneria sempre està presidida per un gran crucifix i quan la temperatura arriba al grau convenient, el mestre de la fosa exclama: «En nom de Déu!». Rebent el pas del forn i flueix una serp incandescent que va corrent per les reguères que la condueixen a cada motlle soterrat. A mesura que avança el corrent, es van anunciant les característiques tècniques i sonores de cada campana i el seu destí; tot això acompanyat de la violència de les altes temperatures que omplen l'ambient de flames, gas encès, pols, fum i de la calor inevitable en aques-

Ben murallat a la terra
hi ha el motlle cuit de fang.
Avui se'n farà una campana.
Apa, nois, mans a l'obra!
La suor ha de regalimar pels vostres fronts,
que aquest treball sigui lloat pel vostre mestre.
Però la veritable benedicció ve de Dalt...

(Del poema «La campana», de Schiller)

ta duríssima prova. Un espectacle impressionant.

Acabat el procés, el responsable de cada feligresia fa encara una presentació de la seva comunitat. Es dona gràcies a Déu per la feina feta amb la pregària del pare nostre. El mestre director de l'arriscada maniobra agraeix la presència de feligresos i finalment es canta el *Te Deum* en llengua vernacle. Naturalment, també vam fer sentir la nostra veu amb el *Virolai*.

Moment de la fosa de les campanes.

El P. Joan Vinyeta, monjo de Montserrat i resident a Alemanya, va beneir les campanes catalanes. Hi érem presents uns vint-i-cinc catalans i més d'un centenar llarg d'alemanys. Tot eren ulls atents a la maniobra. Mentrestant, allà van quedar enterrades uns dies en recés per sorgir després amb la bellesa i la força de la seva veu. Ben aviat arribaran a casa nostra.

Els bronzes de la firma Bachert estan presents a Catalunya i a tota la península. La campana de Montjuïc —la més gran de Catalunya— va ser una ofrena a Barcelona, en col·laboració amb altres firmes i de l'estat de Baden-Württemberg, amb motiu dels Jocs Olímpics del 1992.

Gaspar Vilarrubias i Codina

Editat l'anuari 2004-2005 de la Companyia de Maria

SANT SEBASTIÀ.— S'acaba de publicar l'anuari de la Companyia de Maria corresponent al període 2004-2005. A més de recordar i explicar les diferents activitats dutes a terme, posa en relleu la participació activa de cadascú per a la construcció d'un món basat en la pau i en l'educació. «Ens cal, a través de l'educació, afrontar amb decisió la nova situació cultural, ser una instància crítica, que realitza un servei d'utilitat pública en la formació dels «ciutadans i ciutadanes» del món», s'assenyala en la introducció de l'anuari. Com a notícia més destacada, cal es-

Portada de l'anuari.

mentar la unificació de les cinc províncies d'Espanya de la Companyia de Maria (Catalunya, Andalusia, País Basc, Galícia i Ibèrica) en una de sola, amb un total de 750 religioses. També s'hi recullen testimonis de la tasca desenvolupada per les religioses a Bèlgica, Bolívia, el Camerun, Egipte, França o Mèxic. Així mateix, hi ha articles força interessants sobre temes ben diversos com el camí de Santiago; la relació entre la biologia i l'ètica, la tràgica situació dels «infants soldats» o la concessió del premi Nobel de la Pau 2004 a la kenyana Wangari Maathai. (C.C.)

Exposició d'art sobre moviments d'avantguarda

TERRASSA.— Fins al 10 d'abril es pot visitar al Centre Cultural de Caixa Terrassa l'exposició *Els evolucionistes (1918-1932)*, que aplega unes setanta obres de divuit artistes, la majoria inèdites per al públic perquè procedeixen de col·leccions particulars. L'agrupació dels anomenats «evolucionistes», activa a Barcelona entre els anys 1918 i 1932, resulta clau per entendre l'evolució de l'art català en el període que transita entre el postnoucentisme i les avantguardes. Hi pertanyien escultors com Joan Rebull, Josep Granyer o Àngel Ferrant i pintors com Alfred Sisquella o Josep Mompou. La mostra està organitzada per la Fundació Apel·les Fenosa, el Museu Deu del Vendrell, el Centre Cultural de Caixa Terrassa, el Museu de Valls i el Museu d'Art de Sabadell. (C.C.)

III Setmana Cultural a Palma de Mallorca

PALMA DE MALLORCA.— Conservar el que és una tradició a Mallorca. Amb aquesta divisa, l'Associació de Confraries de Setmana Santa de Palma va instaurar fa tres anys la Setmana Cultural, on l'arquitectura de les esglésies més belles de ciutat es barreja amb un ambiciós programa musical. L'església dels Sagrats Cors, el convent de la Concepció o l'església dels Socors van ser alguns dels privilegiats escenaris dels concerts de música que van tenir lloc els set dies previs a la Setmana Santa. L'església de Sant Antoni va acollir la tradicional exposició dels estendards i l'actuació del Quartet Xoroi, que va iniciar el cicle musical amb unes composicions inspirades en les set darre-

res paraules de Crist a la Creu.

Guillem Ginard, director general de Cultura del Consell de Mallorca, va destacar a l'acte de presentació de la III Setmana Cultural la forta implicació del Consell de Mallorca en les celebracions de la Setmana Santa: «L'arrelament de la història del Consell troba el bessó en el patronatge del Sant Crist de la Sang, figura que presideix el seu Saló de Plens. Per això, el suport a aquestes iniciatives és obligat». Per la seva banda, Mn. Andreu Genovart, vicari general de la diòcesi, va dir que «la Setmana Santa configura la manera de ser dels mallorquins».

Cristina Sánchez

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Resurrecció de Jesús

Aquest segell, emès el 1969 per Saint Lucia, un estat insular del mar Carib, s'il·lustra amb la reproducció d'un quadre del pintor Juan Antonio Bazzi sobre la resurrecció de Jesús. «Pere i l'altre deixeble van sortir cap al sepulcre. Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avançà a Pere i va arribar primer al sepulcre, s'ajupí i veié aplanat el llençol d'amortallar, però no hi va entrar. Després arribà també Simó Pere, que el seguia, i va entrar al sepulcre; veié aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó que continuava lligat a part. Llavors va entrar també l'altre deixeble, que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué. De fet, encara no havien entès que, segons l'Escriptura, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts» (Jn 20,3-9).

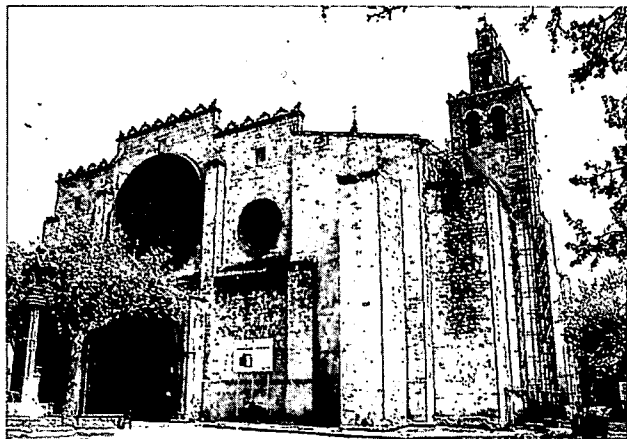
Trobada d'entitats de cant gregorià de Catalunya

■ 135 cantaires es donaran cita al monestir de Sant Cugat del Vallès

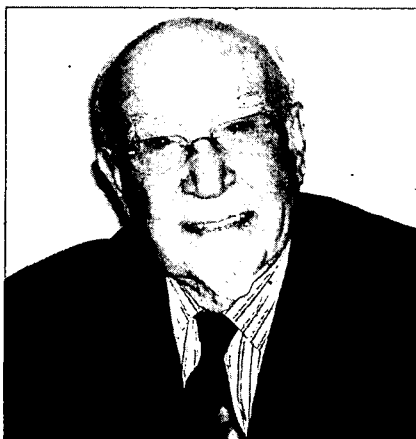
BARCELONA.— El proper 9 d'abril, a les sis de la tarda, tindrà lloc una Trobada d'entitats de cant gregorià de Catalunya a la parròquia de Sant Pere d'Octavià, monestir de Sant Cugat del Vallès. Hi participaran 135 cantaires pertanyents a deu entitats corals de Catalunya.

Durant una Jornada de cant gregorià celebrada a Montserrat el 9 de maig del 2004, que va ser organitzada per la Federació Catalana d'Entitats Corals, Manuel Cervera i Fita, director de la Schola Gregoriana de Vilafranca, va suggerir la possibilitat de «dur a terme alguna iniciativa per tal de propiciar la trobada i coneixença dels qui maldem per la supervivència del cant gregorià, el cant oficial de l'Església catòlica, en aquest segle XXI».

La idea va ser ben rebuda unànimement. En unes posteriors reunions de directors de cant gregorià es va perfilar «el muntatge d'una trobada per coneixèr-nos personalment i poder cantar individualment i col·lectivament», comenta Manuel

Monestir de Sant Cugat del Vallès.

Manuel Cervera, l'artífex de la trobada.

Cervera. Després de múltiples gestions, aquell projecte serà ben aviat una joiosa realitat, que sintonitza a la perfecció amb la recomanació paulina: «Moguts per la gràcia de Déu, canteu-li en els vostres cors amb salms, himnes i cànctics de l'Esperit» (Col 3,16).

El dissabte 9 d'abril, a les 18.00, la parròquia de Sant Pere d'Octavià, monestir de Sant Cugat del Vallès, acollirà la Trobada d'entitats de cant gregorià de Catalunya, que ha estat organitzada pels

Antics Escolans de Sant Cugat. Dins de la missa, oficiada per Mn. Blai Blanqué, rector de la parròquia, un cor de 135 veus pregarà i cantarà les vespres solemnes de la Mare de Déu. Els organistes seran Jaume Fàbregas i Pere Pagès.

Els cantaires que hi participaran pertanyen a les entitats corals següents: Antics Escolans de Sant Cugat del Vallès, Antics Escolans de Montserrat, Capella de la Tossa (Igualada), Capella Gregoriana Els Dolors (Vic), Cor del Taller d'Estudis Medievals

(Barcelona), Schola Cantorum de la Catedral de Tarragona, Schola Cantorum de Santa Maria (Badalona), Schola Cantorum de Terrassa, Schola de Cant Gregorià de Montblanc i Schola Gregoriana de Vilafranca (Vilafranca del Penedès).

«Els objectius fonamentals de la trobada són dos: ser un punt de trobada per a totes les associacions de cant gregorià i fer que la gent gaudeixi d'allò més en sentir

les vespres de la Mare de Déu cantades en gregorià», explica Manuel Cervera, el gran artífex d'aquesta jornada. «Esperem de debò —afegeix— que aquesta iniciativa doni el seu fruit.» Tot i que la trobada començarà oficialment a les sis de la tarda, les diferents corals es trobaran dues hores abans en una de les sales de la parròquia. «Cada coral ens presentarem cantant», revela el Sr. Cervera.

Posteriorment, tindrà lloc al claustre del monestir, cedit per l'Ajuntament de Sant Cugat del Vallès per a l'ocasió, «un refri-

geri, on encetarem noves amistats o en refermarem d'altres. Una oportunitat excel·lent per parlar d'intercanvis corals, cursats i conferències, possibles federacions, etc. Tot això per envigorir i divulgar aquesta meravella que és el cant gregorià: art i pregària», afirma Manel Cervera. Segons diu el director de la Schola Gregoriana de Vilafranca, «si els qui canten gregorià no pensen que estan resant, llavors no canten gregorià; fan només música». (M.A.C.)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasfatima.org

Restauració de quadres de la parròquia de Sant Martí d'Altafulla

ALTAFULLA.— L'Obra Social de "la Caixa" i l'Esplai d'Altafulla han signat recentment un conveni de col·laboració per procedir a la restauració de set quadres del pintor Antoni Viladomat, que es troben a la parròquia de Sant Martí d'aquella localitat del Tarragonès. L'Obra Social de "la Caixa" aporta en aquesta iniciativa 6.000 euros.

L'Esplai d'Altafulla, que és la llar de jubilats, té el projecte de restaurar els set quadres d'Antoni Viladomat, prestigiós pintor català del segle XVIII, que hi ha a la parròquia. Aquestes pintures necessiten una actuació urgent per aturar-ne el procés de degradació que pateixen. Una d'elles ja es troba en un taller de Madrid, especialitzat en la restauració d'obres d'art.

La proposta de l'Esplai d'Altafulla continua la iniciativa d'un grup de ciutadans que van engegar, fa un any, un projecte de neteja i restauració del patrimoni històric de l'església de Sant Martí de la localitat. Els quadres d'Antoni Vilado-

Josep Celier, de l'Esplai d'Altafulla, i Armengol Vives, de "la Caixa", signen el conveni.

mat, coneguts com els «Viladomats», eren originalment vuit, però als anys setanta un d'ells va ser robat. La resta es troba en un estat que requereix una intervenció immediata i experta perquè no es perdin aquests testimonis de l'art català.

A més del conveni amb l'Esplai d'Altafulla, la Fundació "la Caixa" ha signat, dins de la seva convocatòria de col·laboracions socioculturals, vuit acords més amb entitats tarragonines, a les quals ha dedicat un total de 87.500 euros. (J.B.)

Segona edició del Taller Creatiu

BARCELONA.— El 15 i 16 d'abril tindrà lloc la segona edició del Taller Creatiu, amb el lema «Diàleg amb el teu jo interior. Introducció al silenci i l'espiritualitat», organitzat conjuntament per l'Espai la Capella de la Facultat de Ciències de la Comunicació Blanquerna de la Universitat Ramon Llull i el Centre Cristià dels Universitaris i Professionals. Pretén ser una introducció al silenci i l'espiritualitat amb llenguatge contemporani, alhora que intenta donar pautes per ajudar a la interiorització i a la pregària en la vida quotidiana. Més informació: tel. 934 121 551 (Laura Gimeno). (C.C.)

Cicle de concerts a la capella dels Sants Màrtirs

SOLSONA.— Amb motiu del 20è aniversari de l'Escola Municipal de Música de Solsona, s'ha dut a terme un cicle de concerts que ha tingut lloc a la capella dels Sants Màrtirs de Solsona. L'oferta pedagògica que proporciona l'Escola Municipal de Música de Solsona és molt completa: des de classes de violí, clarinet o trombó fins a música moderna o cant de gospel.

El pianista Arkaitz Mendoza Rodríguez va interpretar, el 26 de febrer, davant d'unes quaranta persones, *Variacions sobre un tema de Schumann, op. 9*, de J. Brahms; *Valle d'Obermann*, de F. Liszt, i *Romeo i Julieta op. 75*, de S. Prokofiev. Nascut a Andoain el 1983, va estudiar a l'Escola de Música i Conservatori Superior de Sant Sebastià i al Conservatori Nacional de Baiona.

Ha obtingut nombrosos premis, entre els quals cal destacar el Ciutat de Sant Sebastià, el Ciutat de Carlet, el Ciutat de Xàtiva, el Joan Massià, de Barcelona, i el premi L. Wurmser, de París. Actualment, Mendoza compagina la docència, a l'Escola Municipal de Música de Calahorra, amb l'estudi de la llicenciatura d'Història i Ciències de la Música a la Universitat de la

Actuació del quartet de flautes Aire.

Jordi Castellà va finalitzar el 2002 els estudis superiors de piano al Conservatori Superior de Música de Barcelona sota el mestratge de Jordi Vilapinyó, amb la màxima qualificació. Actualment realitza un postgrau de perfeccionament amb el mestre Miquel Farré. Com a pianista, ha participat en nombrosos concursos juvenils, i ha obtingut el primer premi als concursos Joan Massià, Joves Intèrprets de Vilafranca del Penedès, J. S. Bach de Sant Cugat del Vallès i Música Viva de Cervera. És professor de piano, llenguatge musical i harmonia al Conservatori de Cervera.

Josep Ferrer va estudiar piano amb Lilianna Maffiotte i cant amb Carme Bustamante al Conservatori del Liceu. Va iniciar

la seva carrera cantant (*Bastià i Bastiana*, *Le Astuzzie Faemminile...*) a l'aula de Cant del Conservatori. Va debutar al Gran Teatre del Liceu el 2000 amb *Le nozze di Figaro*, i des de llavors ha intervingut, entre altres, a *Don Quixot*, *Macbeth* i *Boris Godunov*. És professor de cant al Conservatori de Grau Mitjà de Música de Cervera.

Viatge pel món de la música

En el tercer concert del cicle musical amb motiu del 20è aniversari de l'Escola Municipal de Música de Solsona van actuar dues professors del centre: la pianista Trini Mujal i la contralt Christina Koch. Van oferir un viatge pel món de la música, amb una primera part dedicada

als temes clàssics de Mozart, Schubert i Toldrà. En la segona part, aquestes dues intèrprets van mostrar la seva versatilitat artística, així com la seva perfecta sintonia, amb cançons de jazz, bossa nova i musicals.

Trini Mujal va començar els estudis musicals a l'edat de quatre anys amb les professores Rosalina Mujal i Josepa Jordana. Després d'experimentar en grups de música moderna, va reprendre la interpretació clàssica al Centre d'Estudis Musicals de Barcelona amb el mestre Àngel Soler. Posteriorment va assistir a cursos de formació pianística. Ha compaginat la docència amb el treball concertístic i ha efectuat recitals, sola i en formacions de cambra, en diferents festivals de música de la geografia catalana, en els quals també ha interpretat les seves pròpies composicions.

Christina Koch es va iniciar en el món de la música a Berlín, d'on procedeix. Va

Trini Mujal i la contralt Christina Koch.

Rioja i el postgrau de piano al Conservatori Superior del Liceu.

Tot seguit, Aire, un quartet de flautes (Meritxell Carbonell, Esteve Cardús, Marc Farré i Mayte Santos), va oferir el *Concert en Re M*, de G. Ph. Teleman; l'*Obertura de les noces de Figaro*, de W. A. Mozart; *Trois pièces*, d'E. Bozza, i *Stac-flat*, de R. Bourdain. El repertori d'aquesta formació, que va iniciar la seva activitat el 2001, abasta des del barroc tardà fins a música del segle xx.

Unes trenta persones van gaudir el 5 de març amb la virtuosa interpretació del pianista Jordi Castellà i del cantant Josep Ferrer, baix. A la primera part van oferir una selecció d'obres de Scarlatti, Francesc Cavalli, Gabriel Fauré, Maurice Ravel i d'un autor anònim del segle xvii. La segona part va consistir en un recull de cançons de Schubert, Manuel Oltrà i Vicent Asencio.

Estrena de l'oratori «Exclamacions» al Centre Cultural de Caixa Terrassa

TERRASSA.— El proper 7 d'abril, a les 21.00, el Centre Cultural de Caixa Terrassa oferirà un concert de l'Orquestra Simfònica del Vallès i del Cor Montserrat, sota la direcció de Manuel Valdivieso i amb l'actuació de la soprano Elena Copons. El programa constarà de l'estrena mundial d'*Exclamacions*, un oratori per a orquestra de corda, cor mixt i soprano solista, de Salvador Pueyo, i de la *Simfonia n. 4 en La M, op. 90 «Italiana»*, de Felix Mendelssohn.

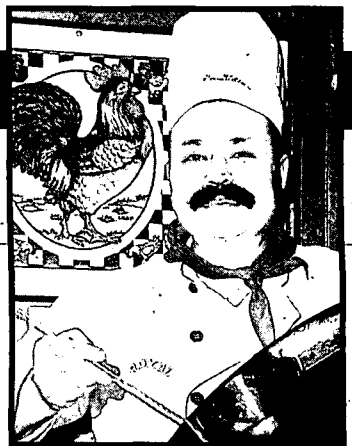
L'Orquestra Simfònica del Vallès va néixer el 1987 en el si de l'Associació d'Amics de l'Òpera de Sabadell. Combina programes amens (valsos, concerts de música de pel·lícules) amb altres de gran exigència artística. Per la seva banda, el Cor Montserrat va ser fundat a Terrassa el 1966 dins dels ambients universitaris de la ciutat. Des de la seva creació, organitza i interpreta el tradicional Concert de la Mare de Déu de Montserrat. Ha participat en nombrosos cicles i festivals corals, com ara les Setmanes de Música Religiosa de Barcelona, el Festival de Cant Coral de Barcelona, Música i Litúrgia o el Concert de Nadal de Terrassa. (C.C.)

Ramon Estany

Fotos: Ramon Estany

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

L'oli d'oliva

Gràcies a Déu, a poc a poc, en moltes cuines professionals ja s'ha eliminat l'elaboració de molts plats amb mantega i es fa servir més oli d'oliva. Cal tornar a dir que la dieta mediterrània és la més equilibrada.

El plat de mongetes estofades que menja en Pere, un dels cuiners; el llobarro al forn que assaboreix, amb cara de satisfacció, la mestressa del restaurant; els ous ferrats de pagès amb unes patates a la brasa amb all i julivert que menja en Raül, i el pa amb tomàquet acompanyat amb una fruita de mongetes seques saltades amb oli d'oliva que em menjo jo, són tot una delicatessen per al paladar. Cal que aprofitem aquesta matèria primera tan nostra.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Una aposta per recuperar la consciència cristiana

BARCELONA.— Aclaparat encara per l'èxit recent de la multitudinària convocatòria organitzada a Barcelona del Pacte per la Vida i la Dignitat, Josep Miró i Ardèvol, un dels impulsors, va presentar el 15 de març passat a la Universitat Abat Oliba-CEU el seu darrer treball editorial. Sota el títol contundent d'*El desafío cristiano. Propuestas para una acción social cristiana*, el president d'E-Cristians i director del Centre de Recerques i Desenvolupament Empresarial (CRDE) ofereix una obra agosarada en què fa una crida esperançada a l'acció i la coherència cristiana.

Josep Miró i Ardèvol torna a ser notícia. El mediàtic líder d'E-Cristians acaba de publicar *El desafío cristiano. Propuestas para una acción social cristiana*, un llibre en què es recullen les seves tesis sobre els problemes més urgents de la nostra societat i les claus per pal·liar-los des d'una perspectiva cristiana. La presentació en societat d'aquesta nova «iniciativa» de Miró i Ardèvol va tenir lloc el 15 de març passat a l'amfiteatre de la Universitat Abat Oliba-CEU, de la qual ell també és membre destacat. L'acte va comptar amb la participació de Josep M. Alsina, rector de la Universitat; de Carles Revés, director editorial de Planeta, i d'Artur Mas, candidat de CiU a les darreres eleccions autonòmiques i amic personal de l'autor.

Molts van ser també els amics de Miró que no es van voler perdre la presentació en societat d'aquest esperat assaig sobre la responsabilitat dels cristians al món d'avui. Com va voler deixar clar l'autor des d'un

bon començament, «aquesta obra, en què he treballat els darrers tres anys, ha estat el fruit no tant d'una teoria com de l'acció quotidiana al llarg del temps». *El desafío cristiano* és alguna cosa així com el llibre d'estil d'E-Cristians, la plataforma cívica d'inspiració catòlica creada pel mateix Miró ja fa uns anys.

Partint d'una anàlisi exhaustiva i rigorosa de la societat actual, «de les grans ruptures que està provocant en la naturalesa humana, la justícia social i la política», l'autor d'*El desafío cristiano* estableix no únicament un diagnòstic, sinó també l'antídoto per combatre'l: una resposta cristiana activa que faci front a l'intent d'expulsió social de la religió. En paraules del polifa-

La Universitat Abat Oliba-CEU va acollir la presentació d'*«El desafío cristiano»*.

cètic activista cristià, «aquest llibre vol ajudar la gent a sortir del carreró d'angoixa i de desorientació en què els ha col·locat aquest final d'època».

En la línia que el caracteritza, Miró i Ardèvol incideix al llarg d'aquest llibre en els problemes que com a cristià més l'amoïnen i que, segons ell, són conseqüència d'una societat cada cop més laicista: la ruptura del concepte de família, la crisi política i la manipulació de l'essència de la naturalesa humana. Davant d'aquesta realitat, per a Miró és urgent una resposta social cristiana unida i ben articulada, que torni a dotar d'ànima la societat actual. El rector de la Universitat Abat Oliba-CEU, Josep M.

Alsina, va qualificar l'obra de «llibre que atreu i reflecteix el tarannà de l'autor: valent, incisiu, políticament incorrecte i desafiant, tot i que des d'un desafiament cordial». I va afegir: «Aquesta obra és una crida esperançada a l'acció, a recuperar el sentit de societat responsable i a descobrir el sentit religiós de tota vida humana.»

També Artur Mas, company durant molts anys de Miró en el món de la política, va elogiar el nou llibre del seu amic. Va parlar d'ell com d'«una persona crítica i incòmoda, amb una càrrega intel·lectual profunda, que defensa amb valentia allò en què creu». Alhora va recordar que «no és fàcil anar avui contra corrent, com hi va Miró, i així la seva aportació intel·lectual i ciutadana ha de ser avui tinguda en compte». El candidat de CiU a les darreres eleccions autonòmiques va acabar declarant públicament la seva catolicitat, tot i que amb matisos: «Em considero un catòlic del però», va assegurar sense acabar de concretar en què consistia.

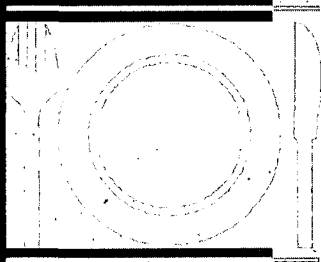
La cloenda de l'acte va anar a càrrec del gran protagonista de la nit. Miró i Ardèvol va repassar els eixos centrals de la seva obra i no va dubtar a presentar les quatre línies cap a les quals s'ha de concentrar la resposta cristiana: reintroducció del sentit de Déu en la vida col·lectiva, unitat dels cristians en la vida pública, organització d'una comunitat responsable i formació de les persones. Va acabar la seva intervenció invocant Maria amb el *Magnificat*, pregària que constitueix també l'epíleg de la seva nova aventura editorial.

Samuel Gutiérrez

Crema de nous

INGREDIENTS:

8 rovells d'ou
5 cullerades de nous
7 cullerades de sucre
1 cullerada de maizena
1 litre i 1/4 de llet
maduixes

PREPARACIÓ:

Barregeu bé vuit rovells d'ou, cinc cullerades de nous ben picades, set cullerades de sucre, una cullerada de maizena i un litre i quart de llet. Poseu-ho al foc fins que arrenqui el bull per primera vegada. Tasteu la crema i, si la voleu més dolça, afegiu-hi més sucre. Coleu-la i poseu-la en unes cassoles individuals. Escampeu-hi una mica de nous picades i unes làmines fines de maduixes per sobre.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

«Sense el cristianisme, la societat actual no té viabilitat»

Josep Miró.

—Què el va portar a escriure *El desafío cristiano*?

—Bàsicament dos objectius. D'una banda, formular un diagnòstic de la situació actual de la societat tot mostrant com, en gran mesura, la majoria dels problemes que ens afligeixen, des de l'avortament fins al treball precari i els contractes escombraria, de la crisi del sistema públic de pensions a les dificultats de l'ensenyament i la família... i tantes altres qüestions, tenen una causa comuna en la societat de la desvinculació, que ja és hegemònica. D'altra banda, vull plantejar unes propostes per a l'acció en un doble pla: el dels cristians i, des d'ells, el conjunt d'homes i dones que, amb independència de les seves creences, comparteixen les respostes i les solucions.

—A grans trets, per què creu que la societat no pot prescindir avui dia de la proposta cristiana?

—La proposta cristiana no és bona perquè la qualifiquem de cristiana, sinó perquè és objectivament adient per aportar solucions a una situació social cada cop més marcada per l'anomalia. Per situar un referent concret: els qui mantenen el sistema públic de pensions —base de l'Estat del benestar— són els matrimonis oberts a la vida, i això avui significa majoritàriament —no en exclusiva, mai en exclusiva— matrimonis cristians. Sense nosaltres i sense la cultura que el cristianisme genera, la societat desenvolupada i lliure, tal com s'ha aconseguit a Europa, no té viabilitat.

—Però Europa prescindeix del cristianisme... Com proposar-lo de forma que es vencin recels i que es faci possible una entesa amb els partidaris de la laïcitat?

—Fent-nos presents en la vida pública, aportant-hi la nostra visió crítica i propositiva de la vida i de la realitat social sense complexos estranys, raonant la bonesa dels nostres diagnòstics i de les nostres propostes, amb capacitat de diàleg i apel·lant a la raó humana. L'entesa no és un «a priori», sinó la conseqüència d'uns plantejaments francs i sincers fets amb claredat i honestat.

—És possible avui dia el diàleg fructífer amb l'anomenada «postmodernitat»?

—El concepte de postmodernitat incorpora realitats intel·lectuals i morals molt heterogènies, precisament per la naturalesa mateixa del concepte. Dit això, cal afegir que nosaltres ens hem d'esforçar per dialogar amb tothom, fins i tot amb els qui ni tan sols vulguin fer-ho.

LLIBRES

Biografia d'una dona exemplar

Brígida de Suècia (1303-1373) va ser una santa moderna i una dona tenaç i valenta que va desenvolupar una pila d'activitats al llarg de la vida. Va ser dona, mare de família nombrosa i dama de cort escoltada per sobirans i eclesiàstics que en sol·licitaven els consells. Quan es va quedar vídua, va fundar un orde religiós (les Brígidcs) i es va

traslladar a Roma, on va treballar intensament pel retorn del Papa des d'Avinyó. Va ser una gran viatgera i va peregrinar als Llocs Sants. També va ser una vident inspirada i la dipositària de missatges divins de diversa mena: consells espirituals, locucions que reclamaven la urgència de la reforma de l'Església, indicacions per a persones específiques que havia de transmetre, etc. Ella constitueix un pont entre catòlics i protestants, que igualment la veneren. L'1 d'octubre del 1999 Brígida va ser declarada per Joan Pau II patrona d'Europa juntament amb Caterina de Siena i Edith Stein. En aquest volum, l'escriptora Paola Giovetti traça un viu retrat de la figura de la santa escandinava, presentant al mateix temps amplis extractes de les seves Revelacions i de les Actes del procés de canonització. (C.C.)

Paola Giovetti, *Brígida de Suecia. Patrona de Europa*. Editorial Palabra, Col·lecció Arcaduz, Madrid 2004, 188 pàg.

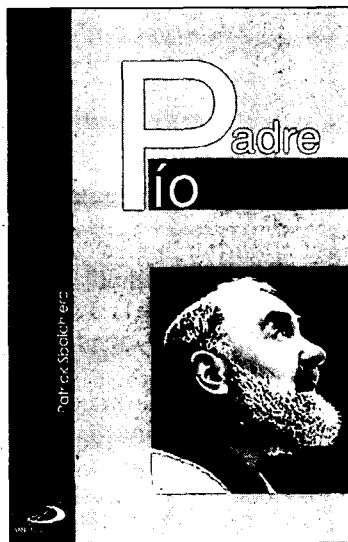

Home de pregària i de patiment

El pare Pius de Pietrelcina (1887-1968) ha esdevingut en menys de trenta anys un dels sants més populars del món catòlic. Malgrat això, durant la seva vida va haver d'afrontar crítiques i calúmnies; els seus extraordinaris carismes li van valer una condemna de la Santa Seu des del 1923. Va ser home de pregària i de patiment, a imatge de Crist i de sant

Francesc d'Assís. Com ell, el seu cos va portar els estigmes, signes de participació en la Passió de Crist. També va ser home de caritat i va practicar la confessió i la direcció espiritual. Les seves obres apostòliques donen fe de la seva dedicació als pobres. Segons explica Patrick Sbalchiéro, doctor en Història, en la introducció del llibre, «el pare Pius ha portat una existència sota l'esguard de Déu; és a dir, que ha actuat i pensat plenament en la fidelitat a Crist, al missatge de l'Evangeli, a l'ensenyament teològic i moral de l'Església catòlica i als seus compromisos religiosos com a pare caputxí. La seva vida ha adquirit el valor de testimoni. La seva santedat s'arrela en la recerca de la imitació, de la identificació i de la comunió amb Crist». (C.C.)

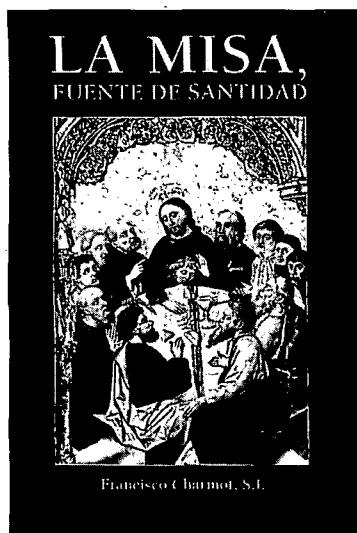
Patrick Sbalchiéro, *Padre Pío*. Editorial San Pablo, Col·lecció Retratos de Bolsillo, Madrid 2004, 165 pàg.

L'explosió de l'amor de Déu

El capellà jesuïta Francisco Charmot (1881-1965), conegut apòstol de l'Eucaristia, desvetlla en l'ànima, al llarg d'aquest llibre, sentiments pregonis d'amor i d'admiració envers aquest sant sagrament. Conté cites de sants i de teòlegs insinues, però no és un tractat de teologia. A través de les seves pàgines el lector pot descobrir-hi, meravellat, els tresors infinits de gràcia i de santedat que conté l'Eucaristia, així com les proves més grans de l'amor de Déu. La missa, font de tota santedat, és veritablement una explosió de l'amor de Déu per la humanitat. L'objectiu principal de la reedició d'aquesta obra és «procurar que es conegui més Crist i la celebració de l'Eucaristia, que els homes del nostre temps puguin reflexionar i meditar sobre els tresors amb què Déu ens ha enriquit, i que així ens els puguem apropiar —fer-los nostres— mitjançant la reflexió, la pregària i la contemplació», afirma el capellà diocesà Pedro Jesús Lasanta, al pròleg del llibre. Francisco Charmot ha sabut catequitzar-nos sobre el valor i la importància de la santa missa. (C.C.)

Francisco Charmot, s.i., *La misa, fuente de santidad*. Apostolat de la Divina Misericòrdia, Barcelona 2005, 424 pàg.

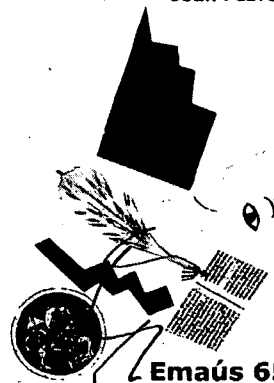
La font i el camí de l'alegria

Hi ha una alegria pregon, duradora, gratuïta i arrelada en el cor, que no depèn de circumstàncies externes? On podem trobar-la? Quin és el camí que hi porta i per on passa? Aquesta alegria, si existeix, és compatible amb la pobresa, el dolor, la persecució o fins i tot els fracassos? L'evangelista Lluc vol oferir-nos una resposta a aquestes preguntes tan fonamentals. Ell es va proposar posar-nos per escrit (l'evangeli i els Fets dels Apòstols) quina era la font i el camí de l'alegria dels primers cristians. Així, ens ajuda a acostar-nos a aquesta font: Jesús, els seus fets, les seves paraules, la seva mort, la seva vida ressuscitada. En dos llibres anteriors d'aquesta mateixa col·lecció, l'autor, Joan Febrer, ens va acostar a l'evangeli de Mateu i al de Marc. Ara acaba la sèrie amb aquesta tercera aportació, una nova pauta motivadora per a la lectura personal o en grup. Joan Febrer Rotger treballa actualment com a rector al l'equip presbiteral de Ferreries i Es Migjorn Gran (Menorca) i és director de l'Institut Diocesà de Teologia de Menorca. (C.C.)

Joan Febrer, *Pel camí de l'alegria de la mà de Lluc*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Emaús, Barcelona 2005, 92 pàg.

Pel camí de l'alegria de la mà de Lluc

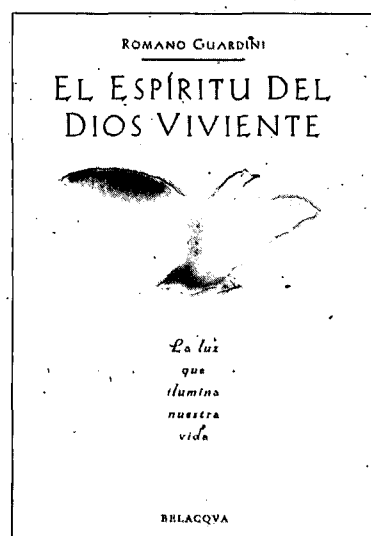
Joan Febrer

La llum que prové del Creador

La vida de l'ésser humà és plena de misteris i moltes són les forces que s'agiten. Una d'elles és la llum. N'hi ha de diverses classes: la llum dels cossos que prové del sol o del foc, els nostres ulls la perceben i ella ens il·lumina el camí i possibilita el treball; la llum de la intel·ligència, que veu el sentit de les coses i les aclareix; i també hi ha la llum de la bellesa. Però Romano Guardini ens ensenya que encara hi ha una altra mena de llum, la que penetra en l'esperit de l'individu i que prové de Déu. És la llum divina, sagrada. Es tracta de l'alè de la vida de Déu, terrible i amable alhora, extraordinàriament estrany, però íntimament confidencial. Considerat com el teòleg de l'«esperit de la litúrgia», Romano Guardini (1885-1968) és un dels grans pensadors cristians contemporanis. Home de clara inspiració agustiniana, va perfilar un estil de pensar i d'expressar-se basat en la recerca de la fe i l'alegria de viure. Aquest llibre, de fe sincera i profunda humanitat, aporta un aire fresc per a la reflexió i per comprendre Crist. (C.C.)

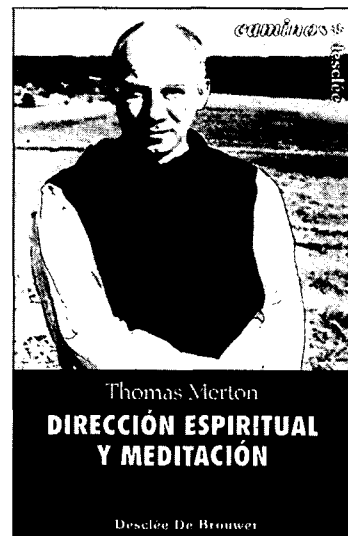
Romano Guardini, *El espíritu del Dios viviente*. La luz que ilumina nuestra vida. Editorial Belacqva, Col·lecció Pensamiento, Barcelona 2005, 142 pàg.

Per desenvolupar l'espiritualitat

«Volem posar en relleu que, com que la gràcia implica la naturalesa, obtindrem el profit més gran de la direcció espiritual si se'n encoratja a desenvolupar la nostra senzillesa natural, la nostra sinceritat i franca honradesa espiritual, en una paraula, a "ser nosaltres mateixos" en el millor sentit de l'expressió. D'aquesta manera, un ús sa i freqüent d'aquest important mitjà de perfecció ajudarà els cristians a mantenir un contacte vital amb la realitat de la seva vocació i de la seva vida, en lloc de trobar-se perduts en un laberint de ficcions abstractes i devotes.» Aquestes paraules de Thomas Merton (1915-1968), publicades per primera vegada el 1959, gaudeixen de plena actualitat perquè són fruit de dues dècades d'experiència de vida monàstica i de direcció espiritual. Merton es va convertir al catolicisme el 1938. Tres anys després va ingressar al monestir trapenc de la Mare de Déu de Getsemaní, a Kentucky. Va ser ordenat prevere el 1949. Segons l'autor, la veritable finalitat de la meditació cristiana és aconseguir la unió més pregon amb la Paraula Encarnada, únic mediador entre Déu i Jesucrist. (C.C.)

Thomas Merton, *Dirección espiritual y meditación*. Editorial Desclée De Brouwer, Col·lecció Caminos Desclée, Bilbao 2005, 110 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

Només faltava això...!

Cal que ens preguntem què es pretén amb un llibre com aquest que s'acaba d'editar traduït del francès. Potser l'autora intenta convidar al *dolce far niente* la classe treballadora? Els editors volen que aprenguem mètodes fàcils per ampliar el cercle dels que viuen sense treballar, a càrrec d'altri, i en una picaresca de «pati de Monipodi»?

La veritat és que, per començar, el títol català ja traïx el to cínic i humorista de Corinne Maier. L'original francès, *Bonjour paresse*, era una imitació del *Bonjour tristesse*, de François Sagan. El paral·lisme desapareix. Tot i que *mandra* és el mateix que *paresse*, potser hauria estat més en sintonia la paraula catalana *pere-sa*, amb el consegüent to irònic pretès per l'autora...

Però, deixant al marge les raons que ens fan pensar en el continent, ens sembla depriment que se'ns convidi a no treballar. Certament, tampoc no podem deixar que la feina ens aclapari, i que la nostra vida estigui traumatitzada per l'excés de compromisos, o per una recerca de la productivitat, a costa de la salut mental o física —i no diguem de la que té relació amb la vida familiar o social— però en la

situació en què estem tots immersos, convindria que ens iniciés a un equilibri més serè, i no se'ns enganyés amb la seducció d'un lleure productiu, que no sabem cap a on ens pot portar.

Els enunciats de Corinne Maier són acceptables, si intentem portar-los a la pràctica amb la moderació que està a mig camí entre l'angoixa i l'abandonament. En aquest sentit, aquest text pot ajudar a mantenir un equilibri, que cada vegada ens és més necessari. No som gent a la qual calgui estimular amb l'afrodisíac de «voluntats mortes en una nit de lluna, en les quals és bonic no pensar ni estimar», com insinua el poeta. L'home —i la dona— són de la raça de l'*homo faber* i es defineixen necessàriament per la seva capacitat de construir la vida pròpia i aliena, en una tasca coordinada i fraterna.

Corinne MAIER,
Bon dia, mandra.

Ed. 62, Barcelona 2004, 127 pàg.

No serà a base de viure a càrrec d'altri, o d'un atzar que rares vegades és benèvol, com portarem endavant la construcció de la societat i de la família, començant per la de cada individu en particular.

Aquests textos, com els que ensenyen idiomes en deu dies, o donen pautes per triomfar en els negocis a base de tracamanyes, són poc útils per a una persona que pretengui ser normal entre persones normals. I, tot i que molts dels consells de Corinne Maier són sans i intel·ligents, no ens sembla gaire estimulant enunciar-los sota l'epígraf de «viure sense treballar». La rajola de ceràmica petita que hi ha en alguns llocs, té un lema més equilibrat: «Tot menys escarrassar-s'hi...» És a dir, situar-se en la vida, i no fer que aquesta es debati entre l'ociositat sense descans, o la voràgine d'una

feina anihiladora. La virtut es troba al punt mig.

Bon dia, mandra és un llibre per reflexionar en equip de feina, i prendre decisions pràctiques que puguin arribar a ser eficaces, si amb aquestes humanitzem la nostra tasca d'homes i de dones responsables, compromesos i solidaris.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Tres canvis a La Principal

Amb la temporada 2005, ha arribat l'hora del relleu d'un membre històric de La Principal del Llobregat. Josep Vilà deixa el seu càrrec de responsable d'aquesta formació a Tomàs Espanyó, el contrabaixista de la cobla.

• Josep Vilà, nét del fundador d'aquesta cobla, es desvincula de la seva relació activa amb aquesta formació, després de 36 anys com a representant i de 50 com a flabiolaire. Durant aquests anys, ha conduït la formació a la primera línia musical de les cobles del nostre país, fins a l'obtenció del reconeixement de la Generalitat amb la concessió de la Creu de Sant Jordi, el desembre darrer.

Tomàs Espanyó, el noi i jove representant de la cobla, forma part de La Principal del Llobregat des de fa set anys i ja ha participat en la gestió dels actes de celebració del 75è aniversari de la cobla. Ha compaginat la seva formació en enginyeria industrial amb la música, especialment el violoncel i el contrabaix. Anteriorment havia estat component de les cobles Jovenívola 2 de Sabadell, Lluïsos de Taradell i Sabadell. També ha estat coordinador de l'Escola de Música de Cobla de Sabadell.

• Un altre canvi rellevant en aquesta temporada és la incorporació d'un nou director: Daniel Antolí. Nascut a Barcelona l'any 1975, va cursar estudis de composició, cant, piano i direcció al Conservatori Superior de Música del Liceu de Barcelona i al Conservatori Superior de Música Municipal de Barcelona. És diplomad en Magisteri, especialitat de música, per la Universitat de Barcelona, d'on ara és professor del departament de Música. Acaba de fer el Wienermeisterkurse (2003-2004), en l'especialitat

de direcció d'orquestra, al Conservatori Superior de Música de Viena i, enguany, compagina la seva responsabilitat com a director de La Principal del Llobregat amb les tasques de director assistent de la Jove Orquestra Nacional de Catalunya.

• Un últim canvi a la formació: Rubèn Ginesa, que durant 18 anys ha estat el fiscorn segon de la cobla, cedeix el seu lloc al fiscornaire de Reus, Ivan Babiloni. Rubèn ha estat un dels membres més carismàtics de La Principal del Llobregat i ha participat molt activament en tota la reforma legal de l'àmbit coblístic, i és l'actual president de la Coordinadora de Cobles de Catalunya.

23è Memorial Francesc Basil

El premi Ciutat de Figueres, que atorga l'Ajuntament de Figueres, tindrà enguany un caire especial amb motiu d'escaure's el centenari del naixement del mestre Francesc Basil, compositor d'una tècnica extraordinària i guanyador de premis en concursos i jocs florals. 2.000 euros doten aquest premi per a la millor obra lliure per a cobla, d'una durada d'entre 9 i 20 minuts. Les composicions op-tants s'han de trametre a l'Àrea de Cultura de l'Ajuntament de Figueres, Ronda Firal, 4, 1r-17600 Figueres, abans del 8 d'abril del 2005.

L'estrena de les obres finalistes i el lliurament dels premis es farà en el concert-homenatge al mestre que tindrà lloc el 14 de maig, a la nit, al teatre El Jardí de Figueres, amb l'actuació de les cobles Ciutat de Girona i Mediterrània. El públic assistent decidirà, amb els seus vots, l'atorgament del premi popular a una de les peces finalistes. Aquest premi té una dotació de 300 euros. (C.C.)

CATALUNYA CRISTIANA

El cel, plenitud de
comunió
amb Déu

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 90,70€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐

Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 90,70€
per any

☐ Amb dos pagaments semestral-
s de 45,35€

☐ Domiciliació bancària
(Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avis, carreguin al meu compte els rebuts que els
presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Continua la missió de la «Mars Express»

Els lectors recordaran que la nau europea *Mars Express* va arribar a Mart el desembre del 2003 i que l'èxit només va ser parcial perquè la sonda *Beagle 2* que havia de posar-se suaument sobre el planeta no ho va fer, sinó que es va estavellar. Ho vam explicar des d'aquesta pàgina el 29 de gener de l'any passat (d'aquest fracàs, els europeus se n'han rescablat amb l'èxit que han tingut amb la *Huygens* sobre Tità; en parlàvem la setmana passada). Però no podem oblidar que mentrestant la nau *Mars Express* ha continuat orbitant el planeta roig i obtenint-ne informació. Tots els sensors i càmeres fins ara han funcionat perfectament i en aquest aspecte es parla d'èxit total.

I hi haurà una novetat interessant ara al maig. Estava projectada per a l'abril de l'any passat però es va suspendre per temor a la desestabilització de la nau. Hi havia un cert perill de perdre-ho tot. Després de vuit mesos d'estudi amb ordinador per comprovar si l'operació que li volien fer tenia garanties d'èxit o no, s'han decidit a posar-la en marxa. Es tracta d'estendre des de la nau a banda i banda dues barres de 20 metres de longitud i 2,5 centímetres de diàmetre, i encara una tercera perpendicular a elles de 7 metres, que formen el conjunt d'una antena de radar.

Què té de particular aquest radar que es vol posar en funcionament? Es

Detall de la superfície de Mart.

tracta de detectar si hi ha aigua al subsòl de Mart, i en quina quantitat. La por que es tenia era que les barres desplegades colpeguessin la nau. La conclusió a què han arribat els tècnics és que, si bé no es descarta del tot la possibilitat d'un cop contra la nau, sembla que la probabilitat de danys d'importància és mínima, i en últim terme ara ja s'han pogut recollir gairebé totes les dades que la resta dels instruments havien d'anar proporcionant, i, si la nau es desestabilitzés, la pèrdua seria mínima. El radar, si tot va bé, està previst que funcioni fins a finals del novembre d'enguany, que coincideix amb la data prevista per finalitzar del tot la missió de la *Mars Express*.

Desitgem que els tècnics europeus tinguin ara el consol d'obtenir tota la informació que desitjaven tenir del planeta veí, després de la pèrdua de la *Beagle 2*.

A
actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

El progrés de la medicina

La vellesa és una «malaltia» que no tan sols és incurable avui dia, sinó que segurament ho serà sempre. No es pot deturar el desgast de les cèl·lules en un organisme viu i l'ésser humà no n'és cap excepció. Potser amb el temps existiran remeis per a totes les afeccions conegudes, però no creiem que per a l'envelliment es pugui trobar res. L'única cosa que es pot aconseguir és retardar-lo però no evitar-lo. I després de l'envelliment, ja ho sabem, ve la mort, també inexorable. Què ens diu la medicina del procés envellidor? També és interessant de saber-ho.

Per què és inexorable la vellesa?

L'home és, en proporció, el mamífer de vida més llarga. En general la vida dels mamífers està relacionada amb la seva mida. El més petit de tots, la musaranya, només viu un any i mig, els ratolins de 4 a 5 anys, els conills uns 15, el gos pels volts de 18, el porc 20, el cavall 40 i l'elefant pot arribar fàcilment als 70. Per què deu ser això? El ritme del cor és més ràpid en els animals més petits i va des de 1.000 pulsacions per minut en la musaranya a només 20 en l'elefant. En uns i altres la longitud de la vida correspon a uns mil milions de batecs en total. Ara bé, ens trobem que l'home, que no arriba a la mida d'un cavall i té un cor que fa 72 pulsacions per minut, com li correspon pel seu volum, pot arribar als 100 anys de vida i ultrapassar-los. Hi ha casos comprovats d'haver mort als 115 anys. En aquest cas seria haver fet el cor 4.000 milions de batecs, però tot i posant que una vida humana duri una mitjana de 70 anys, encara surt que el cor ha hagut de fer uns 2.500 milions de pulsacions. No ens podem queixar! Tenim una vida 2,5 vegades més llarga que la que ens tocava. A part dels mamífers hi ha rèptils, com les tortugues, que poden sobrepassar els cent anys, però cal tenir present que també

65 L'envelliment i la mort

tenen un cor molt lent; és a dir, viuen més a poc a poc.

I què passa en un organisme quan envellim? Per què es desgasten les cèl·lules fins a cessar en la seva activitat vital? Són les cèl·lules individualment les que van perdent activitat fins que la «maquinària» química cel·lular acaba aturant-se. Hi va haver un temps que la ciència mèdica creia que, en un cultiu apropiat, les cèl·lules eren potencialment immortals. Ara se sap que no. És una història interessant de conèixer. Tot va venir de la troballa que féu el nord-americà Ross Granville Harrison (1870-1959) el 1907. Va observar que un fragment de teixit nerviós extret d'una granota, seguit amb activitat vital si es mantenia en un lloc de cultiu, més d'una setmana i fins a quatre setmanes en alguns casos. Això (que M. Friedman i G. W. Friedland consideren un dels deu descobriments més grans de la medicina) va interessar altres investigadors. I un d'ells, Alexis Carrel (1873-1944), com dèiem al capítol 47, va repetir l'experiència amb un fragment del cor d'un pollastre, col·locat en un vas de cultiu, i el resultat va ser que durant anys i anys va mantenir la vitalitat, i les cèl·lules del teixit s'anaven dividint amb normalitat indefinidament. Aleshores es va difondre la idea que les cèl·lules són immortals si tenen els nutrients adequats. L'experiment durà fins al 1946, dos anys després de la mort de Carrel. Però el 1963 les declaracions d'una de les treballadores del laboratori de Carrel va revelar que amb els nutrients havia vist que s'hi afegien de tant en tant (inadvertidament,

segons sembla) algunes cèl·lules vives, però que no havia dit res per no perdre el seu lloc de treball si tirava per terra el valor d'una experimentació que s'havia fet cèlebre. Ho revelà en assabentar-se que un altre investigador, Leonard Hayflick, el 1959, amb un cultiu rigorós de cèl·lules normals havia comprovat repetidament que només tenien capacitat per seguir dividint-se com a màxim unes cinquanta vegades i morien. Així, tothom va haver d'acceptar que les cèl·lules sempre acaben morint-se amb l'edat. I es va haver de negar el valor de l'experiment del laboratori d'Alexis Carrel.

Però què és el que fa envellir les cèl·lules? D'on els ve el desgast? Això és un punt no ben resolt. És per una infecció quan la resistència als agents externs ha minvat? No es pot pas demostrar. O és per residus que es van acumulant i acaben impidint les funcions normals del metabolisme? Podria ser, però no es veu clar. Encara s'han fet altres suposicions. No cal detallar-les. La realitat és que l'envelliment és inevitable.

I després ve la mort

Encara que l'organisme humà sigui capaç de neutralitzar més que el d'altres animals l'efecte de l'envelliment, també tard o d'hora hi arriba i cal pensar que per molt que les malalties se superin, de vells no es passa.

I què podem dir de la mort? Si volem contestar des del punt de vista de la ciència mèdica només podem dir que és la suspensió de tota activitat vital amb la consegüent descomposició de l'organisme. Però

la psicologia ens diu alguna cosa més. Sentim en el nostre interior un desig incontenible d'immortalitat. Fins i tot molts ateu creuen que hi ha d'haver alguna mena de supervivència per al nostre pensament. I és lògic. Una tendència interior tan forta vers la vida no pot ser que no tingui objectiu. És la mateixa naturalesa que ens l'ha posada dins nostre. I això fa pensar. La naturalesa que, segons sabem per la ciència de l'evolució, ha produït al llarg d'una llarga història de milions d'anys el nostre ésser amb un cervell admirable, dotat de consciència reflexiva i capaç de plantejar-se aquest mateix problema de la supervivència i el desig de tenir-la, pot haver realitzat aquesta meravella de l'ésser humà, dotat de consciència, només per anihilar-lo brutalment, amb una mort eterna? Oi que si això fos cert, seria el primer cas de trobar-nos amb una desorientació absurda en la marxa de la natura que tan sàvia se'ns mostra en tot el que és veu?

A aquesta pregunta, suggerida simplement per la ciència, la fe cristiana hi respon: la mort no és l'anul·lació de la vida, sinó la porta d'entrada a la vida definitiva. La pura ciència experimental ens situa davant l'enigma de la mort que la nostra psicologia es resisteix a admetre, a causa de l'interrogant de la inconseqüència de l'obrar de la natura si ens anihila. I la fe, d'acord amb la ciència, ens afirma que no s'acaba tot amb la mort; ens espera la plena satisfacció del desig d'immortalitat amb una vida que supera tot el que puguem imaginar. No es pot pas dir que estiguin en desacord fe i ciència. Amb aquesta consideració hem volgut acabar la nostra exposició sobre el progrés de la medicina, que ens fa veure que, com totes les coses humanes la ciència mèdica és d'abast limitat. Cal veure-la, doncs, com és. I pensar que tot el que faci per millorar la vida present s'ha de subordinar, per voler de Déu, a la vida eterna que és la que més hem d'anhelar.

Pensadors cristians del segle xx (124)

Anton Vögtle: descobrint la ciència neotestamentària

DE VICARI A CATEDRÀTIC

Va néixer el 17 de desembre del 1910 a Vilsingen (Alemanya). Va ser fill d'un ferrer de Vilsingen. Es va dedicar als estudis de Teologia a Friburg de Brisgòvia sota la direcció del il·lustríssim A. Wilkenhauer. Després del doctorat (1935) és ordenat sacerdot el 1936. Després de l'ordenació opta pel treball pastoral com a vicari a Heitersheim i Manheim, entre els anys 1936 i 1939. El 1940 opta per ampliar els estudis amb H. J. Vogel i E. Stauffer a Bonn i amb J. Behm, J. Hempel i H. Lietzmann a Berlín.

Acabada l'ampliació dels seus estudis de Teologia, Vögtle exerceix el càrrec de capellà militar (des del 1940 fins al 1945). Durant aquest període, el nostre pensador alemany experimentarà els desastres de la II Guerra Mundial, i consolidarà la seva vocació sacerdotal com a recerca constant de la salvació de totes les ànimes.

Després de la guerra, Vögtle torna a la seva tasca pastoral i als estudis. El 1949 guanya la càtedra de la Universitat de Friburg. Entre el 1950 i el 1951 estudia a l'Institut Bíblic de Roma, el 1951 és nomenat professor de la Facultat de Teologia de Trèveris, i rector magnífic d'aquesta del 1958 al 1959.

Els seus escrits se centren en l'anàlisi i l'explicació del Nou Testament. Va renovar amb les seves classes, conferències i escrits la seva especialitat: la Teologia Bíblica. Els seus treballs intenten aprofundir en l'exegesi del Nou Testament, en els textos del Qumran, en la presentació d'una nova exegesi neotestamentària, etc. No tenim constància de la traducció dels seus llibres al català, per això els títols més significatius els presentem en la seva llengua original: *Tugend und Lasterkataloge im NT exegetisch, religions- und formgeschichtlich untersucht* (1936); *Das öffentliche Wirken Jesu auf dem Hintergrund der Qumranbewegung* (1938); *Das NT und die neuere katholische Exegese* (1966); *Herders Theologischer Kommentar zum NT*; *Bibel und Leben*; *Freiburger Rundbriefe*...

Ens hem de remuntar a l'any 1774 per veure publicada la primera *Sinopsi* dels tres Evangelis més antics a Halle. Hem d'agrair aquesta publicació a J. J. Griesbach, que va servir com a llibre de text per a la docència exegetica.

Gairebé dos segles més tard, Vögtle als seus trenta-cinc anys va pensar a recollir el testimoni de les mans de Griesbach. En efecte, el 1945, acabada la guerra, el capellà Vögtle pensa a fer la seva tesi de càtedra sobre el Nou Testament. Se centra en una qüestió o inquietud fonamental a la seva vida: el problema del Fill de l'home. Ell mateix ens ho explica: «El que avui difícilment podria atribuir a un estudiant de segon curs de Teologia. Agafant un text de Nestle, vaig seleccionar les frases del Fill de l'home que figuren disperses en diversos llocs dels Evangelis i vaig escriure, un sota l'altre, els paral·lismes sinòptics. Però quan amb el temps vaig trobar la sinopsi grega de Huck-Lietzmann em vaig ben admirar que d'altres haguessin estat tan perspicaces feia tant de temps.»

RECONeixEMENT DE LA SEVA TASCA

El mèrit de Vögtle es troba, segons el teòleg Rudolf Pesch, a apropar els coneixements de la ciència del Nou Testament als laics en general, i en especial als creients que desconeixen la ciència del Nou Testament. És una feina àrdua, però molt necessària.

Cal recordar que la situació de l'exegesi neotestamentària en temps de l'estudiant Vögtle no estava gaire avançada. I personalment, la seva formació es va endarrerir per culpa de la seva tasca pastoral i de la guerra. Gràcies als progressos excel·lents de ciències complementàries com ara l'arqueologia, la ciència religiosa, la crítica de textos o la mateixa filologia, Vögtle va

«El mèrit de Vögtle és que una àmplia zona de l'opinió pública catòlica s'hagi familiaritzat amb els coneixements fonamentals de la ciència neotestamentària dels últims decennis» (Rudolf Pesch).

Anton Vögtle.

ricocrític, potser un mètode massa objectiu i fred per a alguns experts en la matèria. Per protegir-se de les crítiques, el mateix Vögtle va publicar una sèrie d'articles titulats *Del Jesús que predica al Jesús predicat*, a la revista *Christlichen Sonntag*, destinats a un públic ampli i a grups de lectors no experts en la matèria teològica.

Hi ha altres teòlegs que n'encomien la tasca exegetica. El teòleg K. Pfleger va descriure Anton Vögtle com un dels pocs «auxiliars de la fe que existien avui. Evidentment s'ha de ser o haver estat un home molt provat en matèria religiosa i molt assetjat per la inquietud per percebre tot l'alliberament que pot venir d'una ciència seriosa i honrada». En una altra ocasió el mateix Pfleger afirmà: «En el complicat aparell bíblic d'Anton Vögtle, tot és difícil i tot el seu pensament avança per camins abruptes i escarpats, però, i aquest és el gran goig, avança... cap a la cim.»

TEMES CANDENTS

remuntar fàcilment el temps «perdut». Si no hagués esclatat la II Guerra Mundial, Vögtle hauria preparat la càtedra a Bonn sota la direcció del teòleg H. Vogel, amb una tesi sobre els Evangelis. Això no obstant, durant la postguerra el nostre pensador alemany se submergeix en l'estudi de la ciència neotestamentària d'una manera sorprenent. Tant és així, que Vögtle figura com una de les millors ments crítiques de la seva època i com un dels millors especialistes en investigació evangèlica dins de l'exegesi catòlica alemanya, i obté en conseqüència un prestigi enorme no només entre els teòlegs catòlics, sinó també entre els protestants.

ALGUNES CRÍTQUES

No podem oblidar algunes crítiques que se li han fet. A Vögtle, en alguns cercles teològics, se li va objectar l'abús de la tècnica, manca de certa espiritualitat en els escrits, relativisme teològic, etc. Tot això ho explica detalladament el teòleg R. Schanakenburg el 1958: «Fa servir una mera tècnica i un procés demolitor que més que afavorir la fe l'estorba, trenca la unitat de l'Escriptura, relativitza les veritats revelades, somou la seguretat dogmàtica i, pel cap baix, és teològicament estèril i insuficient.»

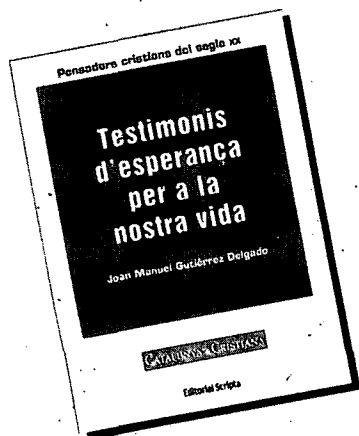
Aquestes crítiques li sobrevenien perquè Vögtle treballava amb el mètode histo-

Els estudis de Vögtle ens porten a l'anàlisi resolutive de nombrosos temes candents en la teologia catòlica i també en la protestant. És interessant l'escena evangèlica de la promesa del primat (Mt 16,18 i ss), quan Pere confessa que Jesús és el Messies i la promesa de Jesús a Pere. Veiem al seu escrit *Messiasbekenntnis und Petrusverheissung* com Vögtle s'interessa pel Jesús històric, considerant l'acció reveladora de Jesús com un autèntic procés històric. Altres escrits exegetics d'importància vital seran *La revelació de Crist i l'Església*; *La vida pública de Jesús sobre el fons del moviment del Qumran*; *El saber i la consciència de si mateix de Jesús*, on Vögtle ens explica la consciència escatològica del mateix Jesús. En tots aquests temes transcendents del cristianisme el nostre teòleg alemany busca fonamentar el testimoni històric d'uns fets ocorreguts fa ja dos mil anys i que són de suport per a la nostra fe. El mateix K. Rahner considera l'esforç teològic de Vögtle per presentar-nos l'autèntic Jesús històric i diví: «Vögtle dóna plena validesa al *Verbum incarnatum* en el seu misteri insoluble, sense perdre de vista allò diví, històricament inderivable, anterior i superior a allò humà, a allò històric, en benefici d'allò diví.»

Joan Manuel Gutiérrez Delgado

Escriptor i humanista (stein@mixmail.com)

Si t'han agradat els
«Pensadors cristians del segle XX»,

NO US
PERDEU EL
LLIBRE

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Testimonis d'esperança per a la nostra vida
Testimonios de esperanza para nuestra vida

català: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 9,62 € = _____ €
(com a donatiu, despeses d'enviament incloses)

Nom: _____

Adreça: _____

C.P.: _____ Població: _____

Forma de pagament:

☐ gir postal ☐ enviament xec ☐ es pot presentar un càrrec a:

Entitat

Oficina

DC

Compte

ENVIA LA BUTLLETA A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

07.00-08.00 *El tren de les set* (reflexió)
Evangeli
Sant Rosari
Espuma d'Alba
Santorai

08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)

09.00-22.00 *Radiofórmula*

22.00-23.00 *Finestra oberta* (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència (selecció musical)

01.00-02.00 *Ressons* (música en català)

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espuma d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental*

Dimarts

23.00-00.00 *Radiofórmula*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espuma d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental*

Dimecres

23.00-00.00 *Radiofórmula*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00

02.00-02.30

02.30-07.00

Dijous

23.00-00.00 *Radiofórmula*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espuma d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental*

Divendres

23.00-00.00 *Amb llum pròpia*
(personatges famosos)

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espuma d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental*

Dissabte

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espuma d'Alba
Santorai

08.00-10.00 *Radiofórmula*

10.00-12.00 *A tota costa* (submarinisme)

12.00-14.00 *Trotamundos* (turisme rural)

14.00-00.00 *Radiofórmula*

00.00-01.00

Pregària de Completes
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espuma d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental*

Diumenge

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espuma d'Alba
Santorai

08.00-09.00 *Radiofórmula*

09.00-10.00 *Tot sardana*

10.00-12.00 *Rutes per Catalunya*
(excursions)

12.00-18.00 *Radiofórmula*

18.00-18.30 *La taula de l'Evangeli*
(comentari de les lectures dominicals)

18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor*
(prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)

20.00-21.00 *La cantata del diumenge*
(música de Bach)

21.00-23.30 *Melodies de fe* (música cristiana)

23.30-00.00 *Missatge en una ampolla*
(reflexions)
Moments a mitjanit
(reflexió cristiana)

00.00-00.30 *Pregària de Completes*

00.30-01.00 *Cova de Country*
Jazz

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espuma d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental*

Desconnexions de
Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00 *Informatiu matí + el temps + agenda*

10.30 *Agenda*

12.00 *Butlletí informatiu*

14.00 *Informatiu migdia + el temps + agenda*

A les 16.00 i 18.00 *Butlletí informatiu*

18.30 *Agenda*

20.00 *Informatiu vespre + el temps + agenda*

20.30 *Música Principat* (Dl., Dm., Dc.)
La Taula de l'Evangeli (Dj.)
Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00 *Agenda*

14.00 *Agenda*

16.00 *Agenda*

17.30 *Agenda*

Diumenge

08.00 *Agenda*

14.00 *Agenda*

16.00 *Agenda*

17.30 *Agenda*

RÀDIO
BARCELONA SER

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

Música i
missatge

TELEVISIÓ

2

Diumenge 3

08.30 *Islam hoy*

Programa de la comunitat islàmica.
Director: Mohamed Chakor.

08.40 *Buenas noticias TV*

Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez Núñez.

08.50 *Shalom*

Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.

09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 28)

«Horizontes de futuro.»
El Gran Fetixxe dels Talensi viu a la Muntanya Sagrada. Allà hi viuen i hi treballen les Germanes de la Caritat de Santa Anna que estan al capdavant d'una gran obra educativa que beneficia una de les regions més pobres de Ghana.
Director: Julián del Olmo.

10.00 *Últimas preguntas*

«Selección de embriones.»
Entrevista a María Dolores Vila-Coro, directora de la Càtedra de Bioètica de la Unesco.
Directora: M. Ángeles Fernández.

10.25 *Testimonio*

«Cáritas.»
Isabel de la Osa, membre del Camí Neocatecumenal, ens transmet el seu testimoni, des de la vivència profunda de fe que Càritas diocesana de Conca ha representat en la seva vida.
Director: Isidro Catela.

10.30 *Santa Missa*

Amb la participació de la Coral Puigsacalm de les Preses (la Garrotxa), sota la direcció de Rosa Fluvà.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

11.20 *Esglésies de Catalunya*

Dilluns 4

19.00 *Pueblo de Dios*

«Txefos: en el corazón de Orduña.»

KE 33

Diumenge 3

10.15 *Signes dels Temps*

Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc. (Dirigit per Francesc Rosaura.)

11.00 *Missa conventual de Montserrat*

Cada primer diumenge de mes, retransmissió de la missa conventual de Montserrat amb els cants finals a càrrec de l'escolania.

Divendres 1

tv3

20.00 *Creure avui*

Actual, entrevista sobre temes d'actualitat; *Notícies 15*; *Agenda*, activitats de grups, comunitats i paròquies, preparada per l'equip de redacció; *Temps de reflexió*, comentari de les lectures del diumenge.
Programa coordinat per Ramon Safont-Tria. El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Més TV

Cada diumenge

Els quatre vents

Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Canal Boquet de Televisió

Bona notícia, programa quinzenal que s'emet els dimecres a les 20.15h, el dissabte (migdia) i el diumenge (nit).

ràdio
principat

■ Barcelona 106.6

■ Tarragona 100.6

■ Catalunya Central 93.7

■ Girona 103.4

■ Tortosa 90.1

■ Garraf 96.8

■ Vic 91.3

■ Lleida 91.5

■ Cerdanya 104.4

■ La Seu d'Urgell 105.0

■ Andorra 107.5

www.radioestel.com

MARÇ ÉS EL MES CONSAGRAT AL PATRIARCA SANT JOSEP

Internet

• **SANT FRANCESC DE PAULA.**— La parròquia de Sant Francesc de Paula de Barcelona ha posat en marxa la web www.amicspaola.com per donar a conèixer el projecte de construcció de la parròquia, posar-se en contacte amb tots els que porten aquest nom, convidar-los a la festa que se celebra el 8 de maig i a formar part de l'associació d'Amics de Sant Francesc de Paula.

• **DIÒCESI DE MÀLAGA.**— La diòcesi de Màlaga ha creat un fòrum a Internet en el qual periòdicament es proposaran temes d'actualitat i es facilitarà la participació dels internautes: www.diocesismalaga.es

Altres bisbats

• **MANS UNIDES.**— Organitza a Madrid del 13 al 15 d'abril el Fòrum Intercontinental 2005 sota el lema «Norte-Sur: un futuro comú». Més informació: tel. 913 082 020, fax 913 084 208, a/e: info@manosunidas.org, web: www.manosunidas.org

• **CAMILS.**— Del 22 al 24 d'abril José Carlos Bermejo (religiós camil i director del Centre d'Humanització de la Salut) i Ezequiel Sánchez (seglar i director del Centre d'Escolta) impartiran a Tres Cantos (Madrid) el curs *La muerte enseña a vivir*. Més informació: tel. 918 060 696, web: www.humanizar.es

• **SANT TOMÀS D'AQUINO.**— Corpus Thomisticum, CAEL, l'Institut Sant Tomàs de Balmaesiana i la Facultat de Filosofia i Lletres de la Universitat de Navarra organitzen, del 25 al 27 d'abril, un congrés tomista internacional a Pamplona sobre *Panorama de la investigación contemporánea en Tomás de Aquino*. Més informació: www.balmesiana.org

• **PELEGRINATGE MISSIONER.**— Del 19 al 27 de maig, ruta de sant Daniel Comboni per Egipte, organitzat pels missioners combonians. Més informació: tel. 914 152 412, fax 915 192 550.

• **PELEGRINATGE MARIÀ.**— Del 21 al 22 de maig, pelegrinatge a Saragossa

amb motiu del 150è aniversari de la proclamació del dogma de la Immaculada Concepció. Més informació: tel. 913 439 702, a/e: pastoral.cee@planalfa.es

Barcelona

• **FESTA DE LA MARE DE DÉU DE LA CINTA.**— El 2 d'abril, a les 12.00, la confraria i cort d'honor de la Mare de Déu de la Cinta celebra l'aniversari del descendiment de la Mare de Déu a Santa Maria del Pi, amb una missa. Presidirà el consiliari P. Viscarri i s'hi presentaran els nens a la Mare de Déu.

• **GRUPS D'ORACIÓ I AMISTAT.**— El 2 d'abril, a les 17.00, recés obert a tothom dirigit per Mn. Pere Rovira. Acabarà amb la celebració de l'Eucaristia. Serà a la capella de la llar Verge de Gràcia, c/ Carolines, 16 - Barcelona. Més informació: tel. 932 181 005.

• **PARRÒQUIA DE SANT JOSEP ORIOL.**— El 2 d'abril, presentació de Mn. J. Bada (professor d'Història de la UB) del llibre *La parròquia de St. Josep Oriol. Notes històriques 1907-2004*, de J. Capdevila Soldevila. C/ Villarroel, 83 - Barcelona.

• **PONTÍFICIA I REIAL GERMANDAT I CONFRARIA DE NATZARENS DEL NOSTRE PARE JESÚS DEL GRAN PODER I MARIA SANTÍSSIMA DE L'ESPERANÇA MACARENA.**— El 3 d'abril, a les 12.00, missa d'acció de gràcies per commemorar el 40è aniversari fundacional de la germandat. Més informació: tel. 933 173 145, 610 758 847 i 616 957 320, a/e: granpoder_macarenabcn@yahoo.es

• **TEATRE AMATEUR.**— El 3 d'abril, a les 18.00, representació de l'obra *Fum, fum, fum* a càrrec del Centre Catòlic, a l'auditori de la Torrassa; el 10, a les 18.00, el grup Sant Isidre representa *Revisió anual* al Centre Cultural la Bòbila. Més informació: tel. 934 495 930, a/e: auditorilatorrassa@apliasi.com

• **DILLUNS DELS DRETS HUMANS.**— El 4 d'abril, a les 19.00, Benjamí Bastida (professor d'Economia a la UB) parlarà sobre *Drets humans i països en desenvolupament*. Cristianisme i Justícia, c/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona.

• **PALAU DE LA MÚSICA CATALA-**

NA.— El 4 d'abril, a les 10.00 i a les 11.30, «La volta al món amb 80 instruments de percussió»; el 6, a les 21.00, quartet de corda de Venècia, amb obres de Boccherini, Haydn i Mozart. Més informació: c/ Sant Francesc de Paula, 2 - Barcelona, tel. 902 442 882, fax 932 957 208, a/e: taquilles@palaumusica.org, web: www.palaumusica.org

• **ASSOCIACIÓ CIC.**— Organitza una aula d'extensió universitària per a la gent gran. El 4 d'abril, a les 17.00, Aureli Argemí (secretari general del Ciemen) parlarà sobre *La Carta Magna d'Europa. La Constitució europea*, a les 18.30, celebració de l'eucaristia; els dies 7, 14, 21 i 28, seminari sobre *Quatre mirades sobre el Cos*. Més informació: Via Augusta, 228, baixos - Barcelona, tel. 932 013 701, fax 932 412 577, a/e: associaciocic@terra.es

• **RENOVACIÓ CARISMÀTICA CATÒLICA. GRUP KOINONIA.**— El 5 d'abril comença el seminari de preparació per rebre l'efusió de l'Esperit Sant, al santuari de Ntra. Sra. del Perpetu Socors (c/Balmes, 100 - Barcelona). Serà tots els dimarts, de 19.30 a 21.00, fins al 17 de maig. Més informació: tel. 934 541 018 i 932 154 902.

• **MUEC.**— El 5 d'abril, a les 20.00, xerrada d'Arcadi Oliveres sobre *Moviments migratoris i economia*. Aula 104, edifici central de la UB, pl. Universitat de Barcelona; del 8 al 9, jornades catalano-balears del MUEC. Serà a la Facultat de Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport, c/ Cister, 24 - 34 - Barcelona.

• **VIDA CREIXENT.**— El 7 d'abril, a les 17.00, reunió d'animadors amb el tema *Honorar Déu en la festa*. C/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona, tel. 934 122 120, fax 934 125 612, a/e: info@vidacreixent.org, web: www.vidacreixent.org

• **PASTORAL DE LA SALUT.**— El 7 d'abril, a les 19.15, xerrada entorn del malalt mental sobre *Estrès, depressió i ansietat*, per Marianó Galve, a la casa de l'Església (c/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona, tel. 933 171 597). Estan convidats voluntaris i visitadors de malalts, religiosos, religioses, professionals, familiars i associacions de malalts mentals, entre altres.

• **ESGLÉSIA CRISTIANA ESSÈNIA.**— El 7 d'abril, a les 21.00, celebració Comunió de l'Amor. C/ Villarroel, 172-174, ent. 6è - Barcelona.

• **ARXIPRESTAT DE GRÀCIA.**— El 7 d'abril, a partir de les 21.00, celebració de la Pasqua. Enguany la festa girarà entorn de la figura del beat Pere Tarrés i serà a l'oratori de Sant Felip Neri de Gràcia (c/ del Sol, 8 - Barcelona, tel. 932

182 483). La trobada començarà amb una pregària-homenatge al beat, on destaquen la intervenció dels gegants de Gràcia, els castellers de la Vila de Gràcia i l'esbart dansaire del Centre Moral de Gràcia. Una xocolatada al claustre de l'oratori posarà punt final a l'acte.

• **CENTENARI DEL NAIXEMENT DE M. BENEDICTA DAIBER.**— El 8 d'abril, a les 20.00, conferència d'Emilia García sobre *M. Benedicta y el Movimiento Pro Ecclesia Sancta (MOPES)*, al carrer Consell de Cent, 474, baixos - Barcelona. Més informació: tel. 932 370 365.

• **ADORACIÓ NOCTURNA.**— Organitza el 9 d'abril, a les 18.00, una conferència sobre l'Eucaristia, dirigida per Mn. Jaume González Padrós, al Tibidabo.

• **PER L'ALTRE COR CREMAT DE BARCELONA.**— El 9 d'abril, a les 19.00, concert solidari de la capella de Ntra. Sra. de l'Esperança, Palma de Sant Just, 2 - Barcelona.

• **CICLE DE CORALS I ORQUESTRES UNIVERSITÀRIES.**— El 9 d'abril, a les 21.00, concert del cor de la UB. Dirigeix: Jordi-Lluís Rigol. La coral intervindrà a l'eucaristia prèvia de les 20.00. Parròquia de Sant Ramon de Penyafor, rambla de Catalunya, 115 - Barcelona.

• **PARES TEATINS.**— El 10 d'abril, a les 18.00, concert per a orgue (Eudald Dantí) i soprano (Silvia Rovira) amb obres d'Hugo Wolf, Bruckner, Doppelbauer, Heiller, Messien i Brahms. Entrada gratuïta, aportació voluntària per a la restauració de l'orgue. C/ Consell de Cent, 293 - Barcelona.

• **CENTRE D'ESTUDIS PASTORALS.**— Els dies 26 d'abril i 3 de maig, Javier Velasco impartirà el curs *Efesios y colosenses*. Més informació: c/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona, tel. 933 174 858.

• **MUSEU MARÍTIM.**— Fins al 15 de maig es pot visitar la mostra «Una fines tra al mar», de Jorge Núñez Segura. Museu Marítim, Drassanes Reials de Barcelona.

• **EXPOSICIÓ DEL SANTÍSSIM.**— Tots els dilluns no festius, d'11.00 a 12.00, amb el rés del Rosari. A les 12.00, eucaristia. Hi haurà confessors. Parròquia de la Mare de Déu de la Bonanova (Sants Gervasi i Protasi), pl. Bonanova, 12 - Barcelona.

Girona

• **EUCARISTIA.**— El 7 d'abril, a les 21.30, conferència al centre parroquial de Calella (c/ Jovara, 102) sobre *L'Eucaristia, font i cim de la vida cristiana*, a càrrec de Mn. Jordi Font, professor de Litúrgia. Organitza: parròquia de Santa Maria i Sant Nicolau de Calella.

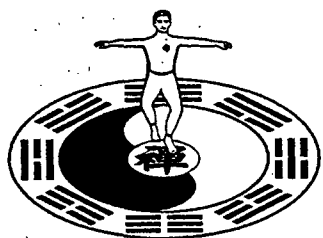
• **ESCOLA DE CATEQUISTES DE L'ARXIPRESTAT DE GIRONA-SALT.**— El 9 d'abril, a les 10.00, Jaume Angelats impartirà la xerrada *Evangeli: doctrina o vida*, al Seminari Diocesà de Girona.

萬物特之而生而不辭
大道汎兮其可左右

El gran Tao flueix per tot arreu,
a la dreta, a l'esquerra.
Per ell existeixen totes les coses
i ell no les rebutja.

CONVIVÈNCIA AMB PETER YANG

Del 29 d'abril al 2 de maig a
les Religioses del Sagrat Cor
a Miraflores de la Sierra,
Madrid.

太極

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»

c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tels. 690 194 051 - 934 562 444

Alba residència d'àvies ofereix serveis nous!

- Permanència nocturna
- Centre de dia
- Caps de setmana
- També dies o nits esporàdiques
- Segons les necessitats de cada família

Tel. 932 039 740, Isabel

Mari Carmen Villate és una professora de Religió inquieta. El 2003 va ser voluntària al Perú en un orfenat. L'any passat, de setembre a desembre, va estar amb les germanes Missioneres de la Caritat, de la mare Teresa, a Calcuta. El contacte amb la pobresa extrema de l'Índia li ha deixat, segons explica, «una petjada inesborrable» en el cor.

Mari Carmen Villate, voluntària amb les Missioneres de la Caritat

«Els nens em van ensenyar a viure el present»

—Com es fa per anar a passar uns mesos a Calcuta amb les filles de la mare Teresa?

—La gent sol anar-hi per lliure perquè no hi ha una ONG que t'hi envii. Vas per voluntat pròpia i et pagues totes les despeses. Però el favor ens el fan a nosaltres. T'adones d'això quan ets allà: poder ajudar els altres donant el teu temps, el teu cor i la teva alegria.

—Què se sent quan s'arriba a un país amb una pobresa tan extrema?

—Jo ja havia passat vint dies a l'Índia de vacances, per això ja havia començat a relacionar-m'hi. Ara bé, a Calcuta no passaria com a turista més d'un dia. Tot fa pudor d'orina i d'escombraries. Una imatge característica són els gossets roses, animals amb tanta sarna que es passegen amb la pell de viu en viu. L'Índia és un país de supervivents, on cadascú es busca la vida dia a dia.

—Tanta pobresa hi ha?

—De setze milions de persones, dos milions viuen al carrer. A les voreres instal·len una mena de tenda que els serveix de casa, i allà viu tota la família.

—I quan hi arriba, cap a on s'adreça?

—Busques la Casa Mare i agafes

l'altar més proper. Després, quan vaig conèixer la gent, ja em vaig canviar per una pensió. No cal avisar les missioneres que arribes. N'hi ha prou de presentar-se dilluns, dimecres o divendres, a les tres de la tarda, per al registre de voluntaris, i una persona t'explica els centres que hi ha, com col·laborar-hi, el que s'hi fa... i escull el que t'interessa o el que pots fer.

—Què va escollir?

—Des d'Espanya ja tenia clar que volia anar a l'orfenat. Vaig anar a Shishu Shaban, que en bengalí vol dir «La llar de l'infant», on hi ha nens i nenes discapacitats de 0 a 8 anys. També vaig anar a un centre per a adolescents: Daya Dan. Els voluntaris havíem d'alimentar-los, canviar-los i rentar-los. El primer dia, quan vaig tornar a la meua habitació a la nit, em vaig quedar desolada perquè no podia entendre quin futur podien tenir aquests infants.

—...?

—Els havien abandonat o llençat a les escombraries. Per exemple, a una nena li faltava la meitat de l'orella perquè se l'havien menjada les rates, però vivint amb les missioneres tenia una oportunitat. A Occident vivim molt pen-

dents del futur, corrent darrere dels somnis, però ells viuen només en el present i em van ensenyar a compartir-lo amb ells donant el millor de mi mateixa.

—Va visitar el centre dels moribunds on va començar la mare Teresa?

—Sense esperar-m'ho, una metgesa espanyola m'hi va portar i m'hi vaig quedar fins al final de la meua estada. És impressionant veure persones menjades vives per un cuc que entra per una ferida: quin grau d'abandonament! Però si els cuides, la recuperació és molt ràpida.

—I la mort?

—Hi havia un home amb els pulmons plens d'aigua, que durant la nit es va arrencar el drenatge. Al matí ja no s'hi podia fer res, aleshores, senzillament l'acompanyàvem agafant-li la mà mentre ell se n'anava a poc a poc. En el moment de la mort, era jo qui li aguantava la mà, però per sorpresa meua em va deixar una sensació de pau, d'amor, com si et deixés la seva essència.

—Què aporten les Missioneres de la Caritat?

—Són un model a seguir. Són dones que ho han deixat tot per donar-se plenament als més pobres. A través d'elles t'adones, a poc a poc, del que és més important, perquè quan mors no t'emportes res, només el que has pogut donar als altres.

Guillem Farré

Contra les tradicions nefastes

El 8 de març passat se celebrava el Dia Internacional de la Dona Treballadora. En aquesta jornada es va denunciar arreu del món la discriminació de les dones en l'àmbit laboral i es va reivindicar el seu reconeixement ple en la societat. Entre els molts actes que van tenir lloc van destacar —no tant pel nombre d'assistents, sinó per la seva significació— les manifestacions organitzades en alguns països islàmics, com ara Kuwait, manifestacions que haurien estat impensables tan sols deu anys enrere.

La veritat és que fora dels països occidentals, els drets de la dona tot just ara comencen a ser plantejats. En aquests llocs considerar la dona com un ésser inferior a l'home encara és una realitat quotidiana, vista fins i tot com una situació normal i en alguns casos emparada per la llei. Òbviament, en aquests països la discriminació de la dona no és un fet aïllat sinó que va lligat a tot un seguit de mancances democràtiques greus, a un menyspreu general pels drets humans i a una falta de la moral més bàsica. Aconseguir-ho canviar, per tant, no només implicarà modificar les lleis, sinó sobretot transformar una mentalitat atàvica molt arrelada. Malgrat les dificultats evidents, però, aquest canvi no és pas una quimera, sinó un objectiu perfectament assolible i ben humà: admetre la dignitat de totes les persones, incloses les dones.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Testimoni i apòstol des de la penombra

Es deia Andreu Mestres... Ha mort a les envistes de Pasqua. Una gran majoria de lectors no sabeu de qui us parlo, però estic segur que, als qui ho saben, els agradarà que en parli: l'estimaven molt.

Era un bon capellà del presbiteri de Barcelona que ha viscut molt de temps a la penombra: en el sentit que s'havia acollit a una residència d'ancians, en part com a jubilat i en part com a malalt, i en el sentit més dolorós de les dificultats psicològiques que patia, d'uns anys ençà. No sempre, és clar, havia estat així. Molts el recordem ple de dinamisme, per exemple en la seva etapa de vicari del Sagrat Cor de Poble Nou, de Barcelona, i consiliari de la JOC, als anys seixanta. Era una època expansiva i vibrant d'aquest moviment, i mossèn Andreu hi destacava com a consiliari que sabia arribar al cor dels joves i de les noies, sempre assidu a les trobades de capellans en el món obrer. Després passà un temps al Penedès, d'on procedia, i tornà a la ciutat. Els últims vint anys els passà a Badalona i, d'aquests, deu, retirat, però sempre actiu.

En aquesta darrera etapa, l'Andreu Mestres va seguir un procés de maduració espiritual sorprenent. La seva hipersensibilitat psicològica el portava a trencar convencionals i a emprendre accions que normalment el sentit comú descartava: contactes amb persones desestructurades, amb problemes morals i materials, també vagabunds... amb les quals era capaç d'aconseguir una proximitat especial: les entenia i l'entenien. Alhora era d'una generositat desbordant que el podia moure a donar tot el que tenia a mà... i més. Molts, inevitablement, no comprenien aquesta manera de fer i, aleshores, la incomprensió el feia sentir sol. Podia sentir-se poc o

molt traumatitzat i això posava més entrebancs a la seva salut mental. Però sempre trobaves que, en el fons, sintonitzava amb l'Evangeli. Darrerament es va anar centrant, sobretot, en l'anunci de Jesús: entre els avis, al carrer, als cafès... Pregava llargues estones, estimava el silenci, mostrava sempre una actitud comprensiva, soferida, joiosa.

Jo ignorava que mossèn Andreu estigués en contacte amb l'Obra de la pobra Joana, un moviment cristià i humanista que es mou a favor de les persones mentalment angoixades, i les anima a la confiança en el Senyor a partir de la solitud i la feblesa mental. Però ara he vist que li havien editat un llibret humil i preciós, que porta una breu introducció del meu bon amic Francesc Rucabado i Verdager. Recull més d'un centenar de pensaments de mossèn Andreu Mestres. Té per títol *Per a saber estimar*. La va traduir al castellà un altre enyorat amic, Pere Cisa. Només em resta espai per a una minúscula mostra.

«46. Quan estimis, no pensis en el goig que pots obtenir-ne, sinó en el que tu pots donar.»

«90. Jesús no va venir a canviar estructures, sinó persones. Si les persones són bones, faran funcionar bé les estructures defectuoses. Per canviar estructures, n'hi ha prou amb actes de voluntat. Per canviar una persona, cal estimar com Crist va estimar i deixar-se crucificar.»